

„Fanii Eloisei James, Tessei Dare
sau ai lui Mary Jo Putney
vor descoperi o scriitoare
de care se vor îndrăgosti.“

Booklist

A romantic illustration of a man and a woman in 18th-century attire. The woman, on the left, is wearing a green off-the-shoulder gown and has her hair in an updo. She is looking at the man. The man, on the right, is shirtless and wearing blue breeches. He is looking back at the woman, with his hand near her face. They are in a room with a red tufted sofa and a window with orange curtains in the background.

UN
CONTE
DOAR
PENTRU
MINE

ANNA BENNETT

SERIA „JURNALUL DEBUTANTEI“

*Trei tinere au jurat să încredințeze hârtiei primul lor
sezon londonez – astfel apare Jurnalul debutantei...
iar Londra nu va mai fi niciodată la fel.*

Dezamăgit și părăsit de logodnică, David Gray, conte de Ravenport, renunță la căutarea unei soții, singura lui dorință fiind să renoveze conacul familiei, care se află într-o stare deplorabilă. Însă situația financiară nu tocmai bună îl obligă să accepte propunerea îndrăzneată a unei tinere frumoase și extrem de bogate de a se cunoaște mai bine în vederea unei căsătorii, și Gray o invită să petreacă o săptămână la moșia lui.

Domnișoara Fiona Hartley are nevoie disperată de zestrea pe care urmează să o primească după căsătorie pentru a opri un șantaj ce amenință să distrugă reputația surorii ei. Cum cel mai potrivit soț pare a fi chipeșul conte de Ravenport, ea îi propune o căsătorie de conveniență, spunându-i că își dorește cu ardoare un titlu nobiliar. Deși misiunea Fionei se dovedește extrem de dificilă, romantismul ei începe să topească inima de gheață a lui Gray, și curând amândoi se lasă pradă pasiunii. Dar termenul-limită se apropie, iar Fiona trebuie să plătească tăcerea celui care o amenință. Oare secretul ei va distruge dragostea nesperată sau destinul îi va uni pentru totdeauna?

Anna Bennett, care a scris și sub pseudonimul Anne Barton, a devenit un nume cunoscut în literatura de gen odată cu publicarea romanului *Păcătoasa*, care a fost distins cu premiul Golden Heart. Seria „Jurnalul debutantei“ s-a bucurat de același succes remarcabil în întreaga lume.

First Earl I See Tonight
Anna Bennett
Copyright © 2018 Anna Bennett
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un conte doar pentru mine
Anna Bennett

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BENNETT, ANNA

Un conte doar pentru mine / Anna Bennett
trad.: Elena Arhire – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4979-9

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111

ANNA BENNETT

*Un conte
doar pentru mine*

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA

București
2020

Capitolul 1

Bunele maniere ale domnișoarei Fiona Hartley erau departe de a fi impecabile, dar nici *ea* nu avea obiceiul de a trimite scrisori unor domni cu care nu avea nici o legătură. Și, cu siguranță, nu avusese niciodată ocazia să facă o cerere în căsătorie într-o asemenea scrisoare.

Până acum.

Încruntându-se, se așeză la biroul ei și își gădilă bărbia cu vârful penei pufoase pe care o ținea deasupra unei coli albe de hârtie. Școala de fete a domnișoarei Haywinkle nu luase în calcul discutarea celor mai delicate detalii legate de cererea în căsătorie a unui conte. Dar, oricum, directoarea nu reușise să atingă multe subiecte care s-ar fi putut dovedi utile, precum modul în care să meargă pe stradă purtând o bonetă ridicolă fără să se simtă prost. Sau cum să lovească în mod corespunzător o minge de crichet în timp ce era împiedicată de o rochie și de două jupe.

Și, din păcate, domnișoara Haywinkle nu predase niciodată lecția de care Fiona avea nevoie cel mai mult: cum putea să-și dea seama o moștenitoare timidă care dintre curtezanii ei gentilomi era interesat nu doar de averea ei. Din păcate, bărbații cunoscuți de Fiona păreau incapabili să înțeleagă faptul că în primul rând ea era o persoană și mai ales că nu depindea de zestrea ei substanțială și de bogăția vastă pe care avea să o moștenească într-o bună zi. Poate că era o idee naivă, dar dintotdeauna își dorise să se mărite cu un bărbat care să aibă grijă cu adevărat de ea. Poate chiar să o iubească.

Măcar acum nu trebuia să continue căutările zadarnice. Visul unei căsătorii din dragoste zburase pe fereastră în după-amiaza de dinainte, odată cu primirea unei scrisori obișnuite care îi era adresată.

Curioasă, Fiona o ridicase de pe tăvița de argint, admirând hârtia mai groasă și scrisul elegant. Dar, în timp ce o deschisese și o citise, groaza i se strecurase în vene.

Nimeni nu putea să descopere adevărul dezvăluit în acea scrisoare — nici părinții ei, nici prietena ei cea mai dragă, Sophie, nici autoritățile. Și, mai mult ca sigur, nici sora ei mai mică, Lily.

Un fior cuprinsese pielea Fionei, în ciuda șalului de mătase aruncat peste umeri și a focului confortabil care ardea în șemineul din dormitorul ei. În mod evident, canalia care trimisese scrisoarea aceea oribilă știa că ea ar fi sacrificat orice ca să-și protejeze sora și cerea o sumă exorbitantă pentru păstrarea secretului lui Lily. Dar procurarea unei sume atât de mari nu era ușoară — nici măcar pentru o moștenitoare.

Tatăl ei era plecat din oraș și nu era de așteptat să revină în mai puțin de o săptămână. Chiar dacă avea timp să facă asta, Fiona nu ar fi îndrăznit să-i dea veștile acelea șocante de teamă că inima lui slăbită avea să cedeze. După ce *papa* se prăbușise în biroul lui cu un an în urmă, doctorul îl pusese în gardă să evite stresul excesiv. Fiona își pierduse deja mama, iar gândul de a-l pierde și pe *papa* o îngrozea.

Rămăsese trează mare parte din noapte, gândindu-se ce să facă, și ajunsese la singura concluzie logică. Lucrul de care avea nevoie era un soț cu titlu nobiliar — și repede.

Contele de Ravenport era candidatul perfect. Situația lui financiară disperată era cunoscută și, deși fusese logodit la un moment dat, logodnica lui anulasese căsătoria cu douăzeci de zile în urmă. Lipsa unei averi și starea lui deprimată le ținuse pe cele mai multe pețitoare în șah, ceea ce redusese concurența și crescuse șansele de succes ale Fionei.

În plus, se gândise la el și din alt motiv — în cea mai umilitoare noapte din viața ei, contele își arătase bunătatea. Ea se împiedicase pe ringul de dans și aterizase printre muzicanții din orchestră, făcând să zboare partiturile în aer. Partenerul ei de dans înlemnise, înspăimântat. Alți invitați chicotiseră.

Doar Lord Ravenport făcuse un pas în față și îi oferise mâna, ajutând-o fără efort să se ridice în picioare. Cumva, aceea simplă atingere — mâna lui mare înmănușată care se strânsese peste a ei — reușise să fie liniștitoare și palpitantă în același timp. Acea scurtă întâlnire însemnase foarte mult pentru ea, însă nu era sigură că Lord Ravenport știa cum o cheamă.

Faptul că se întâmpla ca el să fie chipeș era ceva nesemnificativ. Chiar irelevant, de fapt. Dar, dacă zâmbetul lui nonșalant o mai făcea din când în când să simtă un gol în stomac, ea nu vedea nici un rău în asta. La urma urmei, ea merita să se aleagă cu *ceva* din toată povestea. Și cărei fete nu i-ar fi plăcut să aibă un soț înalt, athletic, robust și atrăgător? Asta nu însemna că avea de gând să-i ofere inima.

Cu toate acestea, i-ar fi plăcut să-l deseneze într-o bună zi. Încă nu-l cunoștea suficient de bine ca să-l schițeze cum trebuia. Oh, își putea aminti trăsăturile lui fizice mult prea ușor: părul întunecat care i se revărsa peste frunte, nasul ușor coroiat și fizicul de boxer. Dar, în ciuda comportamentului care inspira siguranță de sine, el era mai prudent decât majoritatea, șovăielnic în a dezvălui cine era cu adevărat. Dar ea, deși nimeni nu s-ar fi așteptat, știa să respecte acest lucru.

Fiona bătu cu un deget în biroul ei strălucitor de mahon, hotărâtă să meargă înainte. Cum, mai exact, să abordeze subiectul căsătoriei cu o persoană care îi era aproape străină?

Ridicând din umeri, înmuie penița și lăsă cerneala să curgă.

Stimate Lord Ravenport,

Nu am fost prezentați în mod oficial, dar s-ar putea să vă amintiți de mine de la balul Millbrook, unde m-am împiedicat în timpul cadrilului, m-am prăbușit peste muzicanți și l-am dat jos de pe scaun pe violonist. Ați dori să luați în considerare unirea cu mine prin căsătorie pentru tot restul vieții?

Un pic prea sincer, poate. Și prea direct. Domnișoara Haywinkle ar fi fost absolut îngrozită de lipsa de decență a Fionei. Chiar dacă o înveseli ușor gândul de a-și șoca fosta directoare de la școală, nu putea face asta niciodată. Cu un suspin, aruncă scrisoarea în coșul de gunoi, scoase o foaie curată din sertarul biroului și se apucă să scrie din nou.

Adoptă cea mai politicoasă și mai practică abordare de care era în stare, având în vedere caracterul destul de îndrăzneț al cererii ei.

Stimate Lord Ravenport,

Îți scriu în legătură cu o propunere neconvențională, dar destul de sinceră. După multe deliberări, am ajuns la concluzia că fiecare

„Între noi ar avea foarte mult de câștigat dacă ne-am uni prin căsătorie. Am o zestre foarte mare pe care sunt sigură că o s-o găsești utilă. În plus, promit să nu fiu o soție foarte pretențioasă. De fapt, ai fi liber, chiar încurajat să-ți urmărești propriile interese.

Tot ce aș cere în schimb ar fi să îmi permiți să păstrez o proprietate mică, o casă în Cornwall, 5 000 de lire sterline pentru uzul meu personal și o indemnizație anuală rezonabilă. Banii astfel prevăzuți trebuie să fie ai mei și să îi cheltuiesc după bunul-plac, fără nici o explicație sau intervenție.

Am o ultimă cerință. Trebuie să ne căsătorim într-o săptămână. Înțeleg că acest lucru poate să pară imprudent, dar cum uniunea noastră ar fi doar de conveniență, nu văd nici un motiv s-o amânăm. Te rog să iei în considerare propunerea mea și să-mi dai un răspuns cu prima ocazie.

Cu sinceritate,

domnișoara Fiona Hartley

Până la urmă, era foarte mulțumită de rezultat. Și totuși, îi tremurau mâinile în timp ce îndoia foaia și topea ceara de sigiliu.

Odată trimisă, scrisoarea nu mai putea să fie retrasă; cuvintele nu mai puteau fi niciodată luate înapoi. Nu putea ști cum avea să reacționeze Lord Ravenport la afacerea propusă de ea. El putea să le povestească tuturor prietenilor lui și să o facă de râs în lumea bună ori să refuze să-i dea un răspuns. Dar a-l cere în căsătorie era cea mai bună soluție pentru a-și scuti sora, pe Lily, de o situație ridicolă și de o durere de nedescris. Fiona nu avea de ales decât să încerce.

Un ciocănit în ușa dormitorului o făcu să tresară vinovată. Ascunse iute scrisoarea în faldurile fustei.

— Intră, spuse ea pe un ton nonșalant.

Camerista ei sprintară, Mary, intră în cameră, și Fiona scoase oftatul pe care îl ținuse în piept până atunci.

— Scuze că vă întrerup, domnișoară Fiona. Domnișoara Kendall a venit în vizită. Ea și domnișoara Lily sunt în salon și vă așteaptă cu mare nerăbdare.

— Te rog să le spui că o să cobor imediat. Am nevoie de câteva minute ca să... „Ca să mă gândesc la nebunia pe care urmează să o fac. Ca să mă împac cu viitorul meu, care include, în mod special, o căsnicie rece, lipsită de dragoste.” Trebuie să mă ocup de corespondență.

Camerista așeză lenjeria proaspăt împăturită pe patul acoperit cu damasc.

— Sigur că o să le spun. Dar sora dumneavoastră nu este o persoană deosebit de răbdătoare. Să nu fiți surprinsă dacă insistă să vină chiar ea să vă ia. Mary trase cu urechea la ușă și bombăni: Din păcate, se pare că ea și domnișoara Kendall se îndreaptă încoace.

„Oh, Dumnezeu!” Fiona se ridică iute de pe scaun și, înainte să se răzgândească, puse scrisoarea în mâinile lui Mary.

— Te rog să te asiguri că scrisoarea asta este livrată numai decît, da? E ceva foarte important, adăugă ea, și este nevoie de cea mai mare discreție.

Înainte să apuce să răspundă camerista, Lily dădu buzna în cameră, cu sărmana Sophie în urma ei. Punându-și mâinile în șoldurile înguste, Lily miji ochii spre Fiona.

— Ești aici. De ce te-ai închis în camera ta într-o zi așa de minunată? Eu și Sophie am început să ne pierdem orice speranță că o să mai apari. Și mai avem multe de complotat înaintea balului din seara asta.

— *De complotat* sună destul de sinistru, spuse Sophie. Poate că ai vrut să spui *de planificat*?

— Nu, nu, voiam să spun *de complotat*.

Lily trase draperiile grele de catifea și aruncă o privire bănuitoare spre Fiona și spre slujitoare.

— Am întrerupt ceva?

— Cu siguranță nu, răspunse Fiona un pic prea veselă.

Mary ascunse scrisoarea la spate și făcu o reverență scurtă în timp ce se îndreptă spre ușa dormitorului.

— Doamnelor, o să vă las cu treburile dumneavoastră. Să sunați dacă aveți nevoie de ceva.

Schiță spre Fiona un zâmbet liniștitor înainte să dea buzna pe coridor.

Fiona se împotrivi impulsului de a alerga după servitoare, să ia scrisoarea înapoi și să o sfășie în mii de bucățele. În schimb, o întâmpină pe prietena ei cu o îmbrățișare drăgăstoasă și făcu un semn cu mâna spre fotoliul de lângă pat.

— Ce plăcere neașteptată, Sophie! Vă rog să vă faceți comode în timp ce Lily îmi explică motivul acestei aparente urgențe dinaintea balului. Fiona își arcui o sprânceană spre sora ei. Nu, stai! Lasă-mă

na ghicesc. Al încercat de dimineată rochia din mătase albastră doar ca să descoperi că totuși corsetul este prea obraznic?

Lily făcu o grimasă și se îndreptă spre patul Fionei, sărind pe saltea ca o fetiță.

— Nu, rochia este în regulă. Vrei să mai încerci o dată?

Fiona se bătu cu un deget pe buza de jos.

— Nu reușești să găsești o panglică de păr în nuanța safirului care să se asorteze cu pantofii?

— Greșit din nou. Lily se așează pe marginea saltelei, iar strălucirea familiară din ochii ei verzi îi dădu fiori Fionei. Mi-am dat seama de ceva în timpul plimbării de după micul dejun. Iată-ne pe toate trei la o lună după debutul primului nostru sezon și, în ciuda tuturor celor învățate cât am fost la școală, se pare că suntem foarte nepregătite.

Fiona cuprinse cu un braț stâlpul de la piciorul patului și zâmbi.

— Și eu m-am gândit la același lucru de dimineată. Dar mă îndoiesc că doamna Haywinkle o să accepte să ne restituie taxele de școlarizare, dacă te gândești la asta.

Sophie își netezi o şuviță de păr blond auriu în spatele urechii și înclină capul.

— Mie mi s-au părut destul de edificatoare lecțiile directoarei. Poate că m-aș fi descurcat fără interminabilele conjugări în franceză, dar ea *chiar* ne-a învățat cum să evităm o mulțime de greșeli în societate.

— Oricum le-ai fi evitat, spuse Lily, iar Fiona fu de acord.

Sophie avea o grație naturală, era politicoasă și nu rostea niciodată un cuvânt urât despre nimeni.

— În plus, continuă Lily, nu vorbesc despre chestiuni minore, de exemplu, cum să folosești o furculiță la primul fel de mâncare sau cum este corect să i te adresezi unei ducese văduve. Eu vreau să știu lucruri mai importante.

Fruntea lui Sophie se încruntă.

— Ce fel de lucruri?

Lily lăsă capul pe spate și închise ochii.

— Aș vrea să știu cum te *simți* când cel mai chipeș bărbat dintr-o sală de bal aglomerată se uită fix la tine.

— Și eu aș vrea să știu același lucru. Fiona oftă. Și aș dori să știu cum te simți când îți pune mâna pe spate și îți șoptește la ureche.

Ea se așeză pe brațul fotoliului pe care stătea Sophie și își lovi ușor prietena în umăr. *Tu ce ai vrea să știi?*

Sophie se foi neliniștită, iar obrajii ei frumoși se îmbujorară.

— Ei bine, cred că ar fi util să știm cum te simți... cum e să ai senzația deosebită de... a fi răvășită.

— Dumnezeu, Sophie, strigă Lily, curată obrăznicie din partea ta! Sunt impresionată.

Sophie își acoperi fața cu mâinile și suspină.

— Sunt îngrozită. Cred că nu putem să dăm uitării că am spus asta vreodată, nu?

Fiona își strecură un braț în jurul prietenei.

— Nu fi prostuță! Lily doar te tachinează. Poți să ne spui orice.

Lily sări din pat, îndepărtându-și cu nerăbdare o buclă lungă și întunecată de pe față.

— Da! Iată *tocmai* genul de lucruri pe care trebuie să le aflăm. Eu vreau să fac o listă. Se duse în spatele biroului Fionei și începu să caute prin grămada de schițe, oprindu-se ca să se uite atent la una dintre ele. Oh, Fi, ce desen extraordinar al lui Lady Everly, iar papagalul cocoțat pe ramura din spatele ei este genial! Femeia asta este o bârfitoare fără seamăn.

— Mulțumesc, spuse Fiona cu sinceritate. Dar nu încercam să demonstrez nimic.

— Știu, rosti Lily cu admirație. Și totuși, desenele tale reușesc mereu să dezvăluie adevărul despre oameni. Ea mai caută puțin printre schițe și deschise sertarul biroului. Ai o foaie de hârtie goală pe aici pe undeva? Ea aruncă o privire peste birou. Nu contează, o s-o folosesc pe cea din coșul de gunoi.

— Nu!

Inima Fionei bătu cu putere în timp ce smulse din mână lui Lily ciorna cererii în căsătorie a contelui și o mototoli în pumn.

— Lista asta merită o foaie nouă, curată.

Ea luă repede o hârtie din sertar și o așeză în fața surorii ei, care o privi curioasă.

Lily își arcui sprâncenele delicate, înmuie penița în cerneală și enumeră meticulos toate lucrurile pe care își doreau să le experimenteze în ce mai rămăsese din primul lor sezon.

— Cu siguranță, este un plan ambițios, dar am încredere că o să învățăm toate astea... și multe altele.

Fiona nu era la fel de optimistă ca sora ei. Din acea dimineață, sezonul ei nu mai era destinat aflării iubirii, ci mai degrabă găsirii unui soț în cel mai scurt timp cu putință.

Șantajistul ceruse să-i plătească peste două săptămâni, ceea ce însemna că până atunci ea *trebuia* să-l convingă pe conte să o ia de soție.

Evident, nu își permitea luxul de a se bucura de o curtare de durată, sinceră, romantică. Dar, cu siguranță, existau avantaje într-o logodnă de conveniență, de afaceri și pragmatică, chiar dacă în clipa aceea nu erau prea evidente pentru ea.

– Deci suntem toate de acord? spuse Lily, părând mai degrabă că emite un decret decât că pune o întrebare.

Fiona și Sophie încuviințară din cap, murmurând că erau de acord. Să i se opună lui Lily era un gest absolut inutil.

– Excelent, spuse ea, plimbându-se de-a lungul și de-a latul dormitorului. Fiecare dintre noi o să țină un jurnal în care o să noteze lucrurile astea – ea flutură lista în aer – ca să nu uităm cum este... să te îndrăgostești.

Sophie clătină din cap cu vehemență.

– Oh, Dumnezeuule! Nu pot să scriu asemenea lucruri într-un jurnal. Dacă le descoperă mama?

Lily ridică din umeri.

– Îi poți spune că este jurnalul meu.

– Mama îmi *cunoaște* scrisul. Sophie se ridică și își mușcă încet vârful unui deget. Nu, este prea periculos să țin un jurnal. În plus, mă îndoiesc că o să am ceva semnificativ de notat.

– Aiurea, ripostă Fiona. În mod ciudat, ideea surorii ei era bună. Era un fel neînsemnat de a-și asuma responsabilitatea pentru viața lor când părea că puține lucruri se aflau sub propriul control – de altfel, un lucru de-a dreptul supărător. Dacă dai atenție sentimentelor tale, o să descoperi că lucrurile mici pot fi importante. Complimente sincere, gesturi curtenitoare, zâmbete aruncate pe furiș... Cred că ar trebui să încercăm.

– Nu trebuie să scrii nume dacă nu vrei, adăugă Lily. Îi poți lăsa pe gentlemeni să rămână anonimi, dacă vrei. Ceea ce vrem noi să surprindem sunt *sentimentele*.

– Dar de ce? întrebă Sophie. Cine este publicul nostru? Nu este ca și cum o să ne publicăm jurnalele. Ea păli ușor. Nu-i așa?

— Nu. Ținem jurnalele ca să ne lămurim noi, răspunse Fiona ferm. Se uită sever la sora ei mai mică. Poate că o să alegem să le împărțăm una cu cealaltă. Poate că o să le păstrăm pe fundul unui cufăr pentru ca într-o bună zi, când ficele noastre o să-și facă debutul în societate, să le putem avertiza în legătură cu sentimentul unic de bucurie, teamă și speranță în care este învăluit primul sezon.

— Presupun că nu fac nici un rău câteva notițe, spuse Sophie, mai mult decât sceptică. Fără a indica nici un nume.

— Bun. S-a decis, anunță Lily. Începem să ținem jurnalul de îndată. Balul din seara asta poate să ne ofere materiale suficiente.

Fiona se crispă. Dacă în seara aceea își făcea apariția contele de Ravenport, așa cum spera, sigur nu avea să ducă lipsă de dramatism în colțul ei de sală de bal.

Ascunzându-și valul de panică, își împreună mâinile cu ale surorii ei și ale lui Sophie, formând toate trei un cerc intim.

— Pentru jurnalul debutantei, spuse ea cu seriozitate. Și să ne facem propriile destine, chiar dacă sunt diferite de ceea ce ne-am închipuit la început.

— S-a întâmplat ceva, Fi? Fruntea lui Sophie se încruntă cu îngrijorare. Pari mai degrabă măcinată de gânduri. Ne-ai spune dacă ar fi ceva în neregulă, nu-i așa?

Sophie era mult prea perspicace, la naiba cu totul!

— Mă tem că este ceva în neregulă. Fiona eliberă mâinile prietenei și surorii ei și își propti pumnii în șolduri. Rochia pe care am ales-o pentru balul din seara asta. Am decis că este oribilă. Mă ajutați să aleg alta?

Foarte fericită să o ajute, Lily se îndreptă spre dulap și deschise ușile.

— Căutăm ceva ce ar dezaproba domnișoara Haywinkle? strigă ea peste umăr, plină de speranță.

— Cu siguranță, răspunse Fiona.

Acum, după ce ceruse în căsătorie un conte, o rochie albă pură părea o alegere mult prea sigură. În plus, ea nu credea în jumătățile de măsură.

— Să o încercăm pe cea din mătase roz aprins, nu?

Nu putea să îl forțeze pe Lord Ravenport să se însoare cu ea, dar putea să-l facă s-o observe.

Iar somptuoasa rochie din mătase roz era modul extraordinar de a începe.

Capitolul 2

De obicei, David Gray, conte de Ravenport, evita două tipuri de femei: pe cele care erau alarmant de disperate și pe cele nebune de legat. Din păcate, domnișoara Fiona Hartley putea fi inclusă în ambele categorii.

Nu i se făcuse personal cunoștință cu moștenitoarea, dar nu avea nevoie de o prezentare oficială ca să-și dea seama că femeia era o problemă cu picioare. Propunerea pe care i-o trimisese, aflată acum în buzunarul de la piept al jachetei, era dovada de netăgăduit.

Nici averea substanțială a tatălui ei, strânsă din comerț, nu îi câștigase domnișoarei Hartley acceptarea în cele mai înalte cercuri ale elitei din Londra. O combinație regretabilă de inocență și stân-jeneală făcuse din ea o țintă ușoară pentru bârfele care se delectau cu ridiculizarea unei femei de origine comună, care îndrăznea să se ridice deasupra condiției sale.

Gray avea propriile probleme – un conac care se prăbușea literalmente în jurul lui, finanțele care erau un adevărat haos și o bunică dulce, dar încăpățânat de hotărâtă, care îi amintea în fiecare zi că lui îi trebuia un moștenitor.

Nu voia să aibă nici un rol în povestea domnișoarei Hartley sau în jocul ei. Căci nu avea nici o îndoială că era un joc, cu miză periculos de mare.

Totuși, admitea că scrisoarea ei îi stârnise curiozitatea, măcar atât cât să-l determine să treacă pe la balul Northcroft din seara aceea. Din locul lui relativ retras, aflat lângă ușile deschise care dădeau spre terasă, putea să observe totul: oaspeții care se strecurau în sala de bal, cuplurile care se învârtteau pe ringul de dans și matroanele viclene care își aruncau plasele de pețitoare. Slavă Domnului pentru briza răcoroasă care venea din spate, căci îl făcea să se simtă mai puțin prins în capcană.

George Kirby, cel mai apropiat prieten al lui Gray, se uită la el și îi oferă o băutură.

– Dacă nu te interesează să dansezi ori să discuți cu alți invitați, de ce te-ai deranjat să-ți faci apariția?

– Bună întrebare. Deja regret decizia.

Gray luă o gură serioasă de coniac și încercă să nu-și lase privirea să zăbovească pe Helena, logodnica lui sau, mai bine zis, *fosta* lui logodnică, în timp ce ea își flutura genele spre un duce. Obiceiurile vechi mureau greu.

Cumva, el știa întotdeauna cu exactitate unde se afla Helena, cu cine era și nuanța exactă a rochiei pe care o purta. Era atent la fiecare mișcare și la fiecare emoție, dar își dorea din suflet să nu mai fie.

Kirby îl luă peste picior de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Era înțelept să-ți arăți fața astă-seară. N-ai vrea ca lumea să creadă că eviți să ieși în societate sau, mai rău, că Lady Helena ți-a frânt inima.

– Nu dau doi bani pe ce cred oamenii, murmură Gray.

Dar inima lui *nu* era frântă. Era înghețată.

Își închipuise un viitor cu Helena, îl văzuse cu o extraordinară claritate. Dormind somnul de după-amiază sub stejarul bătrân de pe domeniul lui și dansând valsuri în miez de noapte pe terasa scaldată în razele lunii. În cele din urmă, fiind binecuvântați cu niște copii care să alerge pe pajiște, cu un cățeluș neastâmpărat în urma lor.

Dar, când vizitase conacul, Helena nu văzuse nici unul din acele lucruri.

Văzuse doar coșuri de fum care se prăbușeau, grădini neîngrijite și vopsea scorjită. Și, la scurt timp după aceea, își schimbase părerea despre căsătorie și despre el.

Kirby îl apucă de umăr și îl scutură de parcă ar fi încercat să-l trezească din beție.

– Ce îți trebuie ție, prietene, este o diversiune. Să ne întâlnim mai târziu la club și să facem o vizită la o sală de jocuri de noroc ori la un bordel – tu alegi. El își înfipse complice un cot în coastele lui Gray. În ambele locuri, dacă vrei.

Gray clătină din cap în timp ce privi lung coridorul aglomerat. La naiba, nu avea de gând să parieze bani pe care nu îi avea ori să-i risipească pe sex! Nu când avea nevoie și de ultimul șiling pentru lemne, cărămidă și marmură.

– Am planuri pentru mâine-dimineață devreme.

Kirby arcui o sprânceană.

– Lucrezi din nou la Fortăreață?

Fortăreața era numele uneori afectuos, alteori defăimător pe care Gray îl dăduse conacului său – potrivit de altfel, căci semăna cu un mic castel medieval după o bătălie devastatoare.

– Lista de proiecte este lungă, răspunse Gray.

Cu siguranță, era un eufemism. Acoperișul casei era spart, pereții erau crăpați, iar mai multe obloane atârnav strâmbe în balamale. Dar era hotărât să redea proprietății familiei gloria pe care o avusese ca să o facă mândră pe bunica lui și să-i readucă zâmbetul pe buze înainte să fie prea târziu.

Dacă într-o bună zi măreția restaurată a Fortăreței se întâmpla să o facă și pe Helena să regrete că îl lăsase cu buza umflată, cu atât mai bine.

– Știi ce se spune despre munca fără distracție, glumi Kirby. Te transformă într-un bărbat plictisitor.

– Ei bine, asta explică totul, spuse Gray ridicând din umeri. Dar nu te împiedic să te bucuri de orice formă de desfrâu ți-ai fi planificat. Nu vreau decât să mai stau vreo oră pe aici.

Suficient ca să îi spună domnișoarei Hartley că nu putea să se însoare cu ea, cu cât mai mult tact cu putință.

– Ești sigur că nu vrei să mi te alături? îl ademeni Kirby.

Cu coada ochiului, Gray o zări pe domnișoara Hartley la câțiva metri distanță, purtând o rochie de un roz-închis – o pată strălucitoare într-o mare de alb spumos. Dar, în mod ciudat, nu rochia era cea care o făcea să se evidențieze.

Părul ei roșcat lucea în lumina candelabrelor, iar pielea netedă părea parcă să strălucească din interior. Nu era frumoasă în sensul clasic – prea mulți pistrui îi punctau chipul și umerii, iar picioarele îi erau mult prea lungi pentru corpul ei, asemănătoare cu cele ale unui mânz nou-născut. Dar când ea se întoarse să discute cu prietena ei, un zâmbet îi lumină chipul și, pentru o clipă, el uită să mai respire.

Fără tragere de inimă, își îndreptă din nou atenția spre Kirby și încuviință din cap.

– De îndată ce îmi termin coniacul, mă duc să vorbesc cu bunica și să-mi prezint scuzele pentru că plec.

Nu era chiar adevărul, dar domnișoara Hartley îl rugase să fie discret, și el nu vedea nici un rău în a-i păstra secretul. Pentru moment.

– Foarte bine atunci. Ne vedem la club mâine-seară la cină, sublinie Kirby. Să nu uiți ce am spus despre muncă...

În timp ce se îndepărtă, făcu semn de parcă își puse o frânghie în jurul gâtului, o trase din tavan și își dădu ochii peste cap.

Gray se încruntă la bufoneriile lui Kirby, dar poate că prietenul său avea dreptate. Lumea nu avea să se ducă de râpă dacă, din când în când, era mai puțin serios. Problema era că nu știa cum să fie altfel.

Încet, se îndreptă spre domnișoara Hartley și micul ei grup, urmărind-o cu atenție. Când ea îl văzu apropiindu-se, înghiți în sec și clipi de două ori înainte să-și întoarcă privirea.

În ciuda propunerii îndrăznețe de căsătorie, bunele maniere îl împiedicau să înceapă o conversație, chiar și despre ceva inofensiv precum vremea. Din fericire, cercul domnișoarei Hartley o includea și pe prietena bunicii lui, Lady Callahan, care fu mai mult decât bucuroasă să facă prezentările.

– Lord Ravenport, rosti Lady Callahan, închizându-și evantaiul cu o mișcare simplă a încheieturii. Te rog, permite-mi să ți le prezint pe fiica mea, domnișoara Sophie Kendall, și pe prietenele ei, domnișoara Fiona Hartley și domnișoara Lily Hartley.

Gray schimbă clasicele amabilități, apoi se întoarse spre Fiona. O aură de bucle rebele îi înconjura capul, iar ea își mușcă ușor buza de jos. Rochia roz îi scotea în evidență linia lungă a gâtului și a umerilor; el aproape că reuși să-i vadă bătaia sălbatică a pulsului la baza gâtului.

Instinctele îi spuneau să iasă degrabă din sala de bal, și totuși cizmele lui rămaseră înțepenite în podea. Ba, chiar mai rău, înainte să-și dea seama ce face, o invită la dans.

– Cu plăcere, băjbâi ea și îl luă de braț.

În timp ce o conduse pe ringul de dans, el începu să-și pună la îndoială propria judecată – și nu era pentru prima dată în ziua aceea. Fusesse martor când domnișoara Hartley se împiedicase și se rostogolise peste orchestră la balul Millbrook. El dansa cu Helena în clipa aceea, dar se opri ca să o ajute.

Atât de multe se schimbaseră de atunci!

Habar n-avea dacă partenerul de dans al domnișoarei Hartley fusese de vină pentru incident sau dacă ea obișnuia să cadă, dar,

ca să fie sigur, el își strânse brațul pe mijlocul ei. Și începură să se miște în ritmul muzicii.

Prima notă abia dacă răsună înainte ca ea să întrebe:

— Ai primit scrisoarea mea?

— Da, răspunse el fără alte comentarii, învârtind-o pe sub brațul ridicat.

Când se întoarse din nou cu fața spre el, îl privi direct în ochi.

— Ce crezi despre oferta mea? întrebă ea și își pierdu ușor vocea când rosti ultimul cuvânt.

El fu cuprins de o umbră neașteptată de simpatie.

— Cred că abia dacă ne cunoaștem.

— Adevărat, dar putem îndrepta cu ușurință asta, nu-i așa?

Iată un indiciu inconfundabil de disperare! Și o perseverență pe care nici măcar scrisoarea nu o transmisese.

— Putem, recunosc el. Cu toate astea, cu cât o să ne cunoaștem mai mult, cu atât o să ne placă mai puțin unul de celălalt.

Cinic, dar adevărat, din experiența lui. Sigur părinții lui nu se iubiseră. Nici el cu Helena.

Ea tresări și întoarse privirea înainte de a-și recăpăta calmul.

— Poate. Dar nu avem nevoie să ne plăcem unul pe celălalt.

Gray chicoti la auzul cuvintelor ei.

— Nu am crezut niciodată că o să întâlnesc pe cineva mai cinic decât mine.

— Așadar, o să iei în considerare oferta mea? insistă ea.

— Nu o s-o iau, răspunse el ferm.

În alte împrejurări, averea ei ar fi putut să-l ispitească. Dar era limpede că ea avea de gând să-l folosească pentru propriul scop, iar Gray bănuia că nu pusese ochii pe el pentru titlul lui. La urma urmei, o grămadă de nobili s-ar fi repezit să nu rateze șansa de a se însura cu o moștenitoare tânără și neconvențional de frumoasă.

Dar el nu era unul dintre aceia.

— Mi se pare mai degrabă o abordare limitată din partea ta să mă respingi din scurt, răspunse ea, dând dovadă de o îndrăzneală nepoliticoasă, dar înviorătoare.

— Dacă aș spune că iau în considerare oferta ta, ți-aș oferi doar o speranță falsă. Aș amâna inevitabilul.

— Vrei să spui respingerea inevitabilă, preciză ea.

— Da.

El încă își revenea de pe urma refuzului Helenei și nu dorea nimănui o asemenea durere și umilire.

— Te rog! îl imploră ea. Îmi dau seama că este extrem de neobișnuit ca o femeie să facă o propunere de căsătorie.

— Nu s-a mai auzit așa ceva.

— Sigur trebuie să fii curios de ce am făcut-o.

Ridică spre el ochii albaștri strălucitori care îl provocară să nege adevărul cuvintelor ei.

Gray ridică din umeri.

— Ai motivele tale ca să faci o asemenea ofertă; eu am motivele mele să o refuz.

— Dă-mi ocazia să-ți explic, îl rugă ea. Doar un sfert de oră ca să-mi susțin cauza. Dacă după aceea tot nu ești convins, promit că nu o să mai aduc vorba despre asta.

Trebuia să nu fie în toate mințile lui afurisite ca să se gândească să mai discute cu domnișoara Hartley. Ultimul lucru de care avea nevoie era încă o femeie convingătoare și egoistă, care să încerce să se amestece în viața lui. Dădu să deschidă gura ca să o refuze, când cineva se izbi puternic de spatele lui.

Bustul lui Gray se ciocni de pieptul domnișoarei Hartley, iar ea se împletici doi pași înapoi înainte ca el să-și înfășoare un braț în jurul mijlocului subțire și să o prindă ca să nu aterizeze pe podea. Ea se sperie și se agăță de haina lui, expresia de pe chipul ei fiind un amestec ciudat de ușurare și ofensă.

— Dumnezeu! răsuflă ea întretăiat.

Fetele lor erau atât de apropiate, încât el reuși să zărească flăcări neașteptate de un albastru-închis și pistruii care se deseneau pe nasul ei.

— Iartă-mă, îi zise el.

— Pentru ce?

Într-adevăr, pentru ce? Pentru că o ținuse să nu cadă? Pentru că o prinsese prea strâns de talie? Sau pentru că urmărise mișcarea sânilor ei și avea gânduri imorale când, de fapt, *ar fi trebuit* să o facă să nu se simtă jenată? Ignorându-i întrebarea, el spuse:

— Ești bine?

— Da.

Obrajii ei căpătară o nuanță de un roz fermecător. Ea trase adânc aer în piept și schiță un zâmbet tremurător.

– Când vine vorba de greșeli pe ringul de dans, mărturisesc că am supraviețuit unor situații mult mai rele.

Gray se uită peste umăr ca să vadă ce făcea celălalt cuplu și fu surprins cu părere de rău să îi găsească pe Helena și pe partenerul ei zâmbind.

Și adevărul îl izbi din plin. În ultimele zece minute, în timp ce dansase cu domnișoara Hartley, fusese absolut inconștient de prezența Helenei și de ceea ce făcea ea. Și, într-un mod cu atât mai remarcabil, uitase că ea se afla undeva prin sală.

– Ne vedem în Hyde Park mâine, îi spuse el domnișoarei Hartley, blestemându-și în gând propria slăbiciune. O să ascult ce ai de zis, dar nu te aștepta să-mi schimb decizia.

Colțurile gurii ei se arcuiră într-un zâmbet triumfător.

– Mulțumesc. Tot ce te rog este să-mi dai șansa să-ți explic avantajele unei asemenea înțelegeri... pentru amândoi.

– Iartă-mă dacă rămân sceptic, spuse el tărăgănat. Ne vedem lângă pasarelă. La ora trei?

– Nu o să regreti, spuse ea cu seriozitate, dar fiorii pe care el îi simți îi sugerară că trebuia să regretre.

În ciuda naivității și candorii ei sau grație acelor lucruri, domnișoara Hartley se putea dovedi mult mai periculoasă pentru el decât fusese vreodată Helena.

Capitolul 3

Despre a fi salvată de iminenta primejdie de pe ringul de dans

Puterea brațului cu care Lord R. mi-a cuprins talia m-a surprins și, trebuie să mărturisesc, m-a încântat. Era cât pe ce să cad în mijlocul valsului pentru a doua oară într-o lună, când el m-a prins cu o asemenea ușurință, de parcă nu cântăream mai mult decât penița cu care scriu. Nu-mi amintesc un moment în care să mă fi simțit mai în siguranță sau mai protejată.

Însă mă simt obligată să subliniez că salvarea nu ar fi fost necesară dacă Lord R. nu ne-ar fi îndreptat în mod ciudat în calea

altui cuplu. Într-adevăr, nu sunt sigură că este posibil să salvezi pe cineva de nenorocirea lucrului creat chiar de tine; cu toate acestea, o să-i acord lui Lord R. o fărâma de credit pentru încercarea de a face asta.

Și pentru a avea mâini atât de masculine, de capabile.

Fiona alerga, fiind în întârziere la întâlnirea cu contele. Se mândrea că ajungea la timp la întâlniri, dar fusese o adevărată provocare să scape din casă doar în compania cameristei. Când Lily aflase că Fiona plănuia să iasă, își dorise să o însoțească, așa că fusese nevoită să inventeze scuza că voia să cumpere un cadou pentru ziua de naștere a surorii ei. Și cum Fiona *chiar* avea nevoie să cumpere un cadou pentru Lily, ea și camerista ei, Mary, se opriseră pe Bond Street în drumul lor spre Hyde Park. Fiona alesese iute o pelerină verde foarte frumoasă, care să se asorteze cu ochii surorii ei, dar negustorul insistase să-i arate o selecție nesfârșită de panglici, mănuși și bonete, amânându-i sosirea în parc la întâlnirea foarte importantă pe care o avea cu contele.

Iar acum era în întârziere cu un sfert de oră.

„La naiba!”

Îl zări pe conte plimbându-se pe o alee din apropierea lacului Serpentine și se grăbi să i se alăture, camerista ei rămânând în urmă, bombănind.

— Lord Ravenport! exclamă Fiona. Ea se încruntă spre cerul acoperit de nori, în timp ce se apropie de el. Scuze că te-am făcut să aștepți!

El se întoarse spre ea, cu chipul lui plăcut, rece, lipsit de expresie.

— Mă întrebam dacă nu cumva te-ai răzgândit.

— În privința întâlnirii cu tine? întrebă ea, trăgându-și sufletul.

— În privința ofertei tale.

— Nu, răspunse ea în grabă. Încă este valabilă. Sper să te conving să accepți.

Era necesar să-l convingă să se însoare cu ea. Reputația și fericirea surorii ei depindeau de asta.

— Atunci ești norocoasă că încă sunt aici. Timpul meu este prețios, domnișoară Hartley. Am lucruri mai importante de făcut decât să rătăcesc prin parc și să port discuții politicoase cu păsările de pe lac.

El se încruntă spre o pereche de lebede care pluteau agale pe apa scânteietoare din spatele lui.

– Sunt surprinsă că ai fost în stare, murmură ea.

– Să discut cu lebedele?

– De o discuție politicoasă, replică ea și zâmbi dulce.

El își trecu o mână peste față, evident exasperat – așa cum erau amândoi.

– Este foarte îndrăzneț din partea ta să-mi dai lecții despre bunele maniere când nu te-ai deranjat să ajungi la întâlnirea noastră – o întâlnire pe care tu ai insistat să o avem – la ora stabilită.

– Mi-e teamă că n-am avut ce face, spuse ea, scuzându-se sincer.

El ridică sprâncenele cu un aer de falsă îngrijorare.

– Ți s-a întâmplat vreo nenorocire? Te-a acostat vreun tâlhar la drumul mare? Ți s-a răsturnat trăsura și ai aterizat într-un șanț?

– Nimic atât de groaznic, răspunse ea vag, în timp ce speră cu disperare că putea să schimbe subiectul.

– Atunci poate că reușești să-mi spui ce anume te-a reținut.

– Am fost la... cumpărături, recunosc ea, ridicând bărbia.

– La cumpărături, repetă el încuviințând din cap, de parcă ea tocmai îi confirmase o veche părere, aceea că femeile erau, în mod inevitabil, creaturi frivole.

– Am fost reținută în timp ce cumpăram un cadou. Ai auzit de acest obicei? întrebă ea pe un ton sec.

Colțurile gurii lui se arcuiră într-un zâmbet.

– Am auzit. Adesea implică achiziționarea unui obiect sentimental pe care destinatarul nu-l vrea și de care nici nu are nevoie.

– Se întâmplă să mă pricep de minune la făcut cadouri. Dar înțeleg că nu apreciază toată lumea sentimentalismul.

Măcar, dacă accepta să se însoare cu ea, nu trebuia să-și facă griji pentru cadourile de ziua lui de naștere și de Crăciun.

– Foarte adevărat.

– În orice caz, regret inconvenientul pe care l-am creat, spuse Fiona cu toată sinceritatea de care era în stare.

Dată fiind firea lui ursuză, mila ei se întoarse spre lebedele forțate să-i îndure compania în timp ce o așteptase. Dar trebuia să-l convingă să se însoare cu ea, iar certurile nu o ajutau în nici un fel să-și susțină cauza.

– Te rog să mă ierți.

Aparent liniștit, el făcu semn spre o bancă de pe malul lacului.

– Vrei să ne așezăm?

Fiona aruncă o privire peste umăr la servitoarea ei, care se plimba la câțiva metri în urma lor.

– Aș prefera să ne plimbăm, dacă nu te deranjează. Ea făcu un semn din cap spre Mary. Așa o să avem o mai multă intimitate.

– Cum vrei.

El îi oferă brațul, iar când îl simți tare și solid sub mâna ei, Fiona își aminti de seara trecută.

Când dansaseră, iar chipul lui se aflase la doar câțiva centimetri de al ei.

Când o prinsese în brațe, și ochii lui se întunecaseră, având în ei ceva care semănase cu... dorința.

În lumina lumânărilor din sala de bal Northcroft, el păruse taciturn și ușor primejdios. Dar acum, la lumina clară a zilei, părea de două ori mai intimidant – numai unghiuri severe, de la umbra firelor de pe bărbie la cicatricea subțire de sub ochiul drept.

Ea înghiți în sec, ascunzând un iureș de îndoieli. Fusese destul de simplu să formuleze în scris cererea în căsătorie, contele aflându-se la distanță. Dar acum, când se afla în fața ei, în carne și oase, ideea de a discuta despre căsătorie era mult mai descurajantă.

Dar ea nu avea să se lase descurajată în misiunea ei – pur și simplu trebuia să reușească și venise în parc pregătită să-și susțină cauza.

Fiona așteptă până când Mary rămase destul de în urmă. Totuși, vorbi încet.

– Nu o să-ți mai consum timpul cu discuții de complezență, începu ea. Dacă ești de acord să te însori cu mine – și sper să o faci –, o să dobândești, în mod evident, partea mea substanțială de zestre și ce mi se cuvine de drept prin căsătorie.

– Dar nu toată, așa cum am înțeles din scrisoarea ta. Vrei să păstrezi o mică proprietate în Cornwall, 5 000 de lire pentru propriul uz, dar și o indemnizație anuală rezonabilă?

– Corect.

Ea încercă să aibă un ton nonșalant, deși era conștientă de faptul că o privea cu coada ochiului. El căută în buzunarul de la piept al jachetei, scoase scrisoarea și o despătură.

– „Banii astfel prevăzuți trebuie să fie ai mei și să îi cheltuiesc după bunul-plac, fără nici o explicație sau intervenție“, citi el.

– Îmi vine greu să cred că nu este rezonabil, spuse ea cu răceală.

– Cu 5 000 de lire poți cumpăra nenumărate pălării, mănuși și... zorzoane, rosti el târăgănat, încercând, în mod evident, să o irite.

– Bănuiesc că se poate.

Tot ce o interesa pe Fiona era să cumpere tăcerea unui bărbat.

– De asemenea, spui că trebuie să te măriți în următoarele două săptămâni.

– Ieri erau două săptămâni. Acum mai sunt treisprezece zile, îl corectă.

El se opri și se întoarse spre ea.

– De ce o asemenea grabă?

– Am motivele mele, milord.

– Motive pe care nu dorești să mi le împărtășești?

Ea închise ochii o fracțiune de secundă și își aminti de amenințarea terifiantă din scrisoarea de șantaj.

– Nu.

– Atunci răspunsul meu rămâne nu – un nu ferm.

Împături scrisoarea și o băgă la loc în buzunar, apoi făcu o plecăciune scurtă, de parcă ar fi dat să plece.

Ea nu putea să-l lase să plece.

Gura i se uscă, și inima începu să îi bată nebunește. Dacă se afla adevărul despre Lily, avea să fie distrusă. Toată familia avea să fie distrusă.

– Te rog să mă înțelegi, spuse ea întinzându-se ca să-i atingă brațul. Îmi dau seama că toate condițiile mele sunt oarecum neobișnuite. Dar această uniune ar fi mai mult un contract de afaceri decât o căsnicie adevărată. Amândoi ieșim în avantaj.

– Nu pot să mă gândesc decât la un singur motiv pentru care să ceri ca nunta să aibă loc atât de repede, domnișoară Hartley.

– Este o problemă personală și aș prefera să nu...

– Ai dreptul la secretele tale, rosti el, dar iartă-mă dacă refuz să dau numele meu bastardului altui ticălos.

Fiona tresări și miji ochii. O mânca palma să-i tragă una peste obraz, dar se abținu. Abia reuși.

– Cum îndrăznești...

– Haide, rosti el încet și cântat, părănd a nu-și da seama că ea voia să-l palmuiască. Amândoi suntem adulți. Știm cum funcționează

lumea. Singurul motiv logic pentru care ai solicita o asemenea logodnă scurtă este că ai rămas însărcinată.

— Nu este singurul motiv logic, ripostă Fiona. Dar nu putea să îl dezvăluie foarte limpede pe cel adevărat. Nu sunt însărcinată și n-aș minți niciodată în privința asta.

Ea ignoră picătura de ploaie care îi ateriză pe nas.

— Așa spui tu. Contele își mângâie bărbia și continuă să se plimbe pe alea pietruită. Dar trebuie să explici ce ai tu de câștigat din acest acord, în afara cerințelor financiare.

— Titlul tău, spuse Fiona simplu. Pentru mine contează prea puțin, dar tatăl meu și mama mea vitregă sunt încântați de ideea de a mă căsători cu un membru al aristocrației și aș vrea să le fac pe plac.

— Sigur titlul meu nu este singurul motiv. Ce motive mai ai? Întrebă el. De ce eu?

Pentru că ea avea nevoie de un om pe care îl respecta. Ceilalți burlaci eligibili, chiar și cei chipeși, scăzuseră în ochii ei din mai multe motive. Unul era inexplicabil de tăios când vorbea cu mama lui. Altul fusese inutil de crud cu armăsarul. Altul era atât de îndrăgostit de propria persoană, încât era absolut imposibil să discute cu el în orice cameră în care se afla o oglindă.

Dar ea nu putea să îi mărturisească acele lucruri contelui, așa că îi evită întrebarea.

— Căsătoria cu tine o să-mi ofere o oarecare independență. Ea oftă. Nu mă aștept să înțelegi asta pentru că ești... bărbat, dar mi-aș dori să am libertatea de a-mi urma propriile interese.

El își înclină capul.

— Precum?

Fiona inspiră adânc. Nu voia să se expună în fața ridicolului, dar credea că viitorul ei soț merita să știe.

— Să desenez, spuse ea încet. Îmi place să desenez... oameni.

— De ce? Întrebă el.

Ea reuși să se abțină să nu-și dea ochii peste cap.

— Pentru că sunt interesați, milord.

— Serios? Oamenii pe care îi cunosc sunt previzibili. Plictisitori.

— Atunci poate că nu îi privești suficient de profund. Să desenez oameni mă ajută să îndepărtez multe dintre dedesubturile lor.

El schiță un zâmbet malițios, care pur și simplu o topi.

— Cred că înțeleg. Îi desenezi nud.

– Nu, spuse ea cu un aer neutru, conștientă că îi aruncase o momeală. Dar încerc să văd dincolo de măștile pe care le poartă. Faptul că desenez oameni mă ajută să-i înțeleg.

Contele încremeni și o privi curios preț de mai multe clipe, apoi încuviință gânditor din cap înainte să-și continue drumul. Începu să cadă o ploaie ușoară, iar el privi spre cer.

– Nu ai umbreluță. Ar trebui să te conduc la trăsură.

– Nu mă îngrijorează puțină apă, spuse ea batjocoritor. Și nu plec până ce nu am răspunsul tău.

– Cine este următorul la rând? întrebă el.

Fiona clipi.

– Poftim?

– Dacă spun nu, pe cine ai de gând să mai întrebi? El ridică din umerii lui imposibil de lați. Nu poți să mă acuzi că vreau să știu la cine te-ai mai gândit. Presupun că la alți domni cu titluri nobiliare. Să sperăm că nici unul care să fie bătrân, masiv sau fără dinți. Prefer să mă aflu într-o companie bună.

„Dumnezeule sfinte!”

Ea nu avusese pe altcineva în vedere și nu se gândise din ce motive făcuse asta.

– Metaforic vorbind, am pariat aproape totul pe tine, spuse ea cu seriozitate.

– O miză foarte mare, domnișoară Hartley.

– Poate, dar e cazul majorității căsnicilor, nu-i așa? Nici o posibilă mireasă nu știe cu adevărat dacă logodnicul o să fie potrivit pentru ea, și nimeni nu poate să spună ce ne rezervă viitorul. Dar, dacă ești de acord să te însori cu mine, îți promit că nu o să fiu o soție greu de suportat. O să fi liber să-ți trăiești viața așa cum dorești.

Ea încercă să facă astfel încât aranjamentul să pară cât mai adecvat, chiar dacă ideea de soț și soție trăindu-și viețile separat i se părea mai degrabă tristă.

– Cine mai știe de planul ăsta al tău?

– Nimeni. Doar tu.

Era încurajată de faptul că încă puneă întrebări, încă vorbea cu ea și nu o refuzase, cel puțin în ultimele cinci minute. O rafală de vânt îi strânse fustele în jurul picioarelor, iar picăturile de ploaie căzură dintr-o parte, bătându-i obraji de sub borul bonetei.

Fiona se uită înapoi la servitoarea ei, care încă îi urmărea cu loialitate. Mary își ținea boneta cu o mână, iar cu cealaltă își strângea șalul înfășurat în jurul umerilor.

— Întoarce-te la trăsură înainte să te uzi! îi strigă Fiona. O să vin și eu imediat.

Slujnica șovăi doar o clipă înainte să se îndrepte spre drumul principal.

Fiona își întoarse atenția spre Lord Ravenport. Picăturile i se prelingeau din buclele întunecate care dansau deasupra frunții, iar umerii jachetei de un albastru-închis deveniseră negri din cauza ploii, dar ea nu putea să plece până ce el nu accepta să se gândească la propunerea ei.

— Tot ce te rog este să...

Brusc, un tunet asurzitor zgudui pământul, și aerul vibră în jurul lor.

— Gata, spuse el, încheind discuția. Ne întoarcem la trăsurile noastre. Acum!

Își împleti degetele cu ale ei și o trase după el, fiecare dintre pașii lui mari fiind cel puțin cât doi pași de-ai ei. În timp ce se întorceau grăbiți pe alee, cerul parcă se deschise și ploaia porni în rafale, fiindu-le greu să mai vadă în față. El își înfășură un braț în jurul umerilor ei și o trase mai aproape, încercând să o apere de vânt. Chiar dacă ploaia era rece, trupul lui era delicios de cald și de puternic.

— Pe aici! strigă el, acoperind vuietul furtunii.

Ea se zgribuli lângă el și alergă cât de repede îi permiteau fustele. Trecu în grabă prin băltoace și noroi, udându-și tivul rochiei. Când, în cele din urmă, ajunseră pe trotuar, era udă până la piele.

El făcu semn spre ceva aflat la câțiva metri.

— Acolo este trăsura mea.

În timp ce se îndreptară spre trăsură, el făcu semn unui lacheu în uniformă, care deschise ușa, lăsându-l pe conte să o ajute să urce în trăsura uscată și binecuvântat de călduroasă. Ușa se închise în urma lor și se prăbușiră pe banchetă, cu răsuflarea întretăiată.

— Furtuna o să treacă în curând. Până atunci, o să rămâi aici.

Răsună un tunet, iar Fiona încuviință tăcută din cap. Nu ar fi trebuit să se afle singură într-o trăsură împreună cu contele de Ravenport, dar, din moment ce alternativa era să stea afară în inima

furtunii violente, încălcarea regulilor buneii-cuviințe părea ceva care ținea de prudență.

Deși se îndoia serios că domnișoara Haywinkle ar fi fost de acord.

Capitolul 4

Ploaia se lovea de acoperișul trăsurii, făcând ca în interior să fie o atmosferă confortabilă, intimă. Contele își ținea picioarele lungi întinse în față, iar Fiona încercă să nu se uite la pantalonii uzi din piele de căprioară care se lipeau de coapsele lui.

Însă nu reuși să o facă.

La drept vorbind, era nevoie să îl studieze dacă avea să-l deseneze la un moment dat – și intenționa să o facă. Ochiul ei de artist remarcă proporțiile șoldurilor și ale coapselor, conturul pronunțat al mușchilor picioarelor și micile goluri din spatele genunchilor. Dar, ca femeie, îl observă cu alt ochi. Căldura trupului. Parfumul de piele și de săpun. Barba nerasă.

Înghițind în sec, se gândi să se mute pe bancheta din față lui, dar udaseră deja pernele de catifea de pe partea pe care stăteau și nu vedea nici un motiv pentru care să le murdărească și pe acelea de pe cealaltă parte.

În schimb, decise să folosească acel timp ca să-și susțină cauza. Afișând cât mai multă demnitate, dată fiind rochia udă leoarcă și părul din care i se scurgea apa, ea își îndreptă umerii și se întoarse cu fața spre conte.

– Acum, începu ea, cred că discutăm despre...

– Oprește-te, îi ordonă el.

Fiona încercă să-l privească cu aroganță.

– Poftim?

– Nu te pot lua în serios cu boneta aia. Nu atât timp cât ai o pană udă care îți atârână pe față.

Desigur, Fiona era conștientă de penajul de struț, dar făcea tot ce-i stătea în putință ca să-l ignore.

– Ce galant din partea ta să o menționezi, spuse ea sec. Ea prinse pana lăsată între degetul mare și arătător și o aruncă peste pălărie. Gata. Ești mulțumit?

El strâmbă din nas.

— Acum ai spune că un șoricel ud doarme pe borul pălăriei tale.

El îi oferi un zâmbet atât de sincer, încât îl dezarmă complet preț de o secundă.

— Ei bine, sunt sigură că nici unul din noi nu reprezintă un etalon al modei în clipa asta.

Dar, în ciuda lavalierii lui șifonate și a părului umed pe care și-l dăduse pe spate, el *chiar* era, la naiba! Era greu să ți-l închipui arătând mai masculin sau mai atrăgător.

— O să te ajut să o scoți. El se întinse spre legătura de sub bărbia ei, apoi încremeni. Cu permisiunea ta?

Obrajii Fionei se încălziră, dar ea încuviință din cap și își desfăcu singură panglicile înainte să îl lase să-i ridice boneta de pe cap. Odată cu boneta, fură îndepărtate și câteva agrafe, iar mai multe bucle lungi de păr i se revărsară pe umeri.

— Mult mai bine, spuse el, cu o voce mai profundă și mai răgușită decât înainte. Aruncă boneta pe bancheta din fața lor și își încrucișă gleznelor. Acum o să te pot asculta cum trebuie.

Devenind nervoasă dintr-odată, ea înghiți în sec.

— Îmi dau seama că scrisoarea mea trebuie să te fi luat prin surprindere, dar acum, după ce ai avut ceva timp să te obișnuiești cu ideea căsătoriei cu mine, sper că o să te gândești câteva zile la propunerea mea și o să-i acorzi aceeași atenție precum oricărei alte propuneri de afaceri.

— Propunere de afaceri, repetă el sceptic.

— Da, milord, spuse ea cu tăierea întretăiată. Una care o să fie avantajoasă pentru amândoi.

El se aplecă și își propti coatele pe genunchi.

— Căsătoria înseamnă mai mult decât un contract semnat și o strângere de mână, domnișoară Hartley.

— Sunt foarte conștientă de asta. Ea se strădui să-și păstreze răceala din voce. Dar nu trebuie să fie prea complicat.

— Aș susține că este cel mai complicat lucru de pe pământ.

Ignorând căldura din ochii lui, ea întrebă:

— Cum așa?

El îi ridică mâna de pe bancheta dintre ei și veni mai aproape, până ce genunchiul lui îl atinse pe al ei.

— Îmi permiți să-ți demonstrez?

Ea înghiți în sec.

– Da. Desigur.

„Dumnezeule sfinte!”

Abia dacă reuși să-și rostească vorbele înainte ca el să îi scoată mânușile umede din mătase, apoi să și le scoată și pe ale lui.

Mai întâi boneta, apoi mânușile... Ea se înfioră gândindu-se la ce alte articole de îmbrăcăminte mai putea să dea jos. Pantofii? Ciorapii? În mod ciudat, simți un gol în stomac la acel gând.

– Ce faci?

– Îți demonstrez ceva.

El îi cuprinse mâna într-a lui și începu să deseneze cercuri lente și amețitoare cu degetul mare în palma ei. Fiori încântători îi vibrară pe piele, făcând-o să simtă cum i se taie genunchii.

– Simți asta? Întrebă el... de parcă ar fi știut.

– Hm? Ea clipi nedumerită spre el. Să simt ce?

Privirea lui lungă îi studie chipul și zăbovi un pic prea mult pe gura ei.

– Nimic în povestea asta nu este simplu.

– Nu sunt de acord. Fiona se prefăcea că discuta despre vreme. Sau despre broderie. Despre cu totul altceva decât senzația pielii lui pe a ei. Este atât de complicat pe cât permitem noi să fie.

– Atunci lasă-mă să te sărut.

– Ești nebun?

Ea își retrase brusc mâna, fiindu-i greu să gândească limpede în timp ce el o atingea.

– Foarte bine. El oftă, prefăcându-se înfrânt. Poți să mă săruți tu pe mine.

– Poftim?

Ea știa despre ce era vorba. Și nu era vreo fată naivă pe care să o poată păcăli ca să-și facă de cap. Deschise gura ca să se împotrivească, apoi se opri. Contelegea încerca să o sperie.

Dar ea nu se înspăimânta prea ușor. Iar fericirea surorii ei – de fapt, tot viitorul ei – depindea de capacitatea de a avea acces la banii de zestre. Repede.

– Dacă te sărut, o să accepți să te gândești să te însori cu mine?

Ea ignoră bătăile inimii ei cât timp așteptă răspunsul lui.

Afară, ploaia continua să cadă, și râulețe mici de apă curgeau pe ferestrele trăsurii. Tunetul răsună undeva în depărtare.

— Da, spuse el neîncrezător, de parcă ar fi fost surprins de propriul răspuns.

„Dumnezeule!”

Și el o luase prin surprindere.

— Foarte bine, spuse Fiona cu mai multă încredere decât simțea că avea.

Dar, dacă era nevoie de un sărut pentru a pecetlui înțelegerea lor, atunci trebuia să-l sărute. Urma să îi demonstreze că relația lor nu trebuia să fie deloc complicată.

Ea se rugă doar să nu facă un lucru de mântuială.

Dumnezeu să o ajute, era pe punctul de a-l săruta pe conte! Și nu se temea la acest gând, deși ar fi trebuit să o facă.

Gray rămase încremenit, cuprins de un sentiment de autoapărare. Pentru că domnișoara Hartley, în mod evident, habar nu avea ce făcea. Își dăduse deja seama că nu era cea mai grațioasă dintre ființe. Dansul nu era punctul ei forte și, se părea, nici seducția.

Ea tuși, se îndreptă de spate și își încheștă degetele, de parcă se pregătea să cânte la un pian, nu să-l sărute. Liniile de intensă concentrare îi încrețiră fruntea în timp ce veni mai aproape și își propti mâinile pe umerii lui. Se uită la gura lui de parcă era un fel de medicament neplăcut pe care trebuia să îl înghită pentru binele ei. Sau una dintre muncile lui Hercule pe care trebuia să le îndure.

În timp ce fața ei se apropia de a lui, ea închise ochii și își întinse gâtul înainte, lovindu-și nasul de el nu o dată, ci de două ori. Părul ei parfumat îi gădilă obrazul. Un zgomot ciudat, de parcă era scos de o pisică speriată, îi scăpă printre buze. Se putea ca buzele ei moi să se fi lipit de ale lui, dar totul se întâmplase atât de repede, încât nu era prea sigur.

Cu toate acestea, știa două lucruri.

În primul rând, ceea ce tocmai se întâmplase era cea mai proastă scuză pentru un sărut din toată istoria bărbaților și a femeilor.

În al doilea rând, domnișoara Hartley nu aștepta un copil. Pentru că nici o femeie care credea că acea ciudățenie putea fi numită sărut nu avusese vreodată un iubit. Ar fi putut să pună pariu pe propria viață pentru asta.

— Iată!

Ea reveni la locul ei, răsuflă și zâmbi de parcă ar fi fost foarte mulțumită de efortul depus.

Gray se gândea doar la curajul și la îndrăzneala ei extraordinare. În mod evident, nu avusese niciodată parte de un sărut adevărat, dar nu se lăsase descurajată, pentru ca el să îi accepte provocarea. Parfumul pielii, al țesăturii proaspete și al ploii se amestecară în mintea lui. O buclă castanie umedă se lipise de gâtul ei, și el își dori din tot sufletul să o dea la o parte ca să-i numere pistruii de acolo și să-și treacă buzele peste fiecare în parte.

Ce Dumnezeu era cu el? Să fi trecut atât de mult timp de când nu mai fusese cu o femeie, încât un sărut scurt și stângaci putea să-l dea pe spate?

Își dorise să o sperie. Să o facă să-și dea seama că ideea căsătoriei cu el era absurdă. Dar ea nu se lăsase intimidată și mărise miza.

— Cred că ploaia se domolește, spuse ea un pic prea bucuroasă, de parcă sărutul acela groaznic nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Deși amuzant, el se simțea frânt între dorința de a și-l smulge din minte și dorința de a-l rememora la nesfârșit. Într-adevăr, sărutul acela nu avusese nimic seducător în el. Și totuși, pulsul încă îi bătea nebunește, iar mădularul îi zvâcnea, de parcă trupul lui nu fusese anunțat că sărutul fusese aproape o catastrofă de proporții biblice.

— Trăsura ta nu este foarte departe, spuse el. Părea mult mai sigur decât să comenteze sărutul. O să te însoțesc până acolo când vrei.

Dar o parte din el spera ca ea să nu își dorească prea mult să plece.

— Mulțumesc mult, spuse ea strâmbând din nas. Trebuie să plec curând, dar am crezut că mai întâi putem discuta despre următorii pași.

— Desigur, spuse el, chiar dacă habar nu avea despre ce vorbea ea.

— Probabil ar trebui să mă vizitezi zilnic în următoarele zile, pentru a părea că mă curtezi. Florile ar fi un gest frumos. Încă nu trebuie să organizezi o întâlnire cu tatăl meu.

— Stai! Gray își frecă tâmpilele înainte să privească fix în ochii albaștri ai domnișoarei Hartley. Nu am fost de acord cu logodna. Am acceptat doar să mă gândesc la ea.

O expresie rănită traversă chipul Fionei.

— Am înțeles asta. Dar, așa cum am menționat deja, timpul este esențial, și nu poți să te gândești la propunerea mea dacă nu ne petrecem timp împreună. Sunt încrezătoare că o să fiu în stare să elimin orice îndoială sau rețineră ai avea.

— Am multe îndoieli și rețineri, domnișoară Hartley.

— Atunci nu ar trebui să mai pierdem nici o clipă, replică ea. Poți să alegi când și unde să ne întâlnim ca să ne cunoaștem mai bine; poți să alegi orice activitate sau distracție care ți se potrivește.

El își arcui o sprânceană. Dacă ea ar fi avut vreo idee vagă despre gândurile lui necuviincioase, nu ar fi fost atât de nechibzuită încât să îi dea undă verde. Dar era mult prea inocentă ca să bănuiască la ce îi stătea mintea.

— Este necesar să ajungem la un acord în scurt timp, spuse ea.

Gray auzi disperarea din vocea ei, dar tot nu o înțelese. Deși nu o încurajase, ea părea hotărâtă să se mărite cu el.

Nu voia să-i rănească sentimentele, dar el nu era soțul de care avea nevoie. De altfel, nu avea timp să pretindă că o curtează. El supraveghea o grămadă de proiecte la Fortăreața.

„Fortăreața.“ Trebuia să se fi gândit la asta mai devreme. Când venea vorba de descurajat căsătorii, conacul lui avea un succes dovedit.

— Foarte bine, spuse el. Dacă ești sinceră în dorința de a ne cunoaște mai bine, vino să mă vizitezi la moșia mea.

Ea își încheștă pumnii și zâmbi luminos.

— O vizită la tine acasă? Ar fi minunat!

„Dumnezeule sfinte!“

— Nimic extraordinar, zise el repede. Momentan renovez, astfel că locuința o să fie oarecum rustică.

— Nu sunt sigură că tata o să reușească să-și lase fabricile, dar mama mea vitregă și sora mea, Lily, o să fie încântate să mă însoțească. Și chiar trebuie să insist să o invit pe Sophie, fiica lui Lady Callahan, fiindcă suntem prietene de multă vreme și nici în gând nu aș putea să o exclud. Este atât de generos din partea ta să ne găzduiești pe toate!

Gray pufni. Domnișoara Hartley nu avea să-l mai considere generos dacă vedea Fortăreața. Avea să creadă că reuniunea de la el de acasă era o glumă proastă, menită să o descurajeze.

Ceea ce era adevărat, până la urmă.

— Deci așa rămâne, spuse el hotărât. O să te vizitez mâine-dimineață ca să-i fac o invitație adecvată mamei tale vitrege.

– Mulțumesc că te-ai gândit la asta.

Ea își luă boneta umedă și mănușile, pregătindu-se să coboare din trăsură.

– Sunt nerăbdătoare să-ți văd casa și să-ți cunosc familia și prietenii.

Pe vremuri, sentimentul acela ar fi putut să-l înduioșeze, dar Helena îi spusese același lucru. Apoi ea aruncase o privire spre Fortăreață și se descotorosise de el.

Cu puțin noroc, domnișoara Hartley avea să facă la fel.

Capitolul 5

Despre inițierea unui sărut cu un gentleman într-o trăsură

Nu pot să spun că recomand asta. Combinația de haine ude și spațiu îngust din interiorul trăsurii încuraja mai degrabă o atmosferă foarte înfierbântată. Până și ferestrele erau aburite. Cred că m-am comportat bine totuși, dat fiind faptul că a fost primul meu sărut cu un conte chipeș. Sau cu orice domn, dacă este să fim dreپți. (Nu o să-l iau în calcul pe vecinul nostru, William, căci aveam doar doisprezece ani și am acționat sub impulsul unei provocări ridicole.)

Într-adevăr, bănuiesc că Lord R. ar fi șocat să afle de lipsa mea de experiență, având în vedere îndrăzneala și priceperea pe care le-am așizat în trăsură. În timp ce se vorbește mult despre săruturi, mă bucur să mărturisesc că nu este vreo abilitate greu de stăpânit. Și, deși nu este deloc neplăcut, am avut câteva senzații neașteptate în timpul întâlnirii. Sunt sigură că spațiul îngust a fost de vină pentru inima mea care bătea nebunește și pentru golul pe care l-am simțit în stomac. Deloc surprinzător, după cum am spus anterior, căci condițiile nu au fost optime. Am menționat căldura înăbușitoare?

În după-amiaza următoare, Fiona se gândea la desenarea contelui. Chiar și acum, la aproape douăzeci și patru de ore de la întâlnirea

lor din parc, își putea aminti cu ușurință textura părului său, barba nerasă și expresia atentă. De asemenea, își amintea senzația mâinii lui pe a ei și curentul pe care atingerea îl trimise prin corpul ei. De fapt, nu se putea gândi la nimic altceva.

Și tocmai de aceea nu putea să-l deseneze încă. De vină erau fațetele lui Lord Ravenport pe care nu le putea surprinde cu cărbunele pe hârtie – felul în care ochii îi străluceau rece într-o clipă și fierbinte în următoarea, modul în care gura lui putea trece de la nemulțumire la interes într-o fracțiune de secundă.

Contele încă era un mister pentru ea.

Așa că Fiona îl desenă din memorie pe vicar. Mai degrabă rămase în salon și încercă să-l deseneze pe vicar, în timp ce sora ei, Lily, continuă să îi pună nemiloasă întrebări.

– Spui că Lord Ravenport ți-a cerut permisiunea să te viziteze astăzi.

Lily se plimba prin fața canapelei pe care stătea Fiona, prefăcându-se a fi absorbită de desenarea ochelarilor vicarului.

– Da, confirmă Fiona probabil pentru a cincea oară în dimineața aceea.

Își informase familia la cina din seara trecută de vizita contelui ca să nu-i prindă total nepregătiți. Mama ei vitregă aproape că se înecase cu friptura de vită, și sora ei scăpase furculița la neașteptatele, dar bine-venitele vești.

Lily aruncă o cascadă de bucle întunecate peste umăr și își încrucișă brațele la piept.

– Și a făcut această solicitare în timpul unei întâlniri întâmplătoare în parc?

Fiona ignoră tonul sceptic din vocea surorii ei. Îi evită ochii verzi și vicleni.

– Da, spuse ea cu blândețe, de parcă asta se întâmpla în fiecare miercuri după-amiază.

Lily lăsa capul într-o parte.

– Cum ai descrie natura cererii contelui? A fost rezervat și politic? Sau pasional și sincer?

„Pentru numele lui Dumnezeu!” Fiona se încruntă la schița pe care o ținea în poală și spera că vicarul avea să îi ierte micile minciuni pe care urma să le spună. De fapt, contele nu îi ceruse permisiunea să vină în vizită așa cum îl instruisese ea.

– Rezervat, răspuse ea.

Părea mai pertinent decât *pasional și sincer*.

Lily încuviință din cap, asimilând acea nouă informație.

– Deloc surprinzător. Este destul de rece, nu-i așa? Nu cred că Lord Ravenport are vreo urmă de romantism.

Rece nu era un cuvânt pe care Fiona să-l fi folosit pentru a-l descrie pe conte, dar ideea surorii ei era bună.

– Are tendința să fie serios, spuse ea.

„Și încăpățânat. Și exasperant.”

Dar era prea târziu să pună ochii pe alt posibil soț. În plus, nu era sigură că își dorea asta.

– Trebuie să-l fi impresionat la balul Northcroft, răspuse Lily.

– Te referi la vals, când aproape că am reușit să-l întind pe ringul de dans?

– Este foarte chipeș, răspuse Lily. M-aș putea gândi la lucruri mai rele decât atât.

– Lily!

– Ai scris despre el? În jurnalul tău, vreau să spun.

Fiona aruncă o privire spre ușă ca să se asigure că mama lor vitregă nu apărea din senin. Se retrăsese în camerele ei, însoțită de cameristă, la scurt timp după micul dejun ca să se pregătească pentru vizita contelui.

– Am început un jurnal, spuse Fiona, așa cum am promis.

Lily bătu încântată din palme.

– Foarte bine.

Strălucirea din ochii ei ar fi putut să o agite dacă nu ar fi știut că Lily avea să își bage mereu nasul prin dormitorul ei, invadându-i intimitatea.

Ceea ce nu însemna că Lily avea cea mai mică remușcare când încerca să scoată informații de la Fiona, folosind absolut toate mijloacele pe care le avea la dispoziție.

– Ai scris despre noaptea de la bal? Și despre întâlnirea din parc?

Fiona strânse din buze și fredonă un cântecel în timp ce desenă o cataramă pe pantoful drept al vicarului.

Dar Lily nu se lăsa descurajată cu ușurință.

– Dragul meu jurnal, dictă ea cu o plăcere teatrală, contele este o creatură atât taciturnă, cât și uluitoare. Are chipul lui Adonis și corpul lui...

— Gata! spuse Fiona, ridicând o mână. Jurnalul tău poate să conțină asemenea mângăleli tipice pentru o școlăriță îndrăgostită, dar te pot asigura că al meu nu are. Însăși ideea era absurdă și prefera mai degrabă să fie lovită de fulger decât să se lase în voia unor asemenea impulsuri sentimentale și stupide. Și, din moment ce e posibil ca Lord Ravenport să sosească în curând, am putea, te rog, să pretindem că suntem domnișoare cuviincioase, care nu-și pierd capul la simpla vedere a unui gentleman care ne vizitează?

— Lord Ravenport nu este orice alt gentleman care ne vizitează, spuse Lily. Este impetuos, întunecat și conte. Poți conta pe mama, care o să se topească toată în momentul în care el o să pună piciorul în casa noastră.

Fiona făcu o grimasă.

— Știu. Ăsta este motivul pentru care mă bazez pe tine să mă ajuți să demonstrez că nu este nebună toată familia.

Chicotind, Lily se opri în spatele Fionei și aruncă o privire peste umărul ei spre caietul de desen din poală.

— Încă un desen minunat, Fi. Se opri, apoi spuse: Mi se pare mie sau preabunul vicar pare să ne judece?

Fiona coborî privirea spre chipul amabil al vicarului și ochii lui înțelepți, apoi oftă.

— Nu, nu ți se pare doar ție.

Părea că vicarul știa despre ce era vorba și nu era de acord ca ea să păstreze secrete și să sărute conți prin trăsuri.

Lily râse.

— O să mă întâlnesc cu Sophie în parc. Vrei să ni te alături?

— Cred că o să rămân acasă ca să termin portretul ăsta. Dar, te rog, transmite-i urările mele de bine lui Soph și nu întârzia prea mult. Am nevoie de tine aici când vine contele.

— Nu te las să-l înfrunți singură.

Lily strânse afectuos umerii Fionei.

— O să mă întorc peste o oră sau ceva mai mult.

— Mulțumesc.

De îndată ce Lily plecă, Fiona scoase bilețelul de șantaj de sub sertarul biroului. De fiecare dată când începea să pună la îndoială prudența căsătoriei cu un bărbat pe care abia îl cunoștea, scotea

scrisoarea și o recitea, lăsând groaza amenințării să i se adâncească în oase. Ochii ei priviră în josul primei pagini, pe care scria:

Ca să nu te îndoiești de hotărârea mea, am anexat o copie a scrisorii pe care am scris-o către London Hearsay. La primirea plății tale, o să distrug scrisoarea și o să duc secretul familiei tale cu mine în mormânt. Ai cuvântul meu de onoare. Cu toate acestea, dacă nu furnizezi întreaga sumă, o să trimit numaidecât scrisoarea la ziar pentru a fi publicată în următorul număr.

Fiona inspiră adânc înainte să frunzărească foile. Scrisoarea șantajistului adresată ziarului *London Hearsay* fusese scrisă sub forma unei proze incitante și provocatoare, care ar fi făcut ca fiecare gospodărie din Londra să-și dorească să cumpere numărul, cu excepția cazului în care Fiona împiedica publicarea ei:

Domnișoara Lily Hartley, fiica cea mică a unui proprietar bogat de fabrici, poate avea frumusețe și avere din belșug, dar are și un secret scandalos și întunecat. A fost abandonată de mama ei adevărată când era doar un prunc, lăsată la o ușă unde, doar prin harul lui Dumnezeu, nu a pierit de frig.

Adevărul este că femeia care a născut-o pe domnișoara Hartley este nimeni alta decât proprietara celei mai notorii case de toleranță din Mayfair. Nu trebuie decât să privim spre chipurile frumoase al debutantei și al doamnei Serena Labelle pentru a ne da seama că sunt cu adevărat mamă și fiică. Cu toate acestea, dovada se află într-un bilețel lăsat lângă nedoritul prunc. Nou-născuta doamnei Labelle a fost găsită purtând un botoșel brodat cu un L. În interiorul botoșelului era un bilețel pe care scria: „Vă rog să aveți grijă de scumpa mea Lily“.

Doamna a păstrat celălalt botoșel pentru sine ca să nu-și uite niciodată perfidia.

Fără îndoială, domnișoara Hartley ar fi preferat să păstreze secretul originii ei, dar, din moment ce este pe piața de căsătorii, pare pur și simplu corect ca domnii care s-ar putea simți înclinați să o curteze să se afle în posesia faptelor: sângele stricat care îi curge prin vene.

Nici o educație școlară cuviincioasă și nici zestrea unei prințese nu pot șterge adevărul: mama domnișoarei Hartley este o femeie ușoară.

Fiona nu ar fi crezut povestea dacă șantajistul nu ar fi menționat botoșelul și bilețelul dinăuntru. Câte nopți rămăseseră treze ea și Lily întrebându-se cine era mama ei naturală? În contemplările lor romantice, mama lui Lily era o prințesă forțată să fugă din regatul ei. Neputând să aibă grijă de iubita ei copilă, o lăsase pe Lily la un cuplu care să o iubească.

În naivitatea lor, Fiona și Lily crezuseră că prințesa alungată avea să apară la ușa lor într-o bună zi, cu botoșelul în mână, implorând iertarea lui Lily și invitând-o să vină să locuiască într-un palat în care să-și revendice dreptul din naștere.

Și, în imaginația lor, Lily ar fi răspuns că ea și Fiona erau surori adevărate și pur și simplu nu puteau să trăiască despărțite. Mama demult pierdută a lui Lily ar fi trebuit să se mulțumească cu gândul că Lily și Fiona aveau să locuiască la palat timp de șase luni pe an, căci intenționau să rămână în Londra împreună cu familia Hartley în celelalte șase.

Botoșelul brodat trebuia să fie un indiciu care să o conducă pe Lily în brațele unei a doua familii iubitoare.

În schimb, era dovada care putea să o distrugă pe Lily.

O mică amintire prețioasă, care îi putea distruge pe toți.

În timp ce Gray stătea la ușa familiei Hartley, cu mâna ridicată și gata să tragă de inelul de metal, avu un sentiment ciudat de déjà-vu. Cu o lună în urmă, o vizitase pe Helena și purtase conversații politicoase cu familia ei, încercând să le intre în grații.

Și detestase fiecare minut.

Dacă exista o parte pozitivă în faptul că fusese părăsit de logodnica lui, aceea era că nu mai trebuia să se prefacă interesat de zecile de soiuri de trandafiri pe care mama pretențioasă a Helenei le cultiva în grădină. Nu mai era obligat să-l învețe scrimă pe fratele mai mic și răsfățat al Helenei, nici să fumeze trabucuri și să poarte discuții de complezență cu tatăl ei plicticos.

Timpul era numai al lui, iar el nu dădea socoteală nimănui – cu excepția bunicii, pentru care și-a fi dat cu bucurie viața.

Însă acum stătea în fața afurisitei de uși principale a domnișoarei Hartley doar pentru că ea îndrăznise să-l sărute.

El avea două obiective pentru vizita sa. În primul rând, să facă o invitație la conac, reuniune menită să o dezamăgească pe domnișoara Hartley o dată pentru totdeauna și să renunțe la ideea ei nechibzuită de a se mărita cu el. Și, în al doilea rând, să plece de acolo înainte ca oricare dintre membrii familiei ei sau dintre animalele ei de companie să se atașeze de el.

El ciocăni și îi prezentă cartea de vizită unui majordom îmbrăcat într-o vestă severă. În ciuda expresiei impasibile a slujitorului și a manierelor impecabile, Gray detectă o vagă urmă de surprindere, o ușoară umflare a nărilor majordomului și o privire mirată care îi sugeră că domnișoara Hartley și sora ei nu primeau foarte mulți vizitatori.

O furie neașteptată se dezlănțui în pieptul lui Gray. Ce conta dacă Fiona Hartley nu era de viță nobilă sau dacă tatăl ei își făcuse averea din comerț? Cui îi păsa dacă ea cădea și se făcea de râs la fiecare bal, de acum până la Crăciun? Cu siguranță era enervantă, dar nu merita să fie tratată ca o paria.

Pantofii majordomului făcură zgomot pe podeaua curată de marmură, în timp ce îl conduse pe Gray într-o încăpere în care mobila strălucea, de parcă era nouă. Ceasul de aur de pe șemineul din lemn sculptat, vaza de argint de pe masa de mahon strălucitor, picăturile de cristal de pe elegantele decorațiuni de pe perete – fiecare piesă era atent aleasă în camera aceea care vorbea despre lux. Despre bogăție.

Pe Gray îl trecură fiori reci. Reședința familiei Hartley avea personal de calitate și oferea tot confortul. Ce aveau să creadă despre Fortăreață, cu ferestrele ei crăpate, mobila ponosită și tapetul scoorjit? Chiar cu o seară înainte, în timp ce dormea în patul lui de la conac, auzise șoareci foșnind în spatele zidurilor și lilieci zburând în pod. Nu își putea închipui nici măcar o muscă rătăcită care să invadeze casa familiei Hartley.

Fu tentat să renunțe la planul acela ridicol, să plece și să nu se mai uite niciodată înapoi. Ar fi evitat rușinea și nenumărate dureri de cap.

Dar apoi o zări pe domnișoara Hartley așezată pe canapea, cu picioarele strânse sub ea și pantofii aruncați pe podea. Lumina soarelui

se reflecta pe umărul ei, iar sprâncenele îi erau arcuite de concentrare, în timp ce cărbunele zbura pe caietul de desen pe care îl ținea în poală. Absorbită de munca ei, părea să nu fie conștientă de bucla care îi atârna în voie în dreptul tâmpiei sau de fustele șifonate care îi dezvăluiau ademenitor gamba.

Părea atât de absorbită, de serioasă și de vulnerabilă! El nu putea să-și mai retragă cuvântul dat.

Dar, cu blândețe, putea să o facă să își schimbe părerea și să nu o încurajeze.

Sora ei mai mică, pe care Gray nici măcar nu o observase stând la pian, își dresе glasul în semn de avertizare chiar înainte ca majordomul să anunțe:

– Conte de Ravenport.

Caietul de desen îi alunecă din poală, iar domnișoara Hartley se grăbi să se ridice în picioare, acoperindu-și picioarele goale cu tivul rochiei. Încercă să-și strecoare picioarele în pantofi în timp ce făcu o reverență.

– Milord, reuși ea să spună.

El dădu să deschidă gura ca să răspundă, dar doamna Hartley intra valvârtej în cameră în spatele lui, pieptul ei amplu precedând-o ca prora unei nave de vikingi.

– Lord Ravenport, spuse ea târăgănat. Este o mare onoare să te primim în umila noastră casă. Prezența ta ne face plăcere.

Ea își puse o mână peste piept și i-o oferi pe cealaltă.

Făcând o plecăciune, el răspunse:

– Plăcerea este de partea mea, doamnă Hartley.

„Două scopuri. Invitație. Evadare.”

– Le cunoști pe minunatele mele fice, Fiona și Lily.

În timp ce ea flutură un braț în direcția lor, parfumul ei pătrunzător îi învălui capul și îi înțepă ochii.

– De fapt, sunt ficele mele vitrege, continuă ea. Sunt sigură că ți-ai dat seama. Deși uneori suntem luate drept surori.

Privirea lui Gray se îndreaptă spre Fiona, care se crispă evident. El înclină capul ca să nu fie nevoie să se uite la doamna Hartley în timp ce răspunse:

– Oricine ar putea să fie iertat pentru această eroare.

– Unde îmi sunt bunele maniere? Te rog să te faci comod în timp ce chem să ni se aducă ceaiul.

— Mi-e teamă că nu pot să rămân, spuse el repede.

Fiona tresări.

— Dar tocmai ai sosit.

— Da, dar îndatoririle mă cheamă, spuse el vag în mod deliberat.

Sunt sigur că înțelegi.

Dar expresia ei descurajată sugera că nu înțelegea.

— Bineînțeles că înțelegem, îl asigură doamna Hartley. Fiind conte, trebuie să ai multe responsabilități. N-am îndrăzni niciodată să te reținem. Își întoarse privirea spre fiicele ei vitrege, interzicându-le în tăcere să o contrazică.

— Am vrut să vă fac o invitație, spuse Gray. Sunt gazda unei mici reuniuni săptămâna viitoare, la moșia mea, începând de luni. Aș fi încântat dacă ați putea participa împreună cu toată familia. Prietena dumneavoastră, Lady Callahan, și fiica ei sunt, de asemenea, invitate.

Maxilarul doamnei Hartley se relaxă ușor.

— O reuniune la conac? Ea se întoarse spre fiicele ei vitrege și zâmbi de parcă nu-i venea să creadă cele auzite. O reuniune la conac, repetă ea. La conacul de la țară al contelui de Ravenport.

— Camerele o să fie oarecum rustice, le avertiză el. Conacul încă este în lucru. Îl renovez, în mare parte de dragul bunicii. Locuia acolo pe vremea când era fată și își amintește cu mult drag sălile și terenurile.

De ce naiba își împărtășea problemele personale cu familia Hartley? Închise gura înainte să dezvăluie toate detaliile triste ale poveștii. Nimeni nu trebuia să cunoască faptul că starea de sănătate a bunicii, mai exact vederea ei, se înrăutățea cu pași repezi. Sau că medicul îi spusese că urma să orbească în doi ani. Sau că el era hotărât să redea reședinței gloria de altădată cât încă ea mai putea să o vadă.

Nici nu voia să conceapă că imaginile iubitei case din copilărie aveau să fie pereți măcinați de mortar crăpat și ferestre întunecate de iederă crescută în exces. Ea merita să se bucure de priveliști cu marmură curată, sticlă sclipitoare și peluze îngrijite. Măcar atât putea să mai facă pentru ea.

Ochii doamnei Hartley se umplură de lacrimi, de parcă ar fi fost copleșită de simpla invitație.

– Eu și fiicele mele o să fim onorate să participăm la reuniunea de la conacul tău, Lord Ravenport.

– Excelent. O să vă trimit detaliile mâine. Era timpul să-și facă ieșirea. Aștept cu nerăbdare să ne vedem săptămâna viitoare.

– Săptămâna viitoare? izbucni Fiona. Speram să ne mai bucurăm de plăcerea companiei tale până atunci.

– Fiona! șopti în barbă mama ei vitregă.

Sora mai mică a domnișoarei Hartley făcu un pas în față, frângându-și mâinile.

– Poate că o să te vedem în oraș înainte de vizita la conac. La un bal sau la vreo serată. Poate la operă, spuse ea cu răsufierea întretăiată.

– Mă îndoiesc, răspunse Gray.

Și, chiar dacă ar fi obișnuit să participe la asemenea activități – ceea ce *nu* obișnuia să facă – avea nevoie de fiecare moment pentru a face conacul locuibil.

Făcu o plecăciune și riscă să arunce o ultimă privire spre Fiona. Dar își dori să nu o fi făcut.

Obrajii ei se aprinseră, și în ochii ei strălucea nemulțumirea. Își dorea ca el să o curteze oficial. Își dorea o logodnă fulgerătoare.

Dar el nu fusese de acord nici cu una, nici cu alta, iar ea nu trebuia să aștepte mai mult din partea lui.

Pentru că el nu putea să-i ofere mai mult.

Dacă exista vreun cotlon minuscul din inima lui care să nu fie înghețat, acela îi era rezervat bunicii. Și cu cât domnișoara Fiona Hartley își dădea seama mai repede că el era o cauză pierdută, cu atât era mai bine pentru ea.

Capitolul 6

Mama vitregă a Fionei insistase ca unele dintre rochiile Fionei și ale lui Lily să fie ajustate înainte de plecarea la conacul contei. Sustinea că nici una dintre rochiile lor nu era potrivită pentru o asemenea ocazie extraordinară și, cu toate că i-ar fi plăcut foarte mult să comande garderobe noi pentru toate trei, din păcate, timpul

nu trecea în favoarea lor. Spre marea dezamăgire a mamei, era nevoită să se mulțumească cu unele modificări ingenioase.

Fiona și Lily încercaseră în zadar să o convingă că rochiile lor erau acceptabile, provocându-i și mai mari bătăi de cap. Mama se cufundase pe canapeaua din salon și își apăsase dosul palmei pe frunte.

Cu o voce tremurândă, le spusese:

– Oportunități precum aceasta nu apar la fiecare pas. Trebuie să le folosim cât mai bine.

Apoi o privise concentrată pe Fiona, ca și cum ar fi spus: „Nu rata ocazia asta, pentru că poate să fie singura ta șansă de a te bucura de o căsătorie bună“.

Fiona nu avea nevoie să i se aducă aminte. Era conștientă de importanța vizitei la conac – pentru Lily, pentru ea și pentru familia ei. Chiar dacă motivul pentru care își dorea să se mărite cu contele era cu totul altul decât cel al mamei.

Mai mult ca orice, mama ei vitregă își dorea respectabilitatea, statutul și acceptarea socială. O partidă avantajoasă pentru Fiona avea să îi ridice pe toți în ochii lumii.

Între timp, Fiona încerca doar să o salveze pe Lily – și pe întreaga familie – de la ruină.

În orice caz, discuția cu mama pe tema rochiilor era atât de lipsită de rost și de epuizantă, încât Fiona și Lily se treziseră în magazinul croitoresei pentru a treia zi consecutiv după vizita lui Lord Ravenport.

Două dintre cele mai talentate croitorese ale doamnei Dubois lucraseră încontinuu pentru a modifica jumătate dintre rochiile Fionei și ale lui Lily. Chiar și Fiona trebuia să recunoască faptul că unele transformări erau extraordinare.

Într-un colț al magazinului de rochii, în spatele unei perdele de catifea, ea trase peste cap o rochie din mătase aurie. Croitoreasa descususe căptușeala din dantelă și o înlocuise cu mărgelile delicate, astfel încât chiar și în zona garderobei lumina dansa pe cristalele minuscule, creând un efect orbitor.

Fiona abia dacă mai recunoscuse rochia de bal. Într-adevăr, abia dacă se mai recunoștea *pe sine*.

Mama trebuia să-i fi plătit doamnei Dubois o mică avere pentru minunea pe care o înfăptuiseră croitoresele ei. De fapt, factura

depășea probabil suma de care Fiona avea nevoie pentru a-l plăti pe șantajist.

Ea își dorea cu ardoare să găsească o cale prin care să le ceară banii părinților. Dar nu voia să riște și să-l supere pe *papa*. Tatăl acestuia, bunicul Fionei, murise brusc de atac de cord când *papa* avea aceeași vârstă ca ea. Iar doctorul lui *papa* îl avertiza mereu că trebuia să o ia mai ușor și să evite stresul excesiv. Fiona își luase răspunderea să-l protejeze pe *papa* cât putea de bine.

Nici nu se punea problema să o roage pe mama. Chiar simplul gând o înfiorase. Nu îi oferiseră ei deja tot ce putea să-și dorească o tânără? În ce scop putea să le spună că avea să-i folosească? Ar fi trezit bănuieli, și pe bună dreptate. Și dacă ar fi descoperit că exista cineva care încerca să stoarcă bani de la ea, i-ar fi cerut să le spună secretul scandalos despre Lily.

Și se temea că mama nu avea să o mai vadă niciodată pe sora ei cu aceeași ochi.

Ceea ce i-ar fi frânt inima Fionei. Se putea ca Lily să nu fie sora ei de sânge, dar aveau aproape aceeași vârstă și crescuseră împreună, apropiate ca niște surori gemene. Nimic nu putea să schimbe ce simțea Fiona pentru sora ei.

Dar mama era o femeie schimbătoare. Oricine îi punea în pericol poziția socială fragilă însemna un risc. O iubea pe Lily atât cât era în stare să iubească pe oricine, bănuia Fiona, dar, dacă se afla adevărul, avea să o izoleze pe Lily. Urma să o trimită departe de casă.

Papa era altfel. Sau fusese, pe vremuri. Le venerase pe Fiona și pe Lily, luându-le la picnic sau în parc de fiecare dată când putuse. Iar când lucra, fetele își petreceau fericite zilele jucându-se sub biroul lui, făcând ordine sau mergând cu el când își vizita fabricile. Dar, când se recăsătorise, noua lui soție pusese piciorul în prag, susținând că tinerele bine-crescute nu își petreceau timpul cu asemenea distracții vulgare. Mama fusese cea care insistase ca Fiona și Lily să plece de acasă și să studieze la o școală cu renume. Inima Fionei se frânsese când îl părăsise pe *papa* – și era foarte sigură că și a lui se frânsese.

Acum rareori stătea pe acasă și lăsase în seama soției toate problemele familiei. Părea că nu avea încredere în sine pentru a se ocupa cum se cuvine de ficele lui.

Nu, Fiona nu putea să riște să se destăinuie părinților.

De altfel, era prea târziu ca să mai bată în retragere. Mai avea doar zece zile înainte ca șantajistul să publice ce știa în *London Hearsay*. Pur și simplu trebuia să-l convingă pe Lord Ravenport să se însoare cu ea pentru a avea acces la banii stipulați în contractul de căsătorie și a-l plăti pe profitor.

Și era pusă în încurcătură de faptul că lordul nu se conforma planului.

Ea ridică din umeri, ieși din mătasea aurie și mulțumi croitoresei în timp ce îi întinse rochia. Da, contele îi invitase familia la conac, așa cum promisese. Dar o făcuse de parcă fusese constrâns, fără să catadicsească măcar să rămână puțin înainte de a evada din salonul lor. Murea dacă bea o ceașcă cu ceai? Sau dacă se *prefăcea* puțin îndrăgostit de ea?

Cu ajutorul croitoresei eficiente, Fiona se îmbracă și reveni în zona principală a magazinului, unde mama și Lily așteptau cu o expresie nerăbdătoare pe chip.

– Nu o să ghicești niciodată cine a trecut pe aici, izbucni Lily.

Fiona simți un gol în stomac și pretinse că admiră un coupon de pânză aflat pe un blat din apropiere.

– Oh?

– Lord Ravenport! spuse cântat mama, confirmând temerile Fionei. Ce coincidență, nu-i așa? Dacă plecăm acum, reușim să-l prindem din urmă.

– Nu ar fi potrivit să ne ducem după conte, spuse Fiona hotărâtă. De altfel, o să-l vedem peste două zile, la moșia lui.

– Nu știi, rosti Lily. Tind să cred că ar fi încântat să te vadă. În plus, ai putea să-i mulțumești personal.

„Dumnezeule sfinte!”

– De fapt, mă doare un pic capul. Fiona își apăsă un deget pe tâmplă ca să le impresioneze. Să probezi șase rochii într-o oră ar putea să aibă efec...

Mama o apucă de braț și o trase spre ușa magazinului cu destulă forță încât să scoată un copac mic din rădăcini.

– Nu trebuie să fii timidă. Nu te teme, o să facem să pară că întâlnirea noastră este întâmplătoare.

„Oh, Dumnezeu!” Mama nu era cunoscută pentru subtilitatea ei. Fiona se rugă să întârzie suficient pentru ca Lord Ravenport să scape. Nu avea nimic împotriva să-l vadă, ci pur și simplu își dorea să evite o întâlnire în public până când avea ocazia să-i explice personal ce făcuse. Deci trebuia să se ocupe de această problemă.

Lily năvăli de la ușa magazinului pe trotuar și scrută strada din priviri.

— Uite-l acolo, vorbind cu un gentleman, în fața magazinului de încălțăminte.

— Ce bine, spuse mama cu ochii mari. Haideți, fetelor! Din pură întâmplare, tatăl vostru are nevoie disperată de o nouă pereche de cizme.

Gray își luă rămas-bun de la Kirby și se îndreptă spre trăsura care aștepta după colț, lângă magazinul de încălțăminte. Făcuse doar câțiva pași, când o voce agitată răsună în urma lui.

— Lord Ravenport!

Cu reticență, se întoarse spre doamna Hartley și își lipi un zâmbet politicoș pe față. Se apostrofase încă de când deschisese gura și îi invitasese familia la moșie. Acum, când oaspeții trebuiau să ajungă la conac doar peste două zile, își dădea seama de nebunia de a găzdui orice fel de eveniment la Fortăreață. Până și Kirby, care era întotdeauna deschis la aventură, îl credea nebun pentru că mergea înainte cu acele planuri. Prietenul lui pariasse 10 lire că familia Hartley avea să se urce în trăsură, revenind valvârtej spre oraș, în douăzeci și patru de ore de la sosirea la Fortăreață.

Ceea ce îi convenea de minune lui Gray.

— Ah, am știut că ești dumneata!

Doamna Hartley se agită spre el, cu ficele ei pe urme. Felul în care femeia în vârstă îl privea, de parcă ar fi fost vreun erou, îl făcu să-și dorească să bea o țarie. Fiica mai mică, Lily, avea ochi la fel de visători, în timp ce Fiona era deosebit de... neentuziasmată.

Gray făcu o plecăciune politicoasă.

— Bună ziua, doamnelor.

— Tocmai am ieșit din magazinul doamnei Dubois. Este cea mai bună croitoreasă din tot orașul, dar sunt sigură că nu trebuie să-ți spun *ție* asta. Doamna Hartley făcu o pauză și clipi complice, lucru

ce îl înspăimântă și îl derută în același timp. În orice caz, s-a întâmplat să te vedem, și bunele maniere ne-au obligat să ne oprim ca să te salutăm.

Gray încuviință amabil din cap și aruncă o privire spre Fiona. Lumina soarelui desena nuanțe de un roșu intens în părul ei, iar pistruii erau mai accentuați decât de obicei. Nu se ascundea sub vreo umbreluță sau sub vreo pudră întinsă pe față, slavă Domnului! Cu o adiere delicată care îi agita buclele la ceafă, părea mai degrabă o zână a pădurilor decât o domnișoară din Londra plecată la cumpărături.

Dar ea nu vru să-i întâlnească privirea. De fapt, dacă ar fi existat vreo stâncă prin apropiere, fără îndoială ar fi încercat să se ascundă sub ea.

„Interesant.“

– Sper că te bucuri de plimbare, domnișoară Hartley.

– Oh, da!

Ea privi lung pavajul, ca o domnișoară sfioasă. Ceea ce el știa mult prea bine că *nu* era.

– Ne ocupăm de unele treburi înainte de reuniunea organizată la moșie, spuse sora mai mică, intervenind în tăcerea stânjenitoare. Ai crede că ne pregătim mai degrabă pentru o călătorie în America decât pentru o săptămână petrecută la un conac, îl tachină ea.

– Nu strică niciodată să fii pregătit. În plus, cabina voastră din călătoria transatlantică ar fi probabil mai luxoasă decât oricare dintre camerele mele de oaspeți.

Femeile râseră de parcă el ar fi glumit. Dacă ar fi fost doar o glumă!

Fiona schiță un zâmbet discret.

– Ei bine, nu vrem să te reținem de la treburile tale, milord. Să te bucuri de restul după-amiezii!

Ar fi trebuit să se simtă ușurat că ea încerca să pună atât de repede capăt întâlnirii lor. În schimb, era ciudat de enervat.

– Fiona, spuse doamna Hartley, înghiontindu-și fiica subtil cu un cot. Nu voiai să-i spui ceva contelui?

Sprâncenele Fionei se arcuiră până la jumătatea frunții.

– Nu, din câte îmi amintesc eu. N-ar trebui să ne vedem de drum? Nu am vrea să întârziem la cină.

Sora mai mică, Lily, se încruntă ușor spre Fiona, apoi îi zâmbi fericită lui Gray.

— Florile au fost minunate. Trandafiri roz, oftă ea. O alegere atât de romantică!

— Flori, repetă el, privind-o pe Fiona.

Ea închise scurt ochii și înghiți în sec.

— Da. Îți mulțumesc că mi le-ai trimis. Un gest atât de amabil! A fost o neglijență din partea mea să nu o menționez.

„Chiar a fost!” El începu să pună cap la cap piesele enigmei. Cineva, nu el, îi trimisese flori Fionei. Mai exact, trandafiri roz. Iar ea le făcuse pe mama și pe sora ei să creadă că *el* fusese cel care le trimisese.

„La naiba!” Nu avea nici timp, nici răbdare pentru asemenea prostii. Dar putea să observe pledoaria tăcută din ochii albaștri și uluitori ai domnișoarei Hartley și i se făcu milă.

— Nu este nevoie să-mi mulțumești.

Fiona scoase un oftat lung, evident ușurată.

— Ți-am răpit deja prea mult timp, milord. Abia așteptăm să...

— Conte este prea modest, se împotrivi Lily. La urma urmei, nu au fost doar florile.

Gray își arcui o sprânceană spre Fiona.

— Nu?

— Lily, nu trebuie să-l facem pe Lord Ravenport să se simtă stânjenit, spuse Fiona în șoaptă, aproape implorând-o pe sora ei să schimbe subiectul.

Dar Gray nu voia să se renunțe la subiect. Dacă ea avea un admirator, el merita să știe cine era tânărul. Nu că s-ar fi opus ca Fiona să aibă cu pretendent. Dimpotrivă. Dacă altcineva era dispus să se însoare cu ea, poate că el reușea să se șteargă pe mâini de toată afacerea și să se scutească de multe probleme.

— Nu mă simt stânjenit, spuse Gray.

El încercase să fie amabil, dar avea un ton ușor iritat până și în propriile urechi. Ce altceva trimisese iubitul Fionei?

— Nici nu ar trebui să fii, spuse doamna Hartley, ca să-l liniștească repede. Poezia ta a fost... Ea închise ochii și își făcu vânt cu o mână în timp ce căuta cuvântul potrivit. Emoționantă. Să îndrăznesc să spun *tulburătoare*? Toate doamnele de la jocul meu de whist au fost de acord... că ai talent.

Gray își încleștă maxilarul ca să nu rostească niște cuvinte care ar fi făcut-o pe doamna Hartley să leșine pe loc. Dar Fiona era cea care merita furia lui. Oh, avea multe să-i spună! În schimb, el îi răspunse mamei vitrege.

– Nu am fost niciodată numit poet, cu atât mai puțin unul bun.

Sora mai mică, Lily, ridică din umerii subțiri și zâmbi malițios.

– Poate că nu ai avut niciodată inspirația potrivită.

Ea își înclină capul întunecat spre Fiona.

– Gata! declară Fiona.

Obrajii ei erau colorați într-un roz aprins, potriviți cu prețioșii ei trandafiri.

– Poezia îmi era dedicată, spuse ea, și trebuia să rămână privată.

– Știu, dragă, spuse spășită mama ei vitregă. Iartă-mă! Dar unele lucruri sunt pur și simplu prea minunate pentru a nu le împărtăși. Precum versul care spunea:

Ochii tăi strălucesc mai aprins ca stelele unei nopți fără lună.

Un muritor nu ar putea să nu fie orbit de a ta prezență.

Este ceea ce a făcut-o pe doamna Greenbriar să verse o lacrimă chiar la masa de joc. Până și soția vicarului a declarat-o ca fiind incurabil de romantică. Tuturor le place iubirea dintre tineri. Nu poți să ne acuzi că ne-am lăsat puțin purtate de val.

– Ah... da. Versul „noapte fără lună”, reuși el să spună.

„Ce naiba?” Dacă zvonurile se răspândeau în rândul bărbaților de la club, nu mai putea să încheie niciodată povestea asta. Habar n-avea ce fel de joc făcea domnișoara Fiona Hartley, atribuindu-i florile și poezia altui tânăr, dar avea de gând să pună punct numaidecât.

Avea nevoie doar de câteva minute între patru ochi cu ea pentru a-și da seama despre ce era vorba și, înainte să se gândească pe deplin la toate implicațiile, deschise gura lui stupidă.

– Domnișoară Hartley, ți-ar plăcea să mi te alături la o plimbare prin parc mâine după-amiază?

Fionei i se puse un nod în gât.

– Sună...

– Minunat! exclamă doamna Hartley.

Ea își împreună mâinile peste pieptul generos și își mușcă buza de jos de parcă se chinuia să nu plângă.

Să îl apere bunul Dumnezeu!

– Excelent, îi spuse Fionei, făcând o ușoară plecăciune. O să vin la tine la ora cinci.

Ea încuviință sumbru din cap, de parcă nu ar fi acceptat să se ducă la plimbare prin parc, ci la douăzeci de biciuiri în piața publică a orașului.

În timp ce se îndrepta spre trăsura lui, auzi șoaptele apăsate și sugestive ale doamnei Hartley:

– Poate că ieșirea de mâine o să fie inspirația contelui pentru un nou poem.

Poate... Dar, la naiba, nu își dorea ca el să fie ultimul care avea să afle!

Capitolul 7

Despre acceptarea unei invitații la o plimbare în parc

Anumite evenimente din viața unei fete sunt îndelung anticipate și visate. Unele – precum prezența la baluri și valsul – îndeplinesc toate aceste așteptări înalte, în timp ce altele dezamăgesc nespus. Să porți un corset, de exemplu. Pe vremea când eram elevă, eram absolut disperată să am unul. Am implorat-o pe mama cu luni înainte să-mi cumpere câteva. Acum am un sertar plin și nu-mi pot închipui de ce am fost la un moment dat atât de dornică să fiu strânsă și legată într-un corset până în punctul în care o răsuflare adâncă devine aproape imposibilă.

La orice eveniment, ca un domn să mă roage să îl însoțesc în parc era o altă fantezie deosebit de vie. Până ieri, când Lord R. a zdrobit-o fără milă.

În imaginația mea naivă, invitația trebuia să se întâmple cam așa: un domn drăguț vine în vizită și îmi face complimente frumoase. Mă privește adânc în ochi și, cu o pasiune abia controlată,

mă imploră să-l însoțesc la o plimbare. După ce accept, el afirmă că sigur o să fie invidiat de fiecare bărbat din oraș.

Dar invitația lui Lord R. a fost o palidă imitație a fanteziei, mai degrabă asemănătoare cu o convocare decât cu o invitație romantică. Presupun că doar eu sunt de vină, pentru că am asemenea așteptări fanteziste și nerealiste.

La fel ca în cazul corsetului.

— Eu nu scriu poezii, o informă Lord Ravenport oarecum enervat și furios.

Îi aruncă Fionei o privire piezișă, apoi își îndreptă atenția spre drumul din fața lor, îndemnându-și cu pricepere caii ca să ocolească o trăsură. Cabrioleta contelui nu era nici nouă, nici deosebit de atrăgătoare, dar oamenii din parc se uitau probabil la ea. Și la conte. Împreună.

Cu acoperișul lăsat, erau expuși privirilor tuturor, iar nervii Fionei erau deja încordați. Nu pentru că Lord Ravenport era furios, în mod justificat, ci pentru că, din greșeală, coapsa lui se atinge de fustele ei, în timp ce cabrioleta trecea peste cea mai mică denivelare de pe drum. Iar de fiecare dată când contele trăgea frâiele spre dreapta, brațul lui îndoit se lovea ușor de cotul ei. Nu putea să își dea seama dacă se temea de denivelări și cotituri sau dacă le aștepta cu nerăbdare. Dar bănuia că era vorba de a doua variantă.

Cerul era de un albastru strălucitor, o raritate pentru Londra, dar Lord Ravenport părea că nu apreciază după-amiaza frumoasă, compania ei și lumea în general.

— Nu scriu poezii, repetă el, și nici nu citesc. Nici *nu cred* în ea.

— Este ridicol, spuse Fiona.

Ea fusese cât pe ce să-și ceară scuze pentru șiretlicul prin care făcuse pe toată lumea să creadă că el trimisese florile și poezia, dar nu putea să lase necontestată o afirmație atât de ridicolă.

— Se poate să spui că nu crezi în unicorni, dragoni sau giganți cu un singur ochi. Dar nu poți să negi existența poeziei.

— Pot, replică el. Tocmai am făcut asta. Poezia nu este decât o colecție pretențioasă de cuvinte prea bune pentru oamenii obișnuiți, pentru vorbitorii de rând.

— Poezia este snoabă? întrebă Fiona neîncrezătoare.

Contele încuviință din cap.

– Absolut. A fost inventată de niște nebuni sentimentali, care nu au nimic mai bun de făcut decât să vorbească încontinuu despre ochii sau buzele iubitei.

– Înțeleg, spuse Fiona sec. Poezia este snoabă și de prisos.

El se aplecă și îi zâmbi îngâmfat.

– Exact.

– Ovidiu și Homer ar fi întristați să afle ce părere proastă ai despre ei.

– Fără îndoială, încuviință el teatral. Shakespeare ar fi de neconsolat.

„Prea bine.” Dacă Lord Ravenport nu reușea să vadă valoarea din operele mărețe ale geniului literar, ea nu intenționa să-și piardă timpul încercând să-i schimbe părerea. El putea să rămână cufundat în întuneric, fiindcă pe ea nu o privea în nici un fel. Avea nevoie de un soț, nu de un poet.

Fiona zâmbi luminos, de parcă lipsa lui de rafinament nu o tulbura în nici un fel, și admiră peisajul din jur. Aleea era plină de faetoane și landouri, trecători și privitori.

– Parcul este destul de aglomerat azi, remarcă ea.

– Iadul este gol, și toți diavolii sunt aici, mormăi el.

Fiona își îngustă ochii spre el.

– La două minute după ce te-ai lepădat de poezie, îndrăznești să-l citezi pe Shakespeare?

Contele schiță un zâmbet forțat și ridică din umeri.

– Chiar și idioți precum bardul mai dau din când în când de nestemate.

Ea respiră adânc și hotărî să evite orice ceartă cu el. Gray nu se încruntă, părând că i se îmbunătățise starea de spirit, iar ea avea de gând să profite.

– Îți datorez scuze, începu ea cu seriozitate. Nu ar fi trebuit să-mi las familia să creadă că mi-ai trimis flori și că mi-ai scris poezii. Te rog să mă ierți.

El făcu un semn scurt din cap și strânse mâinile pe frâie.

– O să-ți ceri iertare și de la admiratorul tău?

Fiona clipi.

– Nu știi să am vreun admirator.

– Cineva face gesturi romantice. Florile, poemul...

„Dumnezeule mare!“ Obrajii i se înroșiră. Să recunoască adevărul cu voce tare putea fi doar umilitor.

– De fapt, este o poveste destul de amuzantă.

– Dacă ai vreun iubit, nu este nevoie să-l ascunzi. De fapt, ar trebui să-l scoți din umbră.

Vocea contelui fu atât de seacă și de aspră, încât Fiona își dori să-l zgâlțâie și să-l îmbrățișeze în același timp.

– Nu este chiar atât de simplu, spuse ea.

– Este limpede că are sentimente pentru tine. Dacă ești hotărâtă să te măriți cu cineva, de ce nu cu el? La urma urmei, de ce să mă implic eu?

„Pentru numele lui...”

– Nu există nici un admirator. Nici un iubit, spuse ea. *Eu* am trimis florile. *Eu* am scris poezia... pentru mine.

Contele trase brusc cabrioleta pe marginea drumului, la umbra unui copac, și se întoarse spre Fiona.

El ținu frâiele într-o mână și își trecu cealaltă mână prin păr.

– *Te-ai prefăcut* că ai un pretendent?

– Da, milord. Ea își ridică bărbia sfidător. M-am prefăcut că te am pe tine ca pretendent.

– Probabil este cel mai trist lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Nu am nevoie de milă.

Dar, Cerul să o aibă în grijă, *chiar* avea nevoie ca Gray să se însoare cu ea, iar dacă puțină milă o ajută...

– De ce nu ai pretendenți adevărați?

„Chiar așa, de ce?”

– Presupun că sunt mai multe motive, dar nu vreau să le enumăr. Ideea este că nu ar fi trebuit să te implic într-o minciună.

– De ce ai făcut-o? Întrebă el, mai curând curios decât supărat.

Ea se uită în jur ca să se asigure că nici un trecător nu se afla pe lângă ei și coborî vocea.

– Știu că nu ai acceptat să te însori cu mine... încă. Dar, în cazul în care te pot convinge, este important ca sentimentele noastre să pară sincere. Logodna noastră să fie... normală.

– Nu este nimic *normal* în a te căsători cu cineva pe care îl cunoști de mai puțin de o săptămână, domnișoară Hartley, și toate florile și poezia din lume nu pot să facă din asta ceva normal. El se încruntă o clipă, apoi întrebă cu seriozitate: *Te-ai îndrăgostit vreodată?*

Fiona înghiți în sec.

— M-am închipuit cândva îndrăgostită de un băiat care locuia lângă casa noastră de la țară. Aveam doisprezece ani și îl credeam foarte inteligent. El pescuia sau trăgea cu arcul, iar eu îl desenam. Dar, când tatăl lui a descoperit cât timp ne petrecem împreună, i-a interzis lui William să mă mai vadă.

— Ți-a frânt inima?

— Nu, răspunse ea sincer. Dar mi-a fost dor de el.

— Și nu a mai existat nimeni de atunci? întrebă el, privind-o neîncrezător.

— Nu chiar.

Câțiva domni chipeși îi atrăseseră atenția, dar nici unul nu îi captase cu adevărat interesul, cu atât mai puțin inima.

— Ei bine, nici eu nu sunt expert la capitolul dragoste, dar știu un lucru: nu o poți mima. Uită-te la toate cuplurile care se plimbă pe lângă Serpentine! El flutură o mână în direcția unei alei din apropiere. Nici unul dintre ei nu este îndrăgostit, spuse el sec. Unii se poate să fie prinși în vâltoarele trecătoare ale pasiunii, dar cei mai mulți își doresc să se plimbe cu altcineva. Poți să-ți dai seama după felul în care întorc capul, căutând prin parc pe cineva mai bun decât partenerii lor.

„Dumnezeule!” Lady Helena trebuia să-l fi rănit adânc, poate mai mult decât simțea nevoia să recunoască față de sine.

— Iată o viziune mai degrabă descurajantă, dar este posibil să ai dreptate, recunosc Fiona. Poate că nici unul dintre aceste cupluri nu este îndrăgostit. Dar eu nu sunt de acord că nu se poate să mi-mezi afecțiunea. Mama și sora mea cred că ești îndrăgostit în parte datorită poeziei pe care am scris-o, dar mai ales pentru că este ceea ce *vor* ele să creadă. Nu te rog să joci rolul de pretendent îndrăgostit pe toată durata vizitei, dar ai putea oare să te încrunți mai puțin? Poate să-mi faci un compliment din când în când? Ar fi atât de greu?

Nu i-ar fi fost deloc greu să-i facă un compliment domnișoarei Hartley. Gray putea să se gândească la câteva. Era ușor de vorbit cu ea, și ritmul vocii ei îi învoldura sângele. Ea era opusul ideii de comun și, deși crezuse că nimic nu-l mai putea surprinde, ea o făcuse. Era inteligentă, frumoasă și simpatică. Mirosea bine.

Nu, ar fi fost ușor să-i facă un compliment... și derutant.

— Nu vreau să-ți încurajez în mod eronat speranțele prin măguliri gratuite, spuse el cu regret. Șansele ca eu să mă însor cu tine sunt aproape nule.

— Deci există o șansă, spuse ea triumfătoare.

— O șansă minusculă. Dumnezeuule, se simțea ca un neghiob! Dar cu cât ea accepta mai repede adevărul, cu atât putea renunța mai ușor la toată nebunia. El fusese martor al efectelor devastatoare ale unei iubiri care se consumase. Văzuse lucruri pe care nimeni nu ar fi trebuit să le vadă. Era oare de mirare că își dorea ca ea să fie cruțată de aceeași soartă? Când o să ajungi mâine la conacul meu, o să văd. Tu și eu facem parte din lumi diferite.

— O spui de parcă a fi din lumi diferite este un lucru rău. Poate că nu este. Tot ceea ce îți cer este să-ți deschizi mintea în fața posibilității că ne-am potrivi unul cu celălalt.

Gray pufni, dădu bice cailor și întoarse cabrioleta înapoi pe drum. La naiba, domnișoara Hartley era tare încăpățânată!

— Te găzduiesc la Fortăreață o săptămână, spuse el. Asta o să îndeplinească orice obligație pe care o am față de tine.

— Știu că ai putea să te folosești de banii din propunerea mea de căsătorie, spuse ea cu îndrăzneală. Și presupun că o să ai nevoie, în cele din urmă, de un moștenitor.

Doamne, ea chiar vorbea fără ocolișuri! Dar el avea să-i plătească cu aceeași monedă.

— O să am nevoie de un moștenitor. Și de o rezervă. Dar de ce să mă opresc acolo? Poate că o să vreau o soție care să fie dispusă să-mi ofere o casă plină de prunci.

El îi aruncă o privire, încântat să vadă că ea pâli.

— Sunt deschisă să negociez asemenea chestiuni, spuse ea. Dar bănuiesc că încerci doar să mă sperii, iar eu nu mă sperii ușor.

— Am observat.

Ea își frământă mâinile în poală.

— Problema este că mi-au rămas doar nouă zile ca să mă căsătoresc cu cineva.

Brusc, el înțelese.

— Urgența asta este determinată de vreuna dintre acele clauze ciudate și învechite dintr-un testament? De genul celor care afirmă

că trebuie să te măriți până la o anumită vârstă, altfel banii revin proprietății?

— Nu, nimic de genul ăsta, spuse ea încet. Este determinată de dorința de a-mi proteja familia. Nu pot să-ți spun mai mult.

— Îmi pare rău că nu pot să te ajut să ieși din situația asta dificilă, domnișoară Hartley.

Dar apoi îi veni alt gând în minte. *Putea să o ajute găsimdu-i un iubit eligibil. Altcineva în afară de el.*

Era frumoasă, deșteaptă și amabilă, iar tatăl ei era mai bogat decât Cesus. Își dorea un soț cu titlu nobiliar, iar el cunoștea o mulțime de burlaci care făceau parte din aristocrație. Gray nu se pricepea la peșit, dar, dacă găsirea unui pretendent adevărat pentru domnișoara Hartley ridica presiunea de pe umerii lui, nu avea nimic împotrivă să joace rolul lui Cupidon de astă-dată.

Îl ademenise deja pe Kirby să participe la falsa reuniune de la conac; ce-ar fi fost să mai găsească unul sau doi burlaci? Gray avea să se asigure ca potențialii candidați să fie manierați, persoane decente, bărbați care ar fi putut să o curteze și pe propria lui soră, dacă ar fi avut una.

Se felicită pentru ideea lui strălucită când, pe neașteptate, roata din stânga a cabrioletei se înfundă într-un șanț. Domnișoara Hartley nu mai avu timp să se țină. Alunecă pe banchetă, iar o parte a corpului ei, de la umăr la șold, se ciocni de el.

Orice idee de a o compara cu o soră dispăru brusc.

Toată gândirea lui rațională se duse pe apa sâmbetei.

— Oh, Dumnezeu! răsuflă ea întretăiat în timp ce se agită lângă el, încercând fără succes să se îndrepte.

Gray strânse frâiele într-o mână, își înfășură brațul rămas liber în jurul taliei ei și o împinse în sus.

— Iartă-mă! Trebuia să evit groapa de pe drum.

— Nu, nu, spuse ea fermecător de tulburată, în timp ce își aranjă boneta, care acum îi stătea strâmbă pe cap. Eu trebuia să fiu mai atentă. Mărturisesc că sunt obișnuită cu trăsurile ceva mai greoaie decât cu cabrioletele rapide. Dar schimbarea este minunată, îl asigură ea. Îmi place să simt adierea vântului pe față.

Gray zâmbi la sinceritatea ei.

— Nu poți să apreciezi pe deplin viteza trăsurii într-un parc. De îndată ce ajungem la țară, o să te duc la plimbare și o să las caii...

El se opri, iritat pe sine pentru că uitase, chiar și un moment, că nu trebuia să o încurajeze pe domnișoara Hartley. Cu siguranță, nu trebuia să-i promită că avea să o ducă la tot felul de plimbări, când obiectivul lui era să scape de ea cât mai curând cu putință.

– De fapt, sunt sigur că orice domn prezent la moșie o să fie fericit să te plimbe pe pajiște.

Ea zâmbi inocentă, la naiba!

– Sună divin.

Decis să recapete controlul asupra conversației, presupunând că îl avusese vreodată, el o anunță ferm:

– Nu o să mai fie nici o poezie. Cel puțin nici una care să-mi fie atribuită.

– Foarte corect, răspunse ea cu un oftat. Fără poezie, fără flori, fără scrisori de dragoste. Și îmi cer scuze dacă te-am făcut să te simți prost.

El ridică din umeri și decise că își putea permite să fie mărinimos.

– Nu este grav. Dacă zvonul despre poezia mea se răspândește la club, o să le spun tuturor că eram ameită când am scris-o.

– Nu a fost *atât* de rea.

– A fost oribilă.

Ea nu răspunse, dar zâmbi și își ridică fața spre soare, lăsând panglicile bonetei să fluture în vânt.

Călătoriră într-o tăcere plăcută un minut sau două; apoi ea se întoarse spre el.

– Pot să te întreb ceva?

– Desigur.

– Ce părere ai despre baladele romantice?

El simți fiori la ceafă.

– Despre ascultarea lor sau despre *scrierea* lor? Întrebă el cu subînțeles.

– Despre interpretarea lor. Poate în timp ce o tânără doamnă dintre cunoștințele tale te acompaniază la pian?

– Domnișoară Hartley...

Ea clipi cu inocență.

– Este doar o întrebare ipotetică. Deși ar putea să fie distractiv.

El se întoarse și îi aruncă o privire încruntată, care i-ar fi făcut pe majoritatea bărbaților să se cutremure.

Ea râse. Râse. Un râset însuflețit, ce nu putea să fie mimat. Și felul în care zâmbea fericită, plină de voieșie... Pentru o clipă, lumea lui se opri în loc.

— Glumeam doar, spuse ea, făcându-i cu ochiul. Dar anunță-mă dacă te răzgândești în privința baladei.

Capitolul 8

Gray și bunica lui ajunseră la Fortăreața în dimineața următoare, cu câteva ore înaintea oaspeților pe care îi așteptau. El încercase în van să o descurajeze să participe la reuniunea de la conac – nu pentru că nu își dorea compania ei, ci pentru că nu voia să se împiedice de pardoseala umflată sau să înghețe în salonul de zi prin care bătea vântul. Însă ea insistase să li se alăture, spunând că trecuse prea mult timp de când nu se mai distrase acolo. Sau oriunde altundeva.

Iar când femeia auzise că mai multe tinere aveau să-și petreacă săptămâna la conac, Gray fuse sigur că nici diavolul nu o putea ține departe.

El se asigură că dormitorul bunicii avea cele mai bune perdele și covoare pe care Fortăreața putea să le ofere, ceea ce nu însemna mult, din păcate. El îi ceruse servitoarei să împacheteze mai multe pături, cărțile preferate și orice altceva de care avea nevoie pentru confortul ei.

Bunica îl bătuse ușor pe umăr și îl asigurase că nimeni nu trăise ca să ajungă la vârsta ei fără să fi fost încăpățânat și rezistent.

Iar ea era și una, și alta. Supraviețuise unui soț care murise de scarlatină; își îngropase un fiu și o noră.

Gray avea doisprezece ani când își pierduse ambii părinți, și bunica fusese cea care îl alinase, cea care îl iubise.

Îl ajutase pe Gray să supraviețuiască și să facă față valurilor de durere și de vină și nu îl lăsase niciodată să vadă adâncurile propriei ei dureri sufletești.

Și acum când, în cele din urmă, era în stare să-i întoarcă favoarea și aibă grijă de ea, bunica urma să orbească, iar el nu putea face absolut nimic ca să împiedice asta.

O însoți în salon, care era cel mai locuibil spațiu din casă. Mobilierul era ponosit, dar câteva tablouri plasate strategic acoperiseră găurile și fisurile din pereții tencuiți. Gray înlocuise deja geamurile sparte, iar menajera lui cususe câteva perne de mătase colorate pentru a face canapeaua și scaunele să pară mai primitoare.

Un foc mic încălzea camera de zi. Gray își așază bunica într-un fotoliu lângă șemineu.

— Să-i cer slujnicei să-ți aducă o pătură? întrebă el.

— Nu, dragul meu băiat. Nu, dacă nu vrei să mor de căldură.

— Ar trebui să cer să ni se aducă ceaiul?

Ea clătină din cap.

— Te rog, așază-te, spuse ea, făcând semn spre scaunul din fața ei. Povestește-mi despre surorile Hartley și prietena lor, domnișoara Kendall. De ce le-ai invitat? Ai fi putut alege ca oricare dintre tinerele doamne din Londra să-ți fie oaspeți.

El arcui o sprânceană spre ea.

— Da, și foarte multe ar fi refuzat.

Inclusiv Helena. Dar nu avea nevoie să-i spună bunicii la cine se gândea. Ea știa deja.

— Nu fi atât de încăpățânat! Orice domnișoară decentă ar fi încântată să primească o invitație de la contele de Ravenport, dar le-ai ales pe acestea trei. De ce?

Gray se așază pe scaun, gândindu-se cum să evite răspunsul. Evitase să răspundă de cel puțin trei ori în timpul călătoriei cu trăsura până acolo și...

Poc! Piciorul drept din spate al scaunului se frânse, și Gray se prăbuși, făcând o tumbă de-a lungul salonului și răsturnând o măsuță.

„Dumnezeule mare!”

— Gray! exclamă bunica lui. Ești bine?

— Sunt bine, o asigură el.

Dar inima i se zbătea de frică pentru ceea ce ar fi putut să se întâmple. Dacă și-ar fi așezat bunica pe scaunul stricat? Ar fi putut să se lovească la cap, să-și fi rupt gâtul sau chiar mai rău.

El se ridică în picioare, își scutură mânecile jachetei și se duse să inspecteze scaunul defect. Piciorul de lemn se rupsese în două, dar putea să fie reparat cu ușurință. Trebuia să-l adauge pe lista de reparații necesare în casă. Oh, undeva spre partea de jos a celei de-a patra pagini!

— Încep să cred că o să recurgi la orice acțiuni ca să eviți să-mi răspunzi la întrebări, îl tachină bunica lui. Chiar și executând giumbușlucuri cu tumbe.

— În cazul în care ai uitat, ești cea care mi-a spus unde să mă așez. Gray schiță un zâmbet spre ea, se lăsă pe podea și cercetă picioarele fotoliului pe care stătea bunica. Nici un semn de piese desprinse sau putrezite. Fotoliul tău pare să fie robust.

— Ptiu! Nu sunt îngrijorată.

— Ei bine, *eu* sunt. Cât timp ești aici, trebuie să iei măsuri suplimentare.

El se opri în fața șemineului, gândindu-se să verifice mai târziu mobilierul din dormitorul ei.

— Promit, începu ea cu viclenie, *dacă* o să-mi răspunzi la întrebare. De ce le-ai invitat în special pe aceste tinere doamne?

„Chiar așa, de ce?”

— Am invitat surorile Hartley pentru că... „Cea mare m-a cerut în căsătorie și m-a sărutat în trăsură. Și, chiar dacă este o culme a idioțeniei, mă simt în mod inexplicabil atras de ea.” Se pare că le-ar fi de folos câțiva prieteni noi.

Bunica își încruntă privirea și încuviință din cap în timp ce se gândi la cuvintele lui.

— Înțeleg.

— Dar o să poți să-ți faci propria impresie asupra doamnelor foarte curând. O să ajungă în după-amiaza asta, la fel și domnii.

Gray îi invitasese pe Kirby și pe tatăl lui, Lord Dunlope, pentru că amândurora le plăcea să vâneze, și dacă exista o facilitare pe care Fortăreața le-o putea oferi – singura facilitare, de fapt –, era o abundență de fazani și de cocoși-de-munte.

Gray extinsese invitația și pentru Lord Pentham, un prieten de la club. Marchizul părea un tip decent. Nu bea și nu juca în exces. Nu-și dădea aere. Echilibrat și constant, el avea să contrabalanseze personalitatea pasională a Fionei. Un material perfect pentru soț.

Un bărbat potrivit pentru ea și mult mai bun decât Gray.

Dacă Fiona era de acord cu evaluarea lui – și nu exista vreun motiv să nu o facă –, Gray nu mai era ținta ei și putea să-și vadă de viață. Să repună Fortăreața pe picioare.

Să o adore pe bunica lui. Să își demonstreze propria valoare în ochii Helenei și ai întregii lumi.

Trebuia să îndure doar șapte zile în care să fie o gazdă amuzantă. Și, având în vedere starea proastă a casei, era o minune ca oaspeții lui să rămână jumătate din acea perioadă.

— Slavă Cerului, spuse Mary, ridicând unul dintre pantofii de mătase roz ai lui Lily. Mi-era teamă că nu am reușit să împachetez ambii pantofi, dar asta se ascundea aproape de fundul cufărului..., sub ju-poane. Era un dezastru dacă rămânea acasă.

Fiona chicoti.

— Nicidecum. Mama s-a asigurat că avem suficienți pantofi încât să purtăm câte o pereche diferită în fiecare zi.

Camerista se agita în dormitorul întunecat pe care Fiona și Lily aveau să-l împartă pe toată durata șederii la conac, despăturind rochiile de bal, lenjerie de corp, cămășuțe și accesorii.

— De ce nu ne lași pe mine și pe Lily să despachetăm restul? sugeră Fiona. Poți să o ajuți pe mama să se aranjeze.

Mama lor vitregă avea propria cameră lângă dormitorul pe care îl împărțeau Lady Callahan și Sophie.

— Dacă sunteți sigure, răspunse Mary. O să-și dorească o tinctură pentru calmarea nervilor.

Drumurile lungi o amețeau întotdeauna pe mama, iar perspectiva de a locui sub acoperișul casei unui conte timp de o săptămână era și îngrozitor, și interesant, chiar dacă ar fi preferat mai degrabă să-și înghită boneta decât să o recunoască.

— Da, du-te, acceptă Lily. Și de îndată ce mama se odihnește, poți să te instalezi și tu în camera ta.

— Prea bine.

Mary aruncă un ochi critic prin cameră în timp ce se îndreptă spre fereastră și dădu la o parte perdelele, dezvăluind un geam cu o crăpătură mare.

— Vai!

— Am menționat că lordul are de gând să aducă îmbunătățiri proprietății? spuse Fiona cu un zâmbet larg. A început deja.

Lily strâmbă din nas.

— Cred că ar fi trebuit să începă cu mobiherul. Nu există suficiente piese pentru a umple camera. Mă simt ca într-un castel medieval.

Poate că avem timp pentru un turnir în sala de bal înainte de cină, nu? Ea ridică din umerii delicați. Nu m-ar deranja să întâlnesc un cavaler în armură strălucitoare sau altfel.

— Firește, recunosc Fiona, nu este la fel de elegantă precum casa noastră din oraș, dar suntem teribil de răsfățate. Iar aceste ziduri trebuie să păstreze atâta istorie! Imaginează-ți poveștile pe care le-ar putea spune dacă ar vorbi.

Slujnica mormăi ceva dezaprobator și porni spre ușă.

— Dacă aud vreun perete vorbind sau văd vreo fantomă care plutește prin aer, o să sar direct în prima trăsură care pornește spre casă. Ea se opri în prag și zâmbi. Dar presupunând că totuși casa nu este ocupată de spirite nemulțumite, o să mă întorc la timp ca să vă ajut să vă îmbrăcați pentru cină.

Cu o mișcare din capul acoperit de bonetă, ea ieși afară.

Lily scoase din cufăr o rochie de muselină înflorată și i-o întinse Fionei ca s-o atârne. Una dintre ușile de la dulap se deschise, dar când Fiona încercă să o deschidă pe cealaltă, ușa rămase neclintită, chiar dacă trase tare de mâner.

Arcuind o sprânceană, Lily spuse:

— Mă întreb ce se ascunde în adâncurile întunecate ale acestui dulap. De fapt, nu cred că vreau să știu.

— Lemnul este puțin deformat, atâta tot, spuse Fiona.

Ea se întinse pe după ușa blocată și agăță rochia de dimineață într-un cârlig, rugându-se ca interiorul dulapului să nu fie plin de păianjeni.

— Firește, camera este puțin mobilată și lipsită de luxul cu care suntem obișnuite. Dar pare că este curat. Și nu înseamnă că un pic de praf sau de murdărie ne-ar face vreun rău. Îți aduci aminte de zilele în care ne așezam pe podeaua din biroul lui *papa*, jucând la nesfârșit zaruri?

Lily zâmbi și îi întinse altă rochie.

— Și când ne-a scos la plimbare prin ploaie? Am reușit să țopăim prin fiecare baltă și, chiar dacă ne-am stropit de noroi, *papa* a râs la fel de tare ca noi.

— Da, rosti Fiona melancolică, tristă că uitase cu totul cum suna râsul tatălui ei.

— Îmi este dor de el, spuse Lily.

Fiona știa că îi era dor mai mult decât de prezența lui fizică. Tânjea după felul în care lucrurile fuseseră odinioară. Înainte ca el să se însoare din nou.

— Îmi doresc ca el să fi putut să vină cu noi.

Și Fiona își dorise același lucru. Poate că răgazul de câteva zile de la muncă i-ar fi permis să se apropie cu adevărat de fiicele sale și să redevină tatăl care fusese cândva.

— Să-i trimitem o scrisoare, sugeră ea. O să-i povestim totul despre casa asta mare, despre grămada de jocuri și despre domnii care fumează trabuc. Poate că îl convingem să vină.

Dar Fiona se îndoia de acest lucru, și zâmbetul șters al lui Lily sugera că și ea era la fel de sceptică.

— O să profităm din plin de timpul petrecut aici, indiferent dacă *papa* ni se alătură sau nu, spuse Lily hotărâtă. Ea strânse la piept una dintre rochiile recent modificate și făcu o piruetă. Sper că o să se danseze într-o seară.

— Nu aș conta pe asta. Fiona își așază bijuteriile pe o masă ponosită, care, în lipsa unei piese adecvate de mobilier, trebuia să servească drept măsuță de toaletă. Slavă Domnului că își pusese o mică oglindă în cufăr! Contele a fost categoric când a spus că nu trebuie să ne așteptăm la petreceri luxoase sau la distracții mărețe.

— Ce gazdă fermecătoare, spuse Lily pe un ton sec. Ea își agăța rochia, apoi ridică valiza Fionei pe patul cel mare, în care aveau să doarmă împreună. Se întinse și scoase un teanc de cărți, inclusiv jurnalul Fionei. Unde să le pun pe astea?

„Oh, Dumnezeu!”

— O să le iau eu.

Fiona se grăbi și luă teancul de la sora ei, punând la îndoială rațiunea de a fi adus jurnalul cu ea. Își închipuise că urma să aibă propriul dormitor și, deși avea încredere că Lily nu urma să își bage nasul în lucrurile ei, trebuia să fie cu ochii în patru, mai ales că ultima scrisoare de șantaj era ascunsă între paginile jurnalului.

A doua scrisoare sosise în acea dimineață, cu puțin timp înainte ca ele să plece din Londra, și Fiona abia dacă avusese ocazia să o citească înainte să li se alăture surorii ei și lui Sophie în trăsură. Se gândise că probabil, dacă o studia, putea găsi un indiciu despre șantajist sau măcar despre modul în care ajunsese el sau ea să afle secretul lui Lily. Fiona o pusese în jurnal înainte de a-l băga în valiză, sperând

că avea să găsească un moment în care să o analizeze în timpul șederii de la conac. Acum nu mai era atât de sigură.

Fiona așază micul teanc de cărți pe o noptieră, cu excepția jurnalului, pe care îl ascunse între fuste. Apoi luă caietul de desen și îl folosi ca să ascundă jurnalul între placa mare de desen și pieptul ei.

Expresia amuzantă a lui Lily spunea că ea știa exact ce anume ascundea Fiona.

Numai că nu știa.

Fiona prefera să o lase pe Lily să citească fiecare pagină din jurnalul ei cu voce tare în piața publică decât să-i permită să vadă scrisoarea șantajistului.

– Mă gândeam să fac o plimbare prin grădini, spuse Fiona nonșalant. Poate cercetez împrejurimile și desenez un pic. Ai vrea să vii?

Lily zâmbi cu subînțeles.

– Ia-o înainte! O să văd ce face mama și o să mă plimb împreună cu Sophie înainte de cină. O să te întorci la timp ca să mă ajuti să-mi aranjez părul? Am senzația că Mary o să fie ocupată cu mama.

– Cu siguranță.

Fiona puse un creion după ureche și își aruncă un șal peste umeri.

– Nu o să lipsesc mai mult de o oră. Suficient ca să cercetez grădina în căutare de cavaleri, fantome și zâne.

– Foarte bine. Aștept un raport complet. Lily zâmbi larg. Mai ales despre cavaleri.

Capitolul 9

Fiona nu întâlnește pe nimeni în drum spre grădina din spatele casei, exact așa cum își dorise. Avea nevoie să fie singură câteva clipe, să recitească ultima scrisoare, să deseneze un pic și să se adune înainte să se confrunte cu contele la cină.

Ea înaintă pe o alee pietruită care ducea spre o terasă mare și semicirculară, cu bănci de marmură. Lespezile din pavilion erau goale, cu excepția câtorva zone umbrite și acoperite cu mușchi. Nici un fel de flori colorate sau de iederă strălucitoare nu atenua peisajul sever și rece; nici un felinar fantezist nu împodobește ramurile goale ale copacilor din jur.

Dar grădina de dincolo era tot ceea ce nu era terasa – sălbatică, vie, îmbietoare. Era opusul unei grădini englezești bine îngrijite. Arbuști care refuzau să fie tunși în forme mici și iscusite. Spalieri care se plecau sub greutatea viței-de-vie îmbelșugate. Flori și buruieni care nu mai văzuseră foarfeca de cel puțin un deceniu. Sculpturi înclinate și crăpate de heruvimi și nimfe se uitau printre frunze și tufișuri, asemănătoare iscoadelor dintr-o civilizație pierdută.

Fionei îi plăcu totul acolo. O mâncau degetele să transpună scena pe hârtie, așa că își făcu loc prin iarba înaltă, găsi o piatră mare pe care se așeză și scoase o foaie curată din caietul de desen. De obicei, prefera să deseneze portrete, când putea să îndepărteze fațada unei persoane și să dezvăluie ceva nou, dar acea grădină părea să vibreze și să respire cu o personalitate proprie. Fiecare colț luxuriant arăta o poveste misterioasă, cu o multitudine de secrete.

Își concentrează atenția la o fântână abandonată, cu o sirenă din alabastru în centru. Pe vremuri, apa proaspătă ar fi clipocit și ar fi dansat în jurul cozii sirenei, dar acum era nevoită a se mulțumi cu o băltoacă nu foarte adâncă de apă de ploaie plină de frunze și crenguțe. Fiona desenează totul: arbuștii invazivi, lumina slabă, tencuiala ciupită. Dar, în timp ce desena sirena, observă speranța și hotărârea aprigă. Fiona își canaliză acele emoții, pe care le transpuse în pagină, pierzând noțiunea timpului.

Iar când o umbră prelungă și întunecată se strecură pe caietul de desen, ea tresări.

– Domnișoară Hartley.

Fiona recunoscuse vocea adâncă și calmă chiar înainte de a privi chipul diabolic de chipeș.

– Lord Ravenport.

Câte ore pierduse? Se rugă în gând ca el să nu fi fost parte din vreo misiune de căutare menită să o recupereze. Îngrijorat, se uită iute la pământul de lângă picioare după jurnal – îl găsi acolo, încă închis, slavă Domnului! Dar nu se simțea deloc în largul ei cu jurnalul și cu contele atât de aproape. Era ca și cum ar fi ascuns o cutie de chibrituri într-o casă de paie.

– Ce faci aici? Întrebă el, pe jumătate curios, pe jumătate acuzator. Ea închise caietul de desen.

– Absorb pur și simplu frumusețea naturală a grădinii tale. Este minunată!

El pufni la auzul cuvintelor ei. *Pufni.*

– Sunt pe deplin conștient de problemele grădinii. Dar te rog să te simți liberă să râzi de mine – asta măcar este o formă de amuzament pe care ți-o pot oferi în timpul șederii aici.

– Nu râd de tine... sau de grădina ta, milord.

Domnișoara Hartley clătină din cap, parcă ușor confuză. O actriță desăvârșită, se gândi el.

– Îmi place cu adevărat. De fapt, îți desenam fântâna.

Gray afișă un calm exterior, dar înăuntru pur și simplu clocotea.

– Dacă relația noastră are un lucru care să o recomande, aceea este capacitatea noastră de a fi sinceri unul cu celălalt.

– Sunt complet de acord.

Ea stătea pe o piatră, asemenea unui spiriduș de pădure, în timp ce vântul de seară legăna bucele moi care îi încadrau fața, ceea ce îl făcea să îi fie foarte greu să rămână furios. Dar se chinui din răspuțeri.

– Atunci nu mă insulta fiind nesinceră, spuse el. Ai ales să desenezi o fântână fără apă, spartă și murdară. De ce, mai exact? Ca să le poți arăta desenul prietenilor tăi de la oraș și să râzi de mascarada asta de grădină?

– Nu aș face niciodată așa ceva.

Ea se înroși de parcă ar fi fost jignită. Sau poate vinovată.

În mod stupid, el crezuse că era diferită de Helena. Mai puțin superficială. Mai deschisă. Dar ea nu pierduse timpul, arătându-i că el se înșela.

– Grădina asta era odinioară potrivită pentru un palat regal, mândria și bucuria bunicii. Este evident că are mare nevoie de îmbunătățiri, dar *chiar* o s-o fac din nou frumoasă, chiar dacă trebuie să smulg cu mâna mea fiecare plantă din rădăcină și să pornesc de la pământul reavăn.

Ea se încruntă în timp ce își strecura creionul în spatele unei urechi delicate.

– Se poate ca tu să nu vezi frumusețea acestui loc, dar eu o văd. Este diferit și îndrăzneț. Nu respectă regulile.

– Așa se întâmplă când arbuștii sunt lăsați să crească în voie vreme de două decenii. Devin foarte răzvrățiți, spuse el pe un ton sec.

Ea coborî de pe piatră și își puse un pumn în șold.

– Mă acuzi că râd de tine, dar *tu* ești cel răutăcios.

Poate că era. La fel de bine putea adăuga *ursuz* și *cinic* pe listă. Mai bine toate acele lucruri decât să fie un prost.

– În regulă. Eu sunt răutăcios. Dar tu... o să întârzii la cină.

– La naiba, mormăi ea. Știam eu. Lily trebuie să fie îngrijorată.

– Permite-mi să te însoțesc din pustietate înapoi în casă, spuse el rece.

În ciuda aparentei ei asprimi, ea îl ispitea. Mai mult decât voia să o recunoască. Chiar și acum și-o închipuia cu părul căzând în valuri peste umeri și cu rochia înfășurată în jurul picioarelor, ca o versiune erotică a Evei. Își putea imagina cu ușurință cum o așeza pe pământul înverzit și o săruta, o atingea, până când amândoi rămâneau fără suflu, plini de dorință.

În schimb, el îi oferi brațul.

– Așteaptă!

Ea înghiți în sec agitată, apoi oftă adânc.

– O să plecăm într-o clipă. Dar mai întâi vreau să-mi vezi desenul.

Ea deschise caietul de desen și întoarse pagina spre el.

Gray intenționa să arunce o privire indiferentă și să dea un răspuns cuviincios, astfel încât să poată ieși din acel Eden uitat de Dumnezeu înainte de a face ceva ce putea regreta.

Dar desenul, cu toate tușele îndrăznețe și umbrele subtile, cu texturile variate și lumina dramatică, îi atrase atenția. Îi fu imposibil să privească în altă parte. Sirena nu părea că era din piatră, ci mai degrabă o creatură vie, fermecată. Purta pe buze un zâmbet cochet, satisfăcut, de parcă ar fi fost regina celui paradis luxuriant și sălbatic care o înconjură.

Gray se uită fascinat. De desen, cu siguranță. Dar și de tot ceea ce dezvăluia despre grădină, despre Fiona, chiar despre el.

– Este doar o schiță, spuse ea, trăgând înapoi caietul. În mod normal, nu desenez peisaje, deci nu sunt cea mai bună...

– Îți datorez scuze. El întinse mâna spre caietul de desen și examinează mai atent schița. Am presupus că ai văzut ce văd toți ceilalți – o varietate de plante moarte și crescute în exces, sufocate de buruieni. Dar tu ai văzut ceva diferit. Mai mult. Ceva ce nici eu nu am văzut.

Ea avea ochii înlăcrimați.

– Mulțumesc. Uneori, cea mai mare frumusețe se ascunde în cele mai neașteptate locuri.

Gray privea spre licărirea roșcat-cafenie a părului ei, marginea groasă a genelor și modelul aleatoriu de pistrui care îi pictau nasul.

— Într-adevăr.

Înainte să își dea seama ce făcea, el așeză caietul pe piatră și alese o floare purpurie din tufișul de lângă el. Se îndreptă de spate, ținând floarea între ei.

— Mi-aș dori să-ți pot spune că este o floare rară, exotică. Dar ar putea fi o buruiană.

Ea zâmbi.

— Atunci este o buruiană drăguță.

— Te rog să accepți acest specimen de floră neidentificat ca o umilă, dar sinceră ofrandă de pace.

Ochii ei sclipeau la colțuri. Ea încuviință din cap de parcă toate ar fi fost iertate.

— Desigur.

Când ea întinse mâna după floare, el clătină din cap.

— Așteaptă! Am o idee mai bună.

Cu blândețe, el îndepărtă creionul așezat după ureche și îl înlocui cu floarea. Își lăsă mâna să zăbovească aproape de ureche și își plimbă degetele pe linia dulce a gâtului ei.

Buzele ei se întredeschiseră și i se tăie răsuflarea; ochii i se întunecară de dorință.

El simți brusc că alunecă pe o pantă periculoasă, rostogolindu-se mult prea repede pentru a se mai opri.

„La naiba!”

Urma să o sărute.

El făcu un pas spre ea, iar ea, spre el. Trupurile lor se ciocniră — al ei suplu, al lui tare. El înclină capul și își atinse fruntea de a ei, lăsând ca amândoi să se bucure de moment și de ceea ce urma să se întâmple.

Cu un suspin, ea se topi lângă el. El își trecu degetele prin părul ei mătăsos. Cu inima bătând nebunește în piept, buzele lui le găsiră pe ale ei, iar el încetă să mai existe.

Acel sărut era tot ce nu fusese ultimul. Brutal, primitiv, necivilizat, asemenea grădinii din jurul lor.

Gray urmări cu limba conturul buzelor ei și o gustă așa cum își dorise încă de la prima întâlnire penibilă din trăsura lui. El își închipuise că, atunci când venea vorba de pasiune, ea putea învăța

repede – și chiar o făcea. Limba ei se împleti nerăbdătoare cu a lui; mâinile goale își croiră loc în jurul gâtului lui și îi mângâiară ceafa, accentuându-i dorința, de parcă el ar fi avut nevoie de încurajare.

Ea avea un gust dulce, asemenea caprifoiului proaspăt smuls. Parfumul ei se îmbină cu aroma florilor și a verdeții care îi înconjura, ca un puternic și străvechi afrodisiac. Ea era o sirenă, asemenea celei pe care o desenase, de o frumusețe neașteptată, amețitoare. Chiar și un sfânt ar fi cedat la o asemenea ispită.

Dar Gray nu putea. Nu când nu exista nici un viitor pentru ei. În schimb, se putea mulțumi cu un sărut perfect, absolut fermecător.

Tocmai când se felicita pentru redobândirea unui oarecare control, ea desenă într-o doară, cu stângăcie, o cale de-a lungul maxilarului și spre gâtul lui, descheindu-i gulerul. Provocându-l să adâncească sărutul.

„La naiba cu toate!“ Nu fusese niciodată omul care să refuze o provocare.

El îi cuprinse capul între mâini și își coborî gura peste a ei, fără să mai țină cont de nimic. Îi înghiți gemetele dulci și își lăsă palmele să alunece pe spatele rochiei, peste linia plină a posteriorului, apăsându-i corpul de al lui. Lăsând-o să îi simtă excitația.

Și totuși, ea răspunse sărutului de parcă era la fel de incapabilă să se oprească.

El voia să-i rupă hainele, să o întindă pe spate chiar acolo, în iarbă înaltă, aromată, și să o posede încet. Să facă dragoste cu ea până când avea să urle de extaz.

Apoi își aminti că ea nu căuta o căsătorie *adevărată*. Iar el cu atât mai puțin.

Treptat, reticent, își domoli sărutul. Se trase ușor înapoi.

Uitându-se în ochii ei tulburați, se blestemă în gând.

– Trebuie să-ți cer scuze pentru a doua oară în această seară. M-am lăsat dus de val. Iartă-mă!

Ea își netezi o buclă în spatele urechii, de unde căzuse și floarea, apoi își atinse buzele umflate cu vârful degetului.

– Nu. Adică nu este nimic de iertat.

Gray se îndoaia că ea ar mai fi spus asta dacă ar fi fost conștientă de necuviința gândurilor lui.

– Mulțumesc, spuse el sincer, pentru că mi-ai arătat desenul. Știu că nu-mi era destinat mie, dar a fost un adevărat cadou. Am fost atât

de orbit de cărămizile care se prăbușesc și de acoperișul găurit, încât nu am observat...

— Sirena? Întrebă ea.

— Exact. El schiță un zâmbet. Nu am văzut sirena.

— Acum, când știi că ea este acolo, spuse ea cochet, poate o să fii tentat să o vizitezi din când în când. Florile și poezia sunt opționale, desigur.

— Nu-ți face griji. O să aibă parte de admiratori. La momentul potrivit.

Expresia ei deveni brusc serioasă.

— Din nefericire, milord, timpul nu este un lux pe care și-l poate permite.

— După sărutul pe care tocmai l-am împărtășit, poți să nu mi te mai adresezi cu *milord*. Măcar în privat. Sunt *Ravenport*. Din impuls, el adăugă: Sau *Gray*, dacă preferi. Așa îmi spune bunica.

— Gray, repetă ea. Este un nume frumos.

— La fel cum este *Fiona*. Vocea lui sună răgușit chiar și în propriile urechi. Este un nume potrivit pentru o sirenă și pentru o femeie frumoasă.

— Nu sunt frumoasă, protestă Fiona.

O știa cu aceeași siguranță cu care știa că rochia ei era verde, iar lămâile erau acre. Lily și Sophie erau frumoase. În timp ce ea nu era *neatrăgătoare*. Mai degrabă avea o înfățișare interesantă.

Lord Ravenport – adică Gray – arcui o sprânceană spre ea.

— Se pare că nu sunt singurul care are nevoie de o lecție despre frumusețe. Dacă aș putea desena cu jumătate din talentul tău, ți-aș demonstra asta. Dar o să fie nevoie să ai încredere în mine. Tu ești frumoasă, Fiona. El îi cuprinse obrazul în palme și își trecu degetul peste buza ei de jos. Încet. Cu respect. Să nu uiți niciodată asta!

Fiona încuviință din cap, știind că era puțin probabil să uite ceva din ce se întâmpla în acel moment. De zile întregi, el se străduise din răspuțeri să o evite, dându-i impresia evidentă că nu o dorea, dar sărutul pe care tocmai îl împărtășiseră îi spunea altceva. Încă se bucura de senzația buzelor lui peste ale ei, de mâinile cu care îi cuprinsese posteriorul, de inima lui bătând sub palma ei.

Contele o dorea. Și totuși, nu voia să se însoare cu ea.

– Este minunat să-mi faci complimente, răspunse Fiona. Poate că suntem mai compatibili decât credeai, nu?

Mâna lui Gray se îndepărtă de fața ei.

– Nu m-am răzgândit în privința propunerii tale. Deși acum ai putea să-mi forțezi mâna, dacă ți-ai dori.

Ea se gândi o clipă și se simți mai tentată decât ar fi trebuit. Dar nu voia ca el să se însoare cu ea constrâns fiind.

– Nu-mi doresc asta. Totuși, nu mă poți învinovăți că încerc să te conving.

Cu curaj, ea îl luă de gât și își trecu degetele prin părul lui des și lung.

El chicoti, dar apoi înjură în barbă. Privirea ei profundă îl făcu să se înfioare, iar ochii lui se mutară pe buzele ei.

– Încep să văd cât de convingătoare poți fi, sirenă. Nu sunt mai bun decât marinarul care își poartă nava spre o moarte sigură. Îți mărturisesc că există ceva la tine care mi se pare absolut irezis...

– Fiona? O voce de femeie îngrijorată răsună dinspre terasă. Ești afară?

„Dumnezeule, Lily!“

Gray se îndepărtă de Fiona de parcă ea s-ar fi îmbolnăvit brusc de ciumă.

– Da, strigă ea spre sora ei, peste măsură de recunoscătoare că tufișurile dese și copacii îi protejau de privirile lui Lily. Am desenat grădina. Adică *desenam*. Acum am terminat. „Minunat, părea o nebună incoerentă! Nu contează, venim.

La naiba, chiar spusese *venim*? Gray își apăsă podul palmei pe frunte și îi aruncă o privire îngrijorată. Obrajii Fionei se aprinseră.

După o ușoară pauză, Lily rosti întrebarea inevitabilă.

– Cine este cu tine?

– Eu... Ravenport, spuse Gray. Am găsit-o pe sora ta cu caietul de desen și urma să o însoțesc înapoi în casă.

– Oh, spuse Lily gânditoare, de parcă începea să pună cap la cap toate piesele din poveste. Slavă Cerului că ai găsit-o! O să-i spun mamei că nu are de ce să-și facă griji. Cred că o să ne întâlnim cu toții în salon cât de curând, nu?

– Da, strigă Fiona. Am pierdut noțiunea timpului, dar venim. Mă duc să mă spăl înainte să mă alătur.

Ea vru să ocolească piatra, să ridice creionul, caietul de desen și...

„Dumnezeule mare!” *Unde* era jurnalul ei? Inima i se făcu mică în piept și îngenunche, căutând frenetic.

Gray îi flutură jurnalul prin față.

— Asta cauți?

El studie curios coperta și cotorul.

— Da.

Ea i-l smulse din mână cu ceva mai multă putere decât și-ar fi dorit.

El își arcui o sprânceană în timp ce o ajută să se ridice în picioare, dar nu insistă să primească mai multe detalii.

— O să reluăm conversația în alt moment. El aruncă o privire prin luminiș. Ai luat tot?

— Cred că da.

Cu toată demnitatea de care era în stare, ea își scoase o frunză rătăcită din păr și se îndreaptă spre casă.

— Vino după mine! O să-ți arăt intrarea din spate. De acolo, poți să te duci iute la tine în dormitor.

Câteva minute mai târziu, Fiona era singură în camera ei, strobindu-și obrații cu apă rece. Mama nu avea să fie încântată că întârzia la cină, mai ales că ea susținea că desenul era o activitate nepotrivită pentru o doamnă. Nu avea timp să-și mai schimbe rochia, dar își aranjă părul cât putu de bine, apucă un șal delicat și își puse niște cercei strălucitori, sperând că nimeni nu avea să observe că încă purta hainele de călătorie.

Era pe punctul de a trece pragul când își dădu seama că lăsase jurnalul pe pat. Se apropie de dulap, își scoase valiza și îl puse înăuntru. Exact când era pe punctul de a băga valiza sub pat, își aminti de scrisoarea de șantaj. Avusese de gând să o recitească în grădină, dar nu mai reușise să o facă.

Ridică din umeri. Când era deja cu o jumătate de oră întârziere, ce mai conta un minut? Scoase jurnalul din valiză și îl deschise...

Dar scrisoarea nu era acolo.

Verifică în spatele copertei. Era gol.

Disperată, răsfoi paginile. Ținu jurnalul de cotor și îl scutură.

„Dumnezeule!” Scrisoarea de șantaj dispăruse. Reușise să o piardă undeva pe drumul dintre casă și grădină. Fu cuprinsă de un val de neliniște. Lily nu trebuia să o găsească înaintea ei.

Primul instinct al Fionei fu să reia drumul făcut și să caute prin buruienile și pietrele din grădină până când o găsea. Dar se întunecase, și toată lumea o aștepta în salon.

Tot ce putea să facă era să aștepte până în zori și să spere că nimeni nu o descoperea până atunci.

Capitolul 10

Despre sărutul unui gentleman (revizuit)

Într-o notiță anterioară, poate că am dat din greșală impresia că sărutul este o activitate rudimentară, una care este ușor de stăpânit.

Mă simt obligată să corectez acea mențiune.

Se pare că sărutul este mult mai expresiv decât mi-am închipuit vreodată. Când este făcut cum trebuie, e teribil de necuviincios. Și de minunat.

Atât de mult, încât acum înțeleg de ce domnișoarele sensibile ignoră fericite sfatul de a fi precaute...

Până la urmă, Fiona nu fu nevoită să-și facă griji că mama nu era mulțumită de felul în care arăta la cină. Femeia era mult prea preocupată de starea jalnică a salonului. Părea că nu putea să-și ia ochii de la tapetul scorjit din apropierea tavanului decât pentru a se uita la gaura de șoarece din podea.

Stricăciunile casei ridicau o dilemă deosebită pentru mama lor. În timp ce, în mod normal, condițiile atât de rudimentare i s-ar fi părut insuportabile, gazda lor era un *conte*. Ba, mai mult, era cel care îi făcea, cel puțin în aparență, curte ficei ei.

Cele două circumstanțe atenuante o făcură să ierte o grămadă de păcate, dar expresia de pe chipul ei sugera că locuințele care nu erau luxoase îi provocau o ușoară indigestie.

Într-adevăr, părea că se chinuia să urmărească firul conversației cu Lord Dunlope, un viconte așezat în stânga ei. Când el întrebă ce afaceri făcea soțul ei, își mânuie stângace furculița și răspunse:

— Oh, a fost, într-adevăr, un drum plăcut. Doar în jur de trei ore.

Spre meritul lui, vicontelesc încuviință din cap și continuă să își mănânce supa de parcă răspunsul lipsit de sens al mamei fusese absolut edificator.

Însă cu siguranță distinsul gentleman o judeca în sinea lui, dar Fiona nu îl condamnă. La cina din seara aceea, era prima dată când se adunaseră oaspeții invitați la conac și era firesc ca toți cei prezenți să se privească unii pe alții cu un ochi critic.

Firește, Gray stătea în capul mesei, dar Fiona nu îndrăznea să se uite în direcția lui de teamă că s-ar fi înroșit până în vârfurile urechilor. Simpla amintire a mâinilor lui pe fața și trupul ei o făcu să se întindă după paharul de vin. Și, chiar dacă nu era sigură, simțea că el se uita pe furiș la ea. O știa după felul în care i se înfiora pielea și i se înflăcăra sângele.

Era un început foarte bun pentru vizita la conac și pentru compania ei de a și-l face soț.

Poate că s-ar fi bucurat mai mult de mica victorie dacă nu ar fi fost atât de neliniștită de pierderea scrisorii de șantaj.

Dar, întrucât acum nu avea ce să mai facă, Fiona își petrecu cea mai mare parte a cinei observându-i pe ceilalți oaspeți. Bunica lui Gray, contesa văduvă, așezată în dreapta lui, purta o rochie mov extraordinar de elegantă, completată de un șal din dantelă. Își îndepărtase boneta pe care o purtase la începutul zilei, preferând să-și aranjeze părul într-o împletitură discretă, care dezvăluia o șuviță uluitoare de cenușiu în părul ei altfel închis la culoare. Șuvița argintie și elegantă, care pornea din creștetul capului și își croia drum spre cocul de la ceafă, strălucea cu mândrie în lumina lumânărilor, de parcă fiecare firicel strălucitor fusese câștigat în aventuri îndrăznețe și captivante.

Deși contesa fu mai curând rezervată în timpul cinei, Fiona reuși să ajungă la două concluzii în privința ei. În primul rând, în timp ce femeia mai în vârstă se uita la toată lumea adunată în jurul mesei cu mare interes, părea să se concentreze mai ales asupra Fionei, a lui Lily și a lui Sophie. În al doilea rând, pur și simplu își adora nepotul, zâmbind cu mândrie de fiecare dată când se uita la el.

Fiona o plăcu pe contesă. Ceea ce era un lucru foarte bun pentru că, dacă era să aibă vreo speranță la măritișul cu Gray, era clar că trebuia să câștige acordul bătrânei.

Lord Dunlope, tatăl domnului Kirby, ocupa scaunul dintre contesă și mama ei. Viconteles avea cam aceeași vârstă cu a mamei și era aproape chel, dar înfățișarea i se potrivea. Mustata lui era lungă și deloc la modă, dar o cucerise pe Fiona cu capacitatea lui de a rămâne politicos și impasibil în fața comportamentului aparte al mamei ei, care era adesea prea directă pentru gusturile rafinate ale lumii bune.

Lady Callahan, mama lui Sophie, era așezată în stânga lui Gray, purtând una dintre rochiile mamei din sezonul trecut. Ca să se potrivească taliei ei foarte subțiri, Lady Callahan fusese nevoită să modifice rochia din mătase albastră, dar nuanța se potrivea perfect cu tenul ei frumos, iar doamna era recunoscătoare pentru rochia fină, dată fiind situația financiară din ce în ce mai disperată a familiei. Ea și soțul ei, un baron, își puneau speranțe în căsătorii avantajoase pentru fiicele lor, dar până în clipa aceea, sora mai mare a lui Sophie nu atrăsese atenția nici unui gentleman. Sau poate că nimeni nu o atrăsese pe a ei.

În orice caz, părea din ce în ce mai limpede că lui Sophie avea să îi revină sarcina de a-și salva familia de la azilul de săraci. Fiona, Lily și Sophie o știau prea bine, și totuși nici una dintre ele nu o spusese cu voce tare din același motiv, pentru că nimeni nu comenta tendința lui Lord Callahan de a bea prea mult – nu aveau ce să facă în privința aceea și dezbaterea problemei făcea ca toată lumea să se simtă incomod.

Fiona era recunoscătoare că Lady Callahan și Sophie reușiseră să li se alăture și să se bucure de un răgaz de câteva zile lipsite de griji.

Lord Pentham, un prieten al lui Gray, stătea între Lady Callahan și Sophie. Dată fiind haina scumpă și perfect croită, manierele fermecătoare și firea grijulie a marchizului, Fiona se întreba ce puteau să aibă în comun el și Gray. Chiar dacă amândoi erau chipeși, aspectul fizic plăcut al lui Lord Pentham se potrivea cu sălile de bal și în saloanele cuviincioase, în timp ce înfățișarea lui Gray era primitivă și sălbatică, mai potrivită pentru pădurile întunecate și ținuturile mlăștinoase bătute de vânt.

Dar poate că ea nu era cel mai obiectiv judecător, având în vedere întâlnirea recentă cu contele. Se întreba ce credea Lily despre marchiz și dacă se puteau bucura de un mic flirt în timpul șederii la moșie.

Domnul Kirby și Lily stăteau la masă în fața Fionei. El purta părul înfioat, a tunsoare la modă, și lavaliera minuțios legată la gât, așa cum preferau toți tinerii. Le întreținea pe Lily și pe Fiona cu povești puțin nesărate despre zilele petrecute de el și Gray la Eton.

După desert, Fiona se simți obligată să meargă în salon alături de doamne, dar imediat ce femeile mai în vârstă fură destul de departe încât să nu le audă, Lily și Sophie o bombardară cu întrebări.

– Conteale este mereu atât de morocănos? întrebă Lily. Ea se cocoță pe marginea unei canapele. Mi s-a părut chiar arțăgos la cină.

– Nu a fost tocmai nepoliticos, comentă Sophie, dar sperasem că o să fie mai atent măcar cu tine. V-ați certat?

– Nici vorbă, le asigură Fiona. Este foarte rezervat. Nu este genul care să se dea în spectacol.

Lily își arcui o sprânceană întunecată și sceptică.

– Ți-a scris un poem romantic și ți-a trimis niște flori superbe. Nu este nimic subtil în asta.

„Dumnezeule!”

Cum să uite că le dăduse tuturor falsa impresie că Gray era fermecat ea?

– Trebuie să fie preocupat de îndatoririle lui de gazdă, dar eu nu mă supăr.

Sophie se încruntă.

– Meriți să ai un pretendent atent, Fi.

Fiona simți nevoia de a-l apăra.

– Mi-a spus că ar vrea să mă ducă la o plimbare în cabrioleta lui.

Lily pufni.

– Poate că ar trebui să refuzi invitația. Doar așa o să-și dea seama că te aștepți să fii curtată cum trebuie.

Fiona încuviință din cap, de parcă ar fi luat sfatul în considerare. Stând lângă șemineu, ridică privirea spre un portret atârnat deasupra. Dacă nu se înșela, subiectul era contesa văduvă, pictată pe vremea când era mai tânără, poate la vârsta ei. Pe alți pereți erau tablouri și peisaje clasice, dar, în mod straniu, portretele mamei și ale tatălui lui Gray lipseau, de parcă nu ar fi existat niciodată.

– Dragile mele. Mama se apropie de Fiona, Lily și Sophie, înfășurându-și brațele în jurul lor ca o mamă-lebădă. Cum vă mai descurcați?

Ea își rosti întrebarea de parcă fetele ar fi supraviețuit după o săptămână petrecută într-o casă abandonată, fără nimic de mâncare. În timpul unei furtuni de zăpadă.

— Suntem bine, mamă.

Fiona o bătu ușor pe braț.

— Așa este fata mea dulce. Ochii ei lăcrimau. Să ții capul sus, ca de obicei. Dar asta trebuie să facem cu toții acum. După ce te măriți cu contele, o să ai grijă ca întreaga casă și mobilierul să fie renovate cum se cuvine.

„Oh, Dumnezeu!” Mama se precipita.

— De fapt, nu sunt sigură că...

— Între timp, continuă femeia, trebuie să ne comportăm de parcă lipsa de rafinament nu ne deranjează absolut deloc. Dacă puteți, dragile mele, vă sugerez să ignorați petele de apă de pe pereți sau ușile care cad din balamale. Sau, dacă stau să mă gândesc mai bine, ideal este să ne abținem să discutăm despre asemenea lucruri.

Se uită prin salon cu o consternare evidentă.

— Mă îndoiesc că gazda se așteaptă ca noi să rămânem oarbe la imperfecțiunile casei, spuse Fiona. Dar sunt de acord că nu ar trebui să insistăm asupra lor.

— Gândește-te, Fi, răspunse Lily. Într-o bună zi, ai putea fi *contesă*.

— Se prea poate, recunosc Fiona. Sper că *toate* o să ne bucurăm de căsătorii excelente.

Problema era că șansele lui Lily ar fi dispărut dacă șantajistul îi dezvăluia secretul, unul pe care nici măcar ea nu îl știa. Nici un gentleman nu curta fiica unei prostituate.

Fiona se gândi la scrisoarea de șantaj. Se întrebă dacă vântul serii o rătăcise prin grădină sau pe peluză, în calea altui oaspete. Apăsându-și degetele pe tâmplă, spuse:

— Sunt destul de obosită. Ar fi oare nepoliticos din partea mea să mă retrag?

— Deloc. Sophie înfășură un braț zvelt în jurul umerilor Fionei. O să te conduc până la dormitorul tău.

— Nu, mulțumesc, răspunse repede Fiona. Aș prefera să mă furișez în liniște dacă nu te superi. O să mă scuзі în fața contesei și a mamei tale? Sunt sigură că o să mă simt mai bine după o noapte de odihnă.

— Desigur, răspunse Sophie. O să înțeleagă. La fel și gentlemanii.

Lily îi oferi Fionei o îmbrățișare afectuoasă.

– Du-te și odihnește-te! Când o să vin și eu peste câteva ore, mă aștept să fiu în pat, dormind adânc.

– Mulțumesc pentru înțelegere.

Fiona își sărută mama pe obraz și se grăbi să urce la etaj.

Dar nu avea nici o intenție să se ducă la culcare. Nu atâta vreme cât scrisoarea de șantaj încă lipsea.

Își schimbă pantofii, aruncă o mantie de un albastru-închis peste rochie și înșfăcă un felinar înainte de a ieși afară.

Plănuise să refacă iute drumul spre sireună, dar totul părea diferit și necunoscut în întuneric. Lily avea să se întoarcă în cameră peste vreo oră, iar Fiona probabil avea nevoie de mai mult timp ca să-și încheie căutările.

Așa că reveni în dormitor și puse la cale un nou plan. Intenționa să aștepte până când toată lumea din conac adormea, apoi să se furișeze în grădină la primele ore ale dimineții.

Era teribil de riscant, dar pur și simplu trebuia să încerce. Pentru că nu avea să se ierte niciodată dacă afla adevărul cineva de la conac.

Că femeia care o născuse pe Lily și o abandonase fără milă la ușa familiei Hartley era cea mai infamă din Londra.

Capitolul 11

Când Gray se întoarse în camera lui, își turnă un pahar de coniac, ca răsplată pentru că socializase cu oaspeții în cea mai mare parte a serii. O căutase pe Fiona după cină. Simțise o ușoară dezamăgire când aflase că ea se retrăsese pentru restul serii.

Ceva surprinzător. Și periculos.

Încă nu știa ce joc făcea ea, dar se simțise fermecat. De frumusețea și de spiritul ei. Dar mai mult decât orice de felul ei aparte de a gândi și de modul unic în care vedea lumea.

Nu-și putea permite să se lase distras de ea. Avea nevoie să rămână concentrat asupra obiectivului său. Să redea Fortăreței gloria de odinioară.

Înainte ca lumea bunicii lui să se întunece.

Încă șase zile. Era tot ce trebuia să mai îndure. Atunci Fiona avea să își dea seama că își irosea eforturile. Ea urma să părăsească Fortăreața pentru totdeauna și să își concentreze atenția în altă parte.

Așa era cel mai bine pentru amândoi.

Dar în seara aceea, fiind prea neliniștit și agitat ca să adoarmă, își luă coniacul pe micul balcon al dormitorului său, care dădea spre terasă, bucurându-se de tăcere și de singurătate.

Își sprijini șoldul în balustrada de fier și observă cerul înstelat, întunecat și linia copacilor din depărtare. Își lăsă privirea să hoinărească dincolo de terasa semicirculară care dădea spre grădina întunecată, sălbatică și minunată. Cel puțin în ochii Fionei, iar acum în ochii lui.

Timpul pe care îl petrecuse alături de ea lângă fântână i se păru magic și ireal, de parcă sirena ar fi aruncat o vrajă puternică asupra lor. Încă o simțea, fără îndoială ca efect al coniacului și al razelor lunii.

Poate că grădina *chiar* era fermecată, dar mai curând era posibil ca el să fi fost îmbătat de dorință.

Zâmbi în timp ce luă o înghițitură de coniac, apoi încremeni.

O lumină difuză strălucea prin tufișurile dese ale grădinii, iar frunzele din jur foșneau. Poate o nimfă sau o zână... Cel mai probabil, era o femeie, la naiba! Mai exact, Fiona.

Ce naiba făcea singură acolo la ora aceea din noapte? Dumnezeule, dacă *nu* era singură? El nu avea nici o pretenție, dar nu putea să nege gelozia care i se învolbură în vintre.

În orice caz, era afurisita *lui* de grădină și avea de gând să investească pe oricine trecea pe acolo, mai ales după miezul nopții.

Își așază băutura pe o masă și se îndreptă spre scara din spate, surprinzător de dornic de o întâlnire cu sirena.

Fiona bănuia că se afla pe calea cea bună, dar era greu să fie realmente sigură. Ramuri atârănânde, buruieni rebele și rădăcini răsucite se ondulau pe cărarea cu pietricele prin grădină.

Nu îi fusese greu să se furișeze neobservată din casă, dar lăsase un bilețel pe perna lui Lily. În cazul puțin probabil în care sora ei se trezea înainte ca ea să se întoarcă, nu voia să se îngrijoreze.

Fiona estima că își petrecuse în grădină o oră sau mai mult, fiind doar aproape de jumătatea drumului până la fântână. Deocamdată, găsisese trei râme, două broaște râioase și o guinee. Dar nici urmă de scrisoarea de șantaj.

O dureau picioarele fiindcă stătuse ghemuită, dar puțină durere era un preț prea mic în cazul în care căutarea ei avea succes. Își ținea gluga pelerinei trasă pe cap și flacăra felinarului îndreptată spre pământ, în timp ce înainta, verificând meticulos sub fiecare creangă și în fiecare crăpătură de piatră.

Se uita pe sub un tufiș când ceva sări din umbră, aterizându-i pe vârful pantofului. Ea țipă ușor, tresări și călcă pe tivul rochiei, apoi ateriză fix în fund. Nimeri pe o piatră mare chiar în clipa în care felinarul ei se rostogoli sub o ramură și flacăra se stinse, lăsând-o cufundată în întuneric.

Oac! Ah, a treia broască râioasă! Ea sări în tufișuri, aparent teafără, deși sigur avea să-i apară o vânătaie până dimineață.

Ei bine, măcar nu fusese un păianjen.

Înăbușindu-și lacrimile și murmurând o înjurătură, se ridică în picioare și își frecă locul unde o durea spatele, în timp ce așteptă ca ochii să i se adapteze în întuneric. Când se aplecă să recupereze felinarul, auzi pași în urma ei. Nu un sunet delicat de pantofi moi alunecând pe pietricele. Ci mai degrabă cizme care le striveau. Fu copleșită de panică, până când auzi vocea adâncă și familiară.

– Ai ieșit la o plimbare de seară?

„Gray.” Fiona se întoarse să îl privească sau, mai bine zis, să îi vadă silueta în lumina slabă a lunii. Își pregătise o scuză în cazul în care era descoperită hoinărind pe afară, dar în clipa aceea era absolut incapabilă să și-o amintească. Nu când el era atât de aproape.

– Nu puteam să dorm, răspunse ea. Și tu? De obicei, verifici proprietatea în miez de noapte?

– Nu. Dar încep să cred că ar trebui. El veni cu un pas mai aproape. Ești bine? Mi s-a părut că te-am auzit căzând.

– Am căzut, dar sunt bine.

– Înțeleg, spuse el, în mod evident sceptic. Ce s-a întâmplat cu felinarul tău?

– L-am scăpat când o broasca râioasă a aterizat pe pantoful meu.

– Ai fost atacată de o broască?

Chicotind, el îngenunche lângă ea, căută prin tufiş şi recuperează felinarul. Ținând toarta acum îndoită, el examinează cadrul metalic în razele lunii.

– Ai adus o cutie de chibrituri?

Un cor de greieri păru să o ia peste picior.

– Vai, nu!

– Atunci este bine că sunt aici ca să te însoţesc înăuntru.

Ea tresări ușor.

– Nu am nevoie de nici un însoţitor, milord.

– Sunt *Gray*. Ai uitat?

Oh, îşi amintea mult prea bine!

– Nu sunt pregătită să mă întorc în casă, dar, te rog, du-te fără mine.

El pufni.

– Nici gând!

– Ți-e teamă că o să fiu sacrificată pe altarul minotaurului? întreabă ea sec.

– Nu, dar recunosc că ideea e oarecum atractivă. El îşi puse mâinile în şold. Ce cauţi cu adevărat aici la ora asta târzie din noapte? Când ea vru să deschidă gura ca să răspundă, el adăugă: Şi să nu-mi spui că aveai de gând să desenezi ceva. Chiar dacă ar exista lumină suficientă – ceea ce *nu* există –, nu ai cu tine caietul de desen.

Ea căută o scuză plauzibilă şi decise să spună ceva cât mai aproape de adevăr.

– Cred că am scăpat ceva mai devreme, când eram împreună. Am căutat.

– Şi nu puteai aştepta până la răsărit ca să recuperezi acel ceva? întreabă el sceptic. Trebuie să fie foarte important.

Dacă ar fi ştiut el! Ea ridică din umeri şi spuse:

– Cred că am menţionat că am probleme cu somnul. De obicei, o plimbare îmi alungă insomnia, așa că am crezut că împuşc doi iepuri deodată.

Gray îşi trecu o mână prin păr.

– Bine. Ce cauţi mai exact?

– Un cerce, izbucni ea.

„Dumnezeule!“ De ce nu spusese *o brăţară* sau *o mănăşă* – ceva mai mare decât o castană.

– Un cerce, repetă el pe un ton care o făcu să se simtă ca o proastă.

– Una dintre perechile pe care mi le-a oferit mama. Nu cea vitregă, ci mama adevărată.

Îi pieri vocea, dar nu pentru că era o actriță atât de bună, ci pentru că, atunci când aducea vorba despre mama ei, simțea mereu un nod în gât și își amintea toate lucrurile cărora le ducea dorul. Noapțile confortabile citind povești în fața focului, zilele pline de soare, când râdea și se bălăcea în pârâu.

– Șansele să găsești un cercel printre pietricele, frunze și tufișuri în miezul întunecat al nopții sunt infime. Ți dai seama de asta, nu?

Fiona ridică bărbia.

– Firește, rezultatul dorit este puțin probabil. Asta nu înseamnă că nu merită să încerci.

Poate că nu mai vorbea despre cercei.

El rămase nemișcat câteva clipe.

– Cred că ești mai mult decât nesăbuită. Dar, dacă insiști să cauți cercele în seara asta, o să te ajut. O să mă duc să aduc alt felinar, dar între timp te rog să rămâi aici. Nu încerca să bâjbâi prin întuneric, pentru că o să sfârșești doar căzând în alt tufiș.

– Nu trebuie să mă ajuți, spuse ea. Probabil este o cauză pierdută.

– Nu sunt deschis la dezbateri, replică liniștit. El o luă de mână și își trecu un deget peste podul palmei ei. În întuneric, simpla lui mângâiere se simți intimă ca un sărut. Poate chiar mai mult. Dacă prețuiești atât de mult cercele, încât ești dispusă să te aventurezi într-o grădină cufundată în întuneric ca să-l cauți, măcar atât pot să fac pentru tine – să te apăr de broaștele râioase.

– Oh...

Ea nu mai spuse nimic de teamă că avea să își piardă din nou vocea. Ceva în felul în care îi răspunsese el îi învălui pieptul în căldură. Iar de astă-dată, nu era pur și simplu vorba de dorință, ci de emoție.

Începând din ziua în care primise scrisoarea de șantaj, se simțise atât de singură! Nu avusese pe nimeni cu care să vorbească despre veștile șocante, pe nimeni cu care să împărtășească responsabilitatea gravă pentru viitorul lui Lily și bunăstarea familiei.

Iar acum Gray era acolo, dispus să se avânte și să caute un cercele într-o grădină care semăna cu o junglă.

Desigur, Fiona nu putea să îi dezvăluie povestea despre scrisoarea de șantaj, dar în seara aceea putea pretinde că avea un aliat și un partener. Își putea închipui că era cineva de partea ei, dispus să

lupte împotriva demonilor și a șantajiştilor. Chiar și împotriva broaştelor.

Și Dumnezeu știa că ea chiar avea nevoie de tot timpul pe care îl putea petrece cu contele ca să găsească o cale de a-l convinge să o ceară de soție. Existau situații mult mai rele decât grădini scăldate în razele lunii.

— Mă întorc în cinci minute, spuse Gray. Lasă-mă să te conduc pe o bancă unde poți să mă aștepți în siguranță până când mă întorc. Sau vrei să vii cu mine?

— Banca este perfectă, mulțumesc.

El o conduse de mână până la o bancă din fier forjat cu spătar arcuit, amplasată sub un gard viu aflat chiar în apropierea potecii. Așeză felinarul pe pământ și, cu mâna rămasă liberă, căută în buzunar o batistă, pe care o folosi să șteargă banca de praf.

— O să fii în siguranță aici.

Fiona nu era sigură dacă încerca să o convingă pe ea sau pe sine.

— În orice caz, o să fiu cu ochii în patru după minotauri, îl tachină ea în timp ce continuau să rămână în picioare în fața băncii.

Mâna lui era atât de caldă și de liniștitoare, de parcă nu avea să permită niciodată să i se întâmple ceva. Dar atingerea era mai mult decât reconfortantă. Era emoționantă, iar conștientizarea acestui fapt vibră în tot corpul ei ca un elixir amețitor.

Cel mai bun lucru dintre toate era că Gray părea la fel de dornic ca ea să nu îi dea drumul.

Dar cum nu puteau să stea acolo toată noaptea, Fiona îi eliberă mâna și se așeză pe colțul băncii. El se asigură că ea se simțea bine, înfășurând-o cu marginile pelerinei.

— Ți este rece? Pot să-ți las haina mea.

Fiona zâmbi în sinea ei. Nici un gentleman nu îi oferise vreodată haina lui și era tentată să o accepte pentru că putea fi o situație unică în viață.

— Mi-e destul de cald. Dar este frumos din partea ta să mă întrebi. El încuviință scurt din cap și se frecă la ceafă.

— Foarte bine. O să mă întorc în scurt timp. Făcu trei pași spre casă și se întoarse. Promite-mi că nu o să faci nimic nechibzuit cât timp sunt plecat!

— Nu am de gând să mă mișc de aici, îl asigură ea.

— Nu a fost chiar o promisiune, dar bănuiesc că trebuie să ne mulțumim cu ce avem.

Mai făcu doi pași înainte să se întoarcă și să se aventureze alergând pe alee.

Fiona se ghemui în pelerină și lăsă sunetele grădinii să îi calmeze nervii încordați. Poate că noaptea putea fi salvată până la urmă. După ce se întorcea Gray cu cutia de chibrituri, ea putea să caute cercelul în continuare – căutând, de fapt, scrisoarea. Și dacă se întâmpla să o găsească Gray, ea intenționa să o smulgă din mâinile lui înainte ca el să apuce să o citească și să o rupă în bucățele. Sau poate că reușea să o bage în felinar și să o lase să se facă scrum.

Între timp, avea să-și ignore vocea interioară, care, nu întâmplător, părea remarcabil de asemănătoare cu cea a domnișoarei Haywinkle și îi spunea că domnișoarele cumini nu aveau întâlniri de taină cu domni în miez de noapte. Iar dacă îndrăzneau să ignore regulile, primeau inevitabil ceea ce li se cuvenea.

„O noapte de plăcere interzisă duce la o viață de disperare, fetelor!”

Directoarea școlii le amintea frecvent și cu ardoare, aproape de parcă ar fi vorbit din proprie experiență. Ridicol, din moment ce ideea că domnișoara Haywinkle putea ceda dorințelor primare era de neînțeles. De fapt, Fiona ar fi pariat pe perechea ei favorită de pantofi că directoarei îi lipseau complet dorințele primare, pe care le-ar fi socotit necuviincioase.

Fiona își făcu vocea interioară să tacă și insistă pe amintirea mâinii calde și late a lui Gray, care o ținea pe a ei. Își aminti gustul buzelor lui, timbrul adânc al vocii și dulceața mângâierii lui. Poate chiar închisese ochii pentru câteva momente în timp ce îl aștepta, visând la plăcerea interzisă ce avea să vină.

— Domnișoară Hartley?

Fiona se trezi brusc și strânse brațul băncii, prea șocată ca să mai vorbească. Bărbatul care se apropie de ea ținea un felinar într-o mână, dar nu era Gray.

— Iartă-mă dacă te-am speriat. Fumam o țigară de foi pe terasă și am auzit un zgomot afară. Ești bine?

— Lord Pentham?

Ea își dusă o mână la inima care bătea nebunește și aruncă o privire peste lumina felinarului spre marchiz, surprinsă că era genul care fuma țigări de foi pe ascuns. Prima impresie a Fionei fusese că era serios și extraordinar de cuviincios.

— Da, sunt bine. Ar fi trebuit să spun cine sunt de la bun început, spuse el scuzându-se. El privi prin mica poiană. Ești singură?

Fiona se înfioră.

— Da. Deși, dacă apărea Gray, părea o mincinoasă. Eu... aveam nevoie să respir aer curat. Și am descoperit această băncuță... Trebuie să fi ațipit.

— Înțeleg.

Tonul amabil al lui Lord Pentham nu îi mască întru totul scepticismul.

— Mama s-ar supăra dacă ar ști că m-am aventurat singură afară. Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu ai menționa nimănui că am fost aici.

— Poți să contezi pe cea mai mare discreție din partea mea, spuse el sincer. Apoi șovăi o secundă. Nu vreau să-ți tulbur singurătatea, dar te-ar deranja dacă m-aș alătura un minut?

Fiona înghiți în sec. Nevrând să fie nepoliticoasă, făcu un semn spre locul de lângă ea.

— Firește că nu, deși ar trebui să mă întorc în casă cât de curând. Sora mea o să se îngrijoreze când o să observe că am plecat.

— Înțeleg.

Marchizul își puse felinarul pe pământ și se așeză pe bancă, păstrând o distanță cuviincioasă. Era uluitor de chipeș. De fapt, dacă și-ar fi schimbat jacheta perfect croită cu o pelerină amplă, ar fi putut trece drept un înger cu părul auriu, scos direct dintr-o pictură clasică.

— Voiam să vorbesc cu tine la micul dejun mâine-dimineață, dar, din moment ce s-a ivit ocazia, o să te întreb acum.

El se opri și își târșâi picioarele.

Dacă Fiona nu se înșela, Lord Pentham era agitat.

— Să mă întrebi ce? îl îndemnă ea.

— Mâine urmează să aibă loc un concurs de tras cu arcul. Sper să ne vedem acolo și mă întrebam dacă după aceea ți-ai dori să mă însoțești într-o plimbare. Să vedem împrejurimile, spuse el.

„Oh!“ Era o invitație minunată, dar făcută de bărbatul nepotrivit.

— Este foarte generos ce-mi propui, dar încă nu sunt sigură ce planuri am.

El încuviință din cap cu amabilitate.

— Poate altă dată. Iartă-mă dacă par prea direct. Doar că vorbeam mai devreme cu Ravenport și mi-a sugerat să-i împrumut cabrioleta.

Fiona clipi nedumerită.

— Da?

— S-a gândit că poate ți-ar plăcea o excursie și mărturisesc că aş profita de ocazia de a-mi petrece ceva timp în compania ta.

Deci Gray se gândea să o plaseze altcuiva. Voia să scape de ea. Întreaga reuniune fusese aranjată probabil ca să încerce să-i abată atenția de la el.

— Dumneata și Lord Ravenport sunteți cunoștințe apropiate?

— Ne știm de la club. Dar n-ar fi trebuit să întreb...

— De fapt, mă bucur că ai făcut-o, răbufni ea.

— Serios?

Ea trase adânc aer în piept.

— Aș fi încântată să te însoțesc la o plimbare mâine după-amiază, Lord Pentham.

— Oh, excelent! spuse el ușor surprins. Mi-ar face plăcere. Dar, pentru moment, ți-am răpit destul timp. O să te las să te bucuri de liniște.

El se ridică și făcu o plecăciune politicoasă, de parcă ar fi fost într-o sală de bal scăldată în lumini, nu într-o grădină întunecată, și se întoarse spre terasă.

— Felinarul tău! strigă Fiona. L-ai lăsat aici.

— Mă simt mai bine știind că îl ai tu, răspunse el. Noapte bună, domnișoară Hartley.

Ea se așeză pe bancă și stătu câteva minute, gândindu-se la conversația avută cu Lord Pentham, și așteptă să vadă dacă Gray ieșea din umbră. Dar el nu apărui.

Descurajată, ridică felinarul și urmă drumul spre fântână, căutând scrisoarea de șantaj după care ieșise în grădină. Nu o găsi, dar recunoscă că nici nu fu prea atentă.

Dacă Gray încerca să joace rolul de pețitor între Lord Pentham și ea, poate că trebuia să-l lase să creadă că reușise. Pentru că, deși știa foarte puține despre dorință, era sigură că Gray o dorea fără voia lui.

Iar dacă o vedea împreună cu marchizul, poate că avea să își dea seama că îi păsa de ea mai mult decât era dispus să recunoască.

Ea spera cu disperare să fie așa, pentru că începuse să înțeleagă un anumit lucru. Crezuse că se putea mulțumi să se mărite cu o persoană care îndeplinea câteva cerințe de bază. Că atât timp cât posibilul soț avea un titlu nobiliar, era binevoitor și lipsit de prejudecăți, ea putea duce o viață fericită alături de el.

Acum știa că nu era vorba despre asta.

Singura persoană cu care se putea închipui măritată era Gray, dar acela era un lucru periculos. Pentru că, dacă ea urma să o salveze pe Lily și întreaga familie de la ruină, avea nevoie de un domn care, spre deosebire de Gray, trebuia să fie dispus să se însoare cu ea și să fie de acord cu condițiile ei.

Din păcate, mai avea doar șapte zile în care să-l găsească și să-l convingă să-și unească destinele.

Capitolul 12

A doua zi de dimineață, Fiona se simți tentată să invoce o durere de cap și să renunțe la concursul de tras cu arcul. După ce hoinărise prin grădină o jumătate de noapte, avea o durere puternică de cap și și-ar fi dat și umbreluța preferată pentru încă vreo câteva ore prețioase de somn, dar refuză să-l lase pe Gray să creadă că o descurajase, chiar dacă așa era.

Nu. Ea hotărî să participe la concurs, din nici un alt motiv decât acela ca el să-și dea seama de furia ei. Nu numai că nu se întorsese în grădină cu o noapte în urmă, așa cum îi promisese, dar încercase să se eschiveze și de la invitația de a o duce la plimbare cu cabrioleta. Nu voia să îi dea impresia că totul fusese dat uitării, pentru că nu era.

Se ridică din pat și se prefăcu la fel de încântată de competiție pe cât erau Lily și Sophie, îmbrăcând una dintre rochiile de zi elegante și îi dădu voie lui Mary să-i prindă părul într-o mare de bucle ce coborau în valuri peste un umăr. La urma urmei, nu strica nicio dată să arăți cel mai bine când încercai să determini un domn să-și regrete acțiunile.

În clipa în care toată lumea se adună în marele foaier și se pregăti să plece, Fiona era cuprinsă de nerăbdarea trezită de perspectiva excursiei.

Mai participase la un concurs de tras cu arcul pe o moșie vecină cu cea a tatălui ei. Concurenții și invitații se amestecaseră și se bucuraseră de băuturile răcoritoare servite sub corturile albe și mari, care fuseseră ridicate special pentru eveniment. Se angajaseră valeți care să recupereze săgețile după fiecare rundă. Pământurile fuseseră cosite cu grijă, iar scaunele aranjate pe marginea perimetrului, astfel încât spectatorii să poată privi comod concursul.

Dar concursul din ziua aceea se dovedi a fi cu totul diferit.

Toată lumea era într-o dispoziție bună, dar iarba înaltă, plină de rouă, se dovedi prea descurajantă pentru mama ei, Lady Callahan și bunica lui Gray. Toate cele trei doamne mai în vârstă se plânseseră că cizmele lor nu erau potrivite pentru peluza alunecoasă și abia merse-
ră o azvârlitură de băț înainte să-și anunțe intenția de a se întoarce în casă și a bea un ceai fierbinte lângă foc. Lord Dunlope, tatăl domnului Kirby, se oferă curtenitor să le însoțească și nu era nerăbdător să se întoarcă.

În cele din urmă, din grupul lor rămaseră patru gentlemeni – Gray, domnul Kirby, Lord Pentham și fratele lui, Lord Carter – și trei doamne – Lily, Sophie și Fiona.

Călcând prin iarba înaltă în rochia de mătase, se simțea de parcă înainta greoi prin noroi, iar când zări ținta pe un deal din depărtare, avea pantofii uzi, tivul murdar și răsufla întretăiat, de parcă ar fi alergat până acolo.

Gray și domnul Kirby înaintară, preluând inițiativa și cărând arcurile și tolbele cu săgeți, în timp ce Lord Pentham și fratele lui le flancară pe femei și purtară câteva pături și coșul cu vin, pâine și fructe.

– În sfârșit! Lily făcu mâna streășină la ochi și privi în depărtare. Să-mi spună cineva că ținta aceea nu este un miraj!

Lord Pentham își trecu mâneca jachetei peste frunte.

– Aproape că am ajuns. Doamnele vor să se odihnească un moment înainte de ultima etapă a călătoriei noastre?

El puse coșul jos și își sprijini mâinile pe genunchi, așteptând și sperând, fără îndoială, să primească un răspuns afirmativ.

— Eu, una, nu mă opresc, răspunse Fiona. Dacă o fac, mă tem că nu m-aș mai putea mișca până mâine. Înainte!

Sophie privi agitată dealul, dar înaintă cu dârzenie alături de Fiona, în bătaia soarelui.

Când ajunseră în vârful dealului, Gray marcaseră deja distanța față de țintă și întinsese o pereche de arcuri și douăzeci de săgeți.

În mod enervant, nu părea absolut deloc obosit.

— Cine vrea să înceapă? întrebă el fără altă introducere.

Lord Carter chicoti.

— Nu vorbesc în numele altcuiva, dar eu o să am nevoie de un pahar de bere înainte de a face alte eforturi.

Aproape toți încuviințară. Doar Fiona făcu un pas înainte.

— Eu sunt gata.

Lily se aplecă spre ea.

— Ești sigură că este înțelept ce faci? Când ai folosit ultima dată un arc?

— Acum câțiva ani.

Sora ei o dezaproba consternată.

— La domnișoară Haywinkle?

Fiona ridică din umeri.

— Poate.

Toate fetele de la școală beneficiaseră de lecții de tras cu arcul, astfel încât să se poată comporta admirabil în asemenea situații. Două săptămâni de lecții culminaseră cu un concurs, în care Fiona se clasase ultima. Până și cea mai tânără dintre ele, care avea jumătate din vârsta ei, se descurcase cu ușurință și își petrecuse tot restul timpului tachinând-o.

— Se anunță momente interesante.

Lily luă păturile și porni spre un copac singuratic, aflat la câțiva metri.

— Sophie, ajută-mă să le întind la umbră. Crede-mă, o să ne dorim să fim departe când începe concursul!

— Poate că este înțelept, spuse Fiona fără a se adresa nimănui în mod special.

Pentru ea, în acea competiție nu era vorba despre câștig. Voia să îi arate lui Gray că nu era ușor de manipulat sau de descurajat. Ea nu știa sigur *cum* anume avea să își atingă țelul, dar, dacă ținea o armă letală în mână, el putea fi tentat să o ia în serios.

Ea luă cu o mână un arc de la pământ și cu cealaltă scoase o săgeată din tolă.

— Îți sugerez să te dai înapoi, Lord Ravenport, fiindcă eu nu o să fiu responsabilă pentru rănilor tale dacă săgeata mea ia o traiectorie neașteptată.

Chiar dacă toate instinctele lui Gray îi urlară să se depărteze de Fiona, el se apropie ca să-i vorbească fără să fie auzit.

— Apropo de noaptea trecută, încep eu. Vreau să îmi cer scuze.

— Pentru că m-ai făcut să promit să rămân pe o bancă și apoi m-ai abandonat?

Ea refuză să-i întâlnească privirea și, în schimb, mânuie cu stângăcie arcul.

— Când m-am întors, Pentham stătea lângă tine și m-am gândit că era mai bine să nu mă apropiez.

— Așa că ai făcut cale întoarsă și te-ai dus la culcare? îl întrebă ea sec.

— Am așteptat. Și îi urmărise pentru a fi sigur că Pentham se purta ca un domn. Gray nu știa să fie altfel decât onorabil. Cu toate acestea, nu voia să-și asume riscuri în ceea ce o privea pe Fiona. Când am văzut că era pe cale să te lase singură, m-am grăbit înapoi pe terasă ca să pretind că mă plimbam pe afară ca să fumez un trabuc. Apoi mi s-a alăturat și nu am putut să mă gândesc la o modalitate prin care să-l refuz fără să fiu nepoliticos sau, mai rău, să-i trezesc suspiciunea. Nu ar fi fost bine dacă ne-ar fi întâlnit pe amândoi în grădină.

— De acord. Ar fi fost chiar scandalos, spuse ea fără să se mai deranjeze să-și ascundă sarcasmul. Cine știe? Se putea chiar să fii nevoit să te însori cu mine.

Ea rosti o înjurătură spre săgeata care îi alunecase din mâini, iar el se aplecă să o recupereze, dar Fiona i-o smulse din mâini.

— Fiona, spuse el cu blândețe. Ești supărată pe mine.

— Dumnezeule, ai un spirit de observație foarte ascuțit!

El aruncă o privire peste umăr la restul grupului. Ceilalți bărbați le urmăseră pe sora Fionei și pe prietena lor, Sophie, la umbră, unde își turnaseră băuturi și tăiaseră felii de mere și de brânză. Satisfăcut că nu erau prea preocupați să tragă cu urechea, el continuă:

— Merit furia ta, dar și șansa de a-ți explica.

– Te rog, fă-o, zise ea, cu un zâmbet mios. Ai fumat o cutie întreagă de trabucuri aseară? Sau poate că te-ai dus până în Indiile de Vest ca să iei altă cutie?

Ea înclină un umăr spre țintă și aruncă o privire de parcă măsura distanța.

– Pentham a început a-mi povesti ceva și a vrut să continue la un coniac. Nu puteam să refuz politicos.

În realitate, Pentham îi împărtășise câteva detalii despre tatăl lui și al lui Gray. Ambii avuseseră o slăbiciune pentru băutul în exces, iar tatăl lui Pentham murise din acea cauză.

– Când m-am întors în grădină la primele ore ale dimineții, nu mai erai.

– Iartă-mă! M-am gândit că era mai bine să nu dorm acolo, spuse ea sec.

– Nu mă așteptam să te mai găsesc.

Deși sperase.

– Am vrut doar să fiu sigur că...

„Dumnezeule, ea ținea arcul invers!

– Permite-mi să te ajut, spuse el.

– N-am nevoie de ajutorul tău, spuse ea. Am învățat să folosesc arcul la domnișoara Haywinkle.

Gray clipi nedumerit.

– Ai spus că ai învățat la *Haywinkle*?

– Școala de fete a domnișoarei Haywinkle. Ea se încruntă spre arc. Deși echipamentul nostru era puțin diferit.

El îi oferi o protecție de piele pentru braț, pe care ea o refuză. Poate că Gray i-ar fi admirat încăpățânarea dacă nu s-ar fi temut că putea să mutilizeze pe cineva – mai ales pe ea însăși.

Scoase ușor limba în colțul gurii în timp ce așează o săgeată în arc și încercă să țintească. Dar vârful se îndreptă spre pământ, de parcă râdea de ea. Gray o prinse din aer.

– La naiba! spuse ea, luând-o înapoi.

– De fapt, spuse el sincer, am vrut să mă întorc la tine.

Visase la ea toată noaptea. Își închipuise ce s-ar fi putut întâmpla dacă și-ar fi petrecut noaptea în grădină. Își imaginase cum îi scotea rochia și îi vedea pielea scaldată în lumina razelor lunii.

– Dar erai prea ocupat să fumezi, să bei și să depeni povești cu Lord Pentham, spuse ea. Cred că am înțeles cum stau lucrurile.

– Aș fi preferat să fiu cu tine, spuse el cu seriozitate. Dar am vrut să te protejez de scandal. Sper că o să mă lași să îndrept lucrurile. Când ea nu răspunse, el întrebă: L-ai găsit?

Privirea ei se întoarse spre a lui, expresia devenindu-i prudentă.

– Ce să gălesc?

– Cercelul. Cel care i-a aparținut mamei tale.

– Nu.

Ea se uită într-o parte.

– Atunci o să te ajut să îl cauți când revenim la conac.

Și poate că reușea să se revanșeze.

– Te rog, nu te deranja, spuse ea repede. În orice caz, sunt ocupată după-amiază. Probabil îți amintești că l-ai rugat pe prietenul tău, Lord Pentham, să mă plimbe în cabrioleta ta, ca să scapi de necazuri.

– Se poate să fi sugerat asta, recunosc Gray.

Și deja regreta. El îi menționase în treacăt lui Pentham înainte să plece din oraș, iar marchizul, cu siguranță, nu pierduse timpul și îi făcuse o invitație Fionei.

– Dar asta a fost înainte...

– Înainte de ce? întrebă ea.

Ea lăasă arcul să coboare într-o parte și se uită în ochii lui. De parcă răspunsul lui conta foarte mult.

El coborî vocea.

– Înainte să-mi arăți schița. Înainte să te sărut. Înainte să încep să...

– Cum merg pregătirile? strigă Kirby în timp ce se îndreptă spre ei.

– Ne întâlnim în seara asta, spuse Gray din impuls. O să-ți dau un bilețel la cină cu ora și locul.

Ea deschise gura pentru a-l refuza, apoi zâmbi.

– Numai dacă mă lași să te desenez.

Oh, la naiba nu! Creionul ei dezvăluia prea multe.

– Fiona, nu cred...

Cu o ridicare din umeri, ea se întoarse spre țintă, ridică arcul și îl întinse.

– Foarte bine, șopti Gray imediat. Doar să ne întâlnim în seara asta.

Fiona eliberă coarda și zâmbi în timp ce vârful săgeții nimeri în pământ la vreo trei pași în fața ei. Dar nu mai conta. Se întoarse spre el cu un aer triumfător.

– Te rog să nu faci greșeala de a mă dezamăgi de două ori, Lord Ravenport!

Spunând asta, împinse arcul spre el și porni spre prietenele ei, care se relaxau la umbră.

Kirby se îndreptă spre Gray și își înclină capul pentru a imita unghiul ciudat în care săgeata ieșea din peluză.

– S-ar părea că ai câștigat primul tur, prietene.

Poate așa părea, dar Gray știa adevărul.

Fiona își atinsese ținta cu o precizie rece și înspăimântătoare.

Și, în timp ce el era în mod evident învinsul acelei bătălii, deja aștepta momentul în care să fie din nou singur cu ea.

Capitolul 13

Despre o ceartă

Până acum, nu mi-am dat seama că este posibil ca un bărbat să fie în același timp sursă de atracție acerbă și de extremă enervare. Deși mă consider cu capul pe umeri, mărturisesc că m-am gândit o fracțiune de secundă să mă strecor în dormitorul lui Lord R. în timp ce era la micul dejun ca să-i pun un biscuit între cearșafuri, să îi sfâșii toate lavalierele sau să-i arunc o ceapă putredă în cizme – orice, numai să-l supăr așa cum m-a supărat el pe mine.

Mă bucur să spun că m-am abținut până la urmă, iar reținerea mea a fost răsplătită.

Lord R. a fost de acord să-l desenez, ceea ce impune să ne întâlnim de mai multe ori pe parcursul următoarelor zile, începând de diseară.

Toate acestea mă fac să cred că o ceartă ocazională ar putea să nu fie chiar un lucru rău, mai ales dacă domnul își dă seama de greșelile lui și încearcă să facă schimbări sub formă de sărutări, mângâieri și multe altele...

Pe tot parcursul cinei, Gray îl urmări cu atenție pe Pentham în timp ce conversa cu Fiona. Nimic din ce spunea sau făcea marchizul nu era nepotrivit, dar felul în care o privea, de parcă era complet și absolut îndrăgostit, îl făcu pe Gray să-și dorească în mod irațional să-l sugrume.

Nu putea să-l acuze pe Pentham că o dusesse pe Fiona la o plimbare prin împrejurimi în după-amiaza aceea. Chiar fusese ideea lui până la urmă. Dar nu-i plăcuse felul în care intraseră în casă după aceea, râzând și având răsuflări întretăiate. Avea părul fermecător răvășit de vânt și obraji înroșiți, de parcă era fericită. „La naiba cu totul!”

Gray nu era gelos. Dumnezeu știa că nu avea nici un drept asupra ei, nici o pretenție. Pentham și Fiona erau perfecți unul pentru celălalt. Și acela fusese planul de la început – să o prezinte pe Fiona altcuiva. Cineva care putea să-i distragă atenția.

Dar asta nu însemna că voia să o vadă îndrăgostită de alt bărbat chiar sub nasul lui.

– E totul în regulă, dragul meu băiat? Bunica lui Gray se întinse peste colțul mesei și îi atinse brațul. Ești neobișnuit de tăcut în seara asta.

– Sunt bine.

Dar ea avusese dintotdeauna o abilitate stranie de a-i citi gândurile. El întoarse capul, uitându-se prin salon la polița putrezită a șemineului, podeaua din lemn pătată și crăpăturile din tencuiala tavanului.

– Am făcut în gând o listă a amenajărilor necesare aici.

Ea schiță un zâmbet înțeleghător.

– Atât timp cât vinul și conversația o să curgă, oaspeții tăi cu greu o să observe imperfecțiunile.

– Dar *eu* observ. Spune-mi cum arăta încăperea când erai fată! Exista un candelabru de cristal? Sfeșnice de perete din argint? Stucaturi alambicate?

Ochii ei umezi deveniră melancolici.

– Presupun că au existat. Îmi amintesc de zilele de Crăciun cu crenguțe de brad întinse pe masă și vâsc atârnat la ușă. Parfum de conuri de brad amestecat cu cel de potârnichi prăjite, plăcinte cu carne tocată și budincă. Tatăl meu – străbunicul tău – se așeza acolo unde ești tu acum, distrându-i pe toți cu povești fantastice. La câteva

ore după ce se încheia cina, noi încă eram adunați în jurul mesei, râzând și discutând. Nimeni nu voia să plece.

Gray răsuci sobru piciorul paharului de vin.

– O să fie din nou așa, bunico! Îți promit!

– Fă-ți mai puține griji pentru casă, spuse ea încet. Acordă-le atenție oaspeților tăi. Surorile Hartley se simt bine?

Gray ridică din umeri.

– Cea tânără, Lily, a câștigat azi competiția de tras cu arcul.

– Și Fiona?

– Ea găsește diferite modalități de a-și petrece timpul, răspunse el cu mai multă amărăciune decât își propusese.

– Ar trebui să o duci la râu, spuse bunica lui. Este frumos acolo. Plimb-o cu barca!

Gray nu avu inima să-i spună că barca era probabil la fel de bună pe apă ca o sită, iar pontonului îi lipseau jumătate din șipci.

– Mă gândesc la asta, rosti el.

– Uneori te gândești prea mult, îl tachină ea.

Gray mormăi. Bilețelul din buzunar, pe care intenționa să i-l dea Fionei după cină, dovedea contrariul, dar el o iubea pe bunica prea mult pentru a o contrazice.

– Ai dreptate, ca întotdeauna.

– Nu am avut dreptate când era vorba de Helena, șopti ea. Am crezut că este demnă de tine, dar am greșit.

– Starea acestui loc ar speria pe oricine, zise Gray.

– Nu o sperie și pe domnișoara Fiona Hartley.

Gray zâmbi pieziș și bătu ușor pe mâna subțire a bunicii.

– Mai așteaptă câteva zile!

Pentru a doua noapte la rând, Fiona se furișă din patul ei. Având grijă să nu o deranjeze pe Lily, care sforăia încet lângă ea, se strecură de sub cuvertură și își puse halatul pe umeri. Își luă caietul de desen și un creion și ieși tiptil din cameră.

Bilețelul pe care Gray i-l dăduse subtil în salon după cină nu era misiva romantică la care tânjea ea, dar hotărâseră deja că el nu era vreun poet. Foaia de hârtie conținea exact patru cuvinte: „Ora unu. În bibliotecă”

Ea traversă coridorul întunecat și coborî scara, în speranța să nu se rătăcească. Bunica lui Gray, contesa, îi arătase în treacăt biblioteca

în timpul turului casei, dar nici măcar nu deschisese ușa înainte să conducă grupul spre camera alăturată, trezind curiozitatea Fionei.

Când ajunse acolo, o lumină slabă strălucea pe sub ușă. Intră cu grijă și rămase fără suflare când zări cele două biblioteci pline de cărți care acopereau doi dintre pereți și ferestrele care se deseneau din tavan până în podea pe al treilea. Nici o draperie nu îngreuna priveliștea cerului înstelat, iar razele lunii se revărsau în centrul încăperii aglomerate cu cutii, mobilă ascunsă sub cearșafuri, scărițe și instrumente.

Gray stătea pe o grămadă mare și albă, ceea ce credea ea că era o canapea, cu coatele sprijinite în genunchi. Încă era îmbrăcat în jacheta de la cină, pantaloni și cizme, arătând sfâșietor de chipeș.

Atât de chipeș încât Fiona își dori să fi purtat ceva mai elegant decât cămașa de noapte și halatul. Părul îi atârna pe spate într-o împletitură simplă și era în picioarele goale, dar nu îndrăznise să se schimbe ori să se oprească să-și pună papucii de teamă să nu o trezească pe Lily.

El se ridică în picioare când ea intră și clipi la vederea ei, apoi se repezi să închidă ușa.

– Ai întâlnit pe cineva pe drumul până aici?

– Nu. Sora mea doarme dusă, la fel ca toți ceilalți.

– Bun. Își trecu o mână peste față. Nu ar fi trebuit să te rog să vii, dar am vrut... *Trebuia să-ți explic.*

– Spune-mi ce vrei, îi ceru ea. Ascult.

Punându-și mâinile în șolduri, el aruncă o privire spre mobilierul fantomatic.

– Lasă-mă să-ți găesc un loc comod unde să te așezi.

– Este în regulă oriunde.

Ridică apoi colțul unui cearșaf și luă mai multe perne de pe canapea, pe care le îndesă sub un braț.

– Camera asta nu este potrivită pentru petrecerea timpului. La naiba, abia dacă este locuibilă! Dar știam că nu o să fim deranjați aici.

– Este minunată... Și suficient de mare pentru a găzdui un bal.

El mormăi.

– Crede-mă, asta nu este un loc potrivit pentru nici un bal și nici vreo altă sărbătoare. Se îndreptă spre covorul de lângă șemineu și aranjă pernele pe podea. Crezi că sunt de ajuns toate astea? Aș putea să aduc un scaun dacă vrei.

— Este perfect.

Ea lăsa deoparte caietul de desen și se așeză pe o pernă pufoasă din mătase.

— Ți-e rece? Aș putea aprinde focul.

Fiona fu cât pe ce să refuze, dar își dorea să-i vadă bine chipul în timp ce vorbeau și în timp ce îl desena.

— Ar fi minunat.

El se ghemui în fața șemineului și adăugă niște vreascuri înainte de a lovi cremenea. Cu privirea încă ațintită spre flăcările firave, el spuse:

— Nu ar trebui să recunosc asta, dar nu mi-a plăcut să te văd cu Pentham astăzi.

Pieptul Fionei se strânse, dar nu voia ca el să scape așa de ușor.

— Numai tu ești de vină.

— Știu. Am crezut că ți-ar fi mai bine cu cineva ca el.

— Vrei să spui că ai crezut că poți să scapi de mine.

— Bănuiesc că există un oarecare adevăr în asta.

El îi aruncă un zâmbet trist, în timp ce se lăsa pe o parte, proptit într-un cot, cu picioarele lui lungi și musculoase întinse pe covor. Lavaliera îi era desprinsă, avea părul ciufulit, iar barba nerasă era mai întunecată decât în mod normal.

Iată cine era el cu adevărat, sub masca lui gânditoare și sobră! Așa avea să îl deseneze.

— Am greșit, continuă el. Nu ar fi trebuit să te las singură în grădină. Și nu ar fi trebuit să-l încurajez pe Pentham să-ți facă în vreun fel curte.

— Atunci ar fi două greșeli, spuse ea cu un zâmbet.

Gray înclină capul de parcă ar fi acceptat observația ei.

— Dar îți accept scuzele.

— Mulțumesc.

Vocea lui profundă și sinceră o făcu să simtă fluturi în stomac. Dar el nu făcu nici o mișcare ca să o atingă, nu arată nici un semn că voia să o sărute. În sfârșit, erau singuri și părea că el decisese să joace rolul unui gentleman.

Ea se uită cu venerație la rafturile înalte.

— Povestește-mi despre această cameră.

O umbră îi străbătu chipul.

— Nu este prea mult de spus.

– Prostii! Ce reprezintă pentru tine? Care sunt planurile tale pentru ea?

– Pentru mine nu reprezintă nimic, spuse el scurt. Planul este să dau jos totul, cu excepția pereților, și să o transform într-o sală de muzică.

– Oh! făcu ea.

Ei i se păru o risipă groaznică, dar simțind că era un subiect dureros, se abținu să spună ce gândea. În schimb, ea puse întrebarea care o frământase de când sosise.

– Iartă-mă că sunt directă, dar cum a ajuns Fortăreața într-o asemenea stare?

El nu răspunse imediat, iar Fiona se temu că întrecuse măsura.

Dar după mai multe secunde, el răspunse:

– Tatăl meu a moștenit titlul de conte când era mai tânăr decât mine. Nu și-a luat în serios funcțiile sau arendașii. Întrucât el și mama au preferat să locuiască în oraș, au închis casa asta. În treizeci de ani, a căzut în paragină. Hoții au intrat și au furat o parte din mobilier. Țigarii și alți vagabonzi s-au adăpostit aici perioade îndelungate. Furtunile cu vânturi puternice au distrus acoperișul și pereții; natura și-a făcut de cap în grădină și pe câmpuri.

– Treizeci de ani de neglijare, rosti ea gânditoare. Și acum vrei să aranjezi totul.

– Da, spuse el simplu.

Cu hotărâre. Fiona bănuia că povestea era mult mai complexă, dar nu mai insistă. Descoperise o fisură în armura lui – era suficient pentru acea seară.

– Ne-ai invitat aici pe mine și familia mea în speranța că o să mă sperii.

El arcui o sprânceană.

– Merge?

– Cătuși de puțin.

Ea se înclină într-o parte și își întinse picioarele, copiindu-i poziția.

– Atunci o să fie nevoie să mă gândesc la altă metodă ca să te sperii, spuse el supărat.

– Să te vedem.

Se aplecă înainte de parcă ar fi vrut să o sărute, apoi încremeni.

– Nu ți-am cerut să te întâlnești cu mine aici ca să profit de tine.

— Știu.

Fără tragere de inimă, el se ridică.

— Am promis că poți să mă desenezi, dar dacă te-ai răzgândit...

— Nu m-am răzgândit, îl asigură ea. Mărturisesc că nu mă așteptam să fi atât de dornic să începem.

— Lucrul prudent de făcut ar fi să rămânem ocupați, zise el, de parcă ar fi încercat să se convingă pe sine.

Adevărat. Dar de astă-dată Fiona *nu* se simțea prudentă sau cuvinicioasă. Voia să facă ceva scandalos și impulsiv. Ceva ce ar fi făcut-o pe domnișoara Haywinkle să-și strângă cu un dezgust cumplit perlele de la gât.

Problema era că Fiona era novice în jocul seducției. Tot ce știa despre pasiune învățase în timpul sărutului cu Gray, care îi tăiasse genunchii în grădină, și din câteva picturi îndrăznețe, pe care le spionase în casele vizitate. Unele imagini fuseseră atât de șocante, încât o făcuseră să se înroșească de jenă, dar și de încântare. Pur și simplu avea să încerce să imite ființele senzuale și îmbrăcate sumar din acele tablouri. Ș spera ca Gray să fie copleșit de dorință.

— Foarte bine. Tu rămâi acolo, așa cum ești acum, spuse Fiona încet, iar eu mă pregătesc să te desenez.

Cu o încetineală voită, își îndepărtă părul împletit de pe umăr și trase de panglică.

— Ce faci? întrebă Gray.

— Cred că este evident.

Aruncă panglica în spate și, începând din partea de jos a cozii, separă şuvițele groase de păr. În tot acest timp, Gray se uită la degetele ei, de parcă nu-i venea să creadă ce se întâmpla.

— Îți desprinzi părul, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

— Hm? Pentru un moment, ea clipi nedumerită și cu inocență. Oh, da! Consider că ajută.

— Serios?

Își trecu degetele prin buclele lungi, despletindu-și coada și slăbind strânsoarea părului.

— Lucrez cel mai bine când mă simt în largul meu și sunt hotărâtă să te desenez cu exactitate, improvizează ea.

— Desigur, spuse el sceptic. Dar nu cred că ar trebui să mai pierdem timpul. Cu cât ne petrecem mai mult timp aici împreună, cu atât este mai mare riscul să fim descoperiți.

– Nu te teme. Aproape că am terminat.

„La naiba!“ Ce ar fi făcut o seducătoare? Brusc inspirată, ea se ridică, se întinse cu un aer ademenitor și prinse cordonul de satin al halatului.

– Fiona!

El îi rosti numele de parcă ar fi fost o rugămintă și un avertisment.

Un avertisment pe care ea nu avea de gând să îl ia în seamă. Se jucă ușor cu capătul cordonului fin, trecându-l printre degete în timp ce privi ochii întunecați ai lui Gray.

– Ai spus că te pot schița.

– Da, dar...

– Atunci trebuie să încerci să te relaxezi.

Făcându-și curaj, ea trase adânc aer în piept, desfăcu încet funda din talie și lăsă halatul să se descheie.

– Doamne! șopti el.

El închise ochii timp de trei secunde, apoi îi deschise.

– Mă gândesc că te simți în largul tău acum, nu?

– Nu chiar.

Capitolul 14

Gray își jurase să limiteze activitățile din acea seară la două lucruri: scuze și desen sau, mai bine zis, să stea răbdător în timp ce Fiona desena. Dar relația lui cu ea devenise mai complicată cu fiecare zi care trecuse.

Crezuse că, petrecând câteva zile împreună la Fortăreață, avea să-i demonstreze cât de nepotriviti erau unul pentru celălalt. În schimb, ea îi arătase frumusețea aceluia loc și îl convinsese să-i împărtășească puțin din istoria sa. Îl lăsase să o sărute și îi răspunsese la sărut. Aproape că îl făcuse să înnebunească de gelozie și o fermecase pe bunica lui.

Și acelea erau doar câteva dintre motivele pentru care nu putea să fie cu ea.

Ea pretindea că-și dorea o căsătorie simplă, o uniune convenabilă și avantajoasă pentru amândoi. Dar acum Gray știa că nu era așa.

Fiona nu era genul de femeie care să se mulțumească cu o relație distantă, chiar dacă era una plăcută. Ea cerea mai mult decât o simplă afecțiune. Avea nevoie de un bărbat care să fie partenerul ei în adevăratul sens al cuvântului. Un bărbat dispus să împărtășească cu ea cele mai profunde secrete și visuri ale lui.

Iar Gray nu putea să fie acel bărbat. Încercase o dată să se ofere cu totul, și povestea se încheiase dezastruos. Era naiv să creadă că putea să aibă o căsătorie diferită de cea a părinților lui – una plină de amărăciune, gelozie și țipete la mijlocul nopții. Dar el și Helena nici măcar nu ajunseseră la altar. „Slavă Domnului!”

Fiona era diferită de Helena, dar, dacă Gray își permitea să se îndrăgostească de ea, avea să se aventureze pe aceeași cale ca tatăl lui. Avea să fie distras, slab și vulnerabil. Iar într-o bună zi, prins în vâltoarea deznădejdiei, putea să pună în pericol totul.

Acela era motivul pentru care făcuse tot posibilul să-i reziste. Chiar și acum, în timp ce ea stătea în fața lui, într-un halat care îi sublinia liniile corpului, cu ochii strălucind în lumina flăcărilor și cu părul despletit în jurul umerilor.

Problema era că trebuia să fii al naibii de sfânt ca să-i rezisti... Și Dumnezeu știa că el nu era vreun sfânt.

Un zâmbet tremurător se jucă pe buzele ei în timp ce halatul de mătase de culoarea fildeșului îi alunecă de pe umeri și îl lăsa să se adune pe podea în jurul genunchilor.

„La naiba!” Cămașa de noapte pe care o purta dezvăluia generozitatea ademenitoare a sânilor ei. Mânele cămășii nu erau altceva decât niște volane, pentru numele lui Dumnezeu! Volanul de la tiv îi atingea picioarele delicate și zvelte. Iar țesătura fină lăsa foarte puțin loc imaginației.

Gray se ridică și se frecă la ceafă. Încercă să nu îi privească pielea strălucind în lumina focului, linia șoldurilor sau sfârcurile obraznice.

Ea spuse pe un ton dezaprobat:

– Cred că te-am rugat să nu te miști, milord.

– Nu te poți aștepta să stau nemișcat în timp ce tu...

– În timp ce eu ce? Te desenez? Am crezut că asta a fost înțelegerea.

Ea își luă de jos caietul de desen, întoarse o foaie curată și execută un teatral studiu din ochi cu vârful creionului. Mărturisesc că am sperat să fii un model mai ascultător.

– Ce vrei cu adevărat, Fiona?

Înima îi bătea nebunește în piept, iar el era extrem de excitat.

– Știi ce vreau, spuse ea încet. N-am făcut nici un secret din asta.

– Te doresc. Dar nu mă pot însura cu tine.

Buza ei de jos tremură ușor, dar își reveni repede.

– Bine. Atunci lasă-mă să te desenez, așa cum mi-ai promis.

„La naiba cu toate!“ Întins acolo și urmărind-o în timp ce lucra sumar îmbrăcată avea să fie o adevărată tortură pentru el. Dar, presupunea el, acesta era scopul.

Încruntat, se întinse din nou, dar nici măcar nu încercă să-și ascundă erecția. O dorea mai mult decât își dorise vreodată vreo femeie – și nu-i păsa dacă ea vedea. Lucrurile nu aveau să se schimbe în nici un fel.

Preț de un minut, ea îl privi cu o expresie grijulie și senină pe chip. Creionul ei se plimbă peste hârtie, fără să o atingă. În cele din urmă, începu să deseneze – tușele îi erau îndrăznețe și grațioase, cu mâna calmă și sigură. Volanul mânecii alunecă de pe un umăr fin, dar era prea absorbită de desen ca să observe. Mușchii delicati ai brațelor ei alternau mișcări încordate și relaxate în timp ce desena, iar fruntea i se încruntă de concentrare.

Se afla la câțiva metri distanță, și totuși Gray putea să simtă energia care vibra între ei, de parcă ar fi fost un lucru real, fizic. În timp ce el stătea acolo, întins pe o parte, sprijinit într-un cot, ea părea să îi deseneze universul interior, explorându-i cotloanele sufletului în care se baricadase cu ani întregi în urmă. Desigur, ea nu putea să știe ce secrete întunecate stăteau la pândă acolo, dar simpla ei prezență îl încălzea. Poate chiar îl vindeca puțin.

El cunoștea deja forța desenelor ei și știa că, dacă accepta să îi fie model, urma să dezvăluie mai mult decât își dorea.

Însă nu se așteptase să întrezărească vreo frântură din ce se afla în spatele fațadei ei. Emoțiile se jucau pe chipul Fionei în timp ce desena – triumf, curiozitate, simpatie și îndoială, toate în modul cel mai clar, pentru ca el să le vadă. Nimeni care ar fi văzut desenul ei nu ar fi zis că era debutanta timidă și incomodă care se împiedicase și aterizase în mijlocul unui orchestre. Era pasionată, neînfricată, amabilă... Și aproape irezistibilă.

Timp de aproape o oră, Gray o urmări fermecat. Chiar dacă ea nu spuse absolut nimic, el citi în fiecare înclinare a capului, simți fiecare schimbare din expresia ei. Se legăna ușor când desena, de parcă s-ar

fi mișcat pe o melodie delicată pe care doar ea o putea auzi. Buclele moi îi încadrau fața în formă de inimă și, când o șuviță castanie îi alunecă peste ochi, ea își țuguie buzele și o dădu la o parte. Mânele cămășii de noapte îi coborâră pe brațe, expunând și mai mult din pielea aceea minunată și luminoasă.

Din când în când, privirea i se oprea pe chipul lui, iar ochii lor se întâlneau; contactul era incandescent. Intens. Palpabil.

În clipa aceea, atenția ei părea concentrată pe pieptul lui și pe pliurile lavalierii. Când ea se încruntă, el rupse tăcerea.

– Ești bine?

– Haina ta este prea strânsă.

Ea puse deoparte caietul de desen și se târî spre el, netezindu-i reverul, înconștientă că îi oferise o priveliște excelentă asupra sânilor ei. Decolteul adânc și dantelat al cămășii de noapte slăbi și dezvălui sfârcurile de un roz-închis, proiectându-l pe marginile stăpânirii de sine. În timp ce degetele ei agile netezeau haina și re-aranjau pliurile lavalierii, sânii ei se aflau exact la același nivel cu gura lui.

El gemu.

Îngrijorată, ea își trecu degetele peste linia maxilarului lui și îi ridică bărbia.

– Ai rămas nemișcat o oră. Vrei să facem o pauză?

„Dumnezeule!“ Să o vadă atât de aproape, îmbrăcată atât de sumar era prea mult de suportat!

El o strânse de mână și își apăsă gura pe palma ei deschisă.

– Am crezut că pot să-ți rezist, murmură el. Dar nu pot.

Cu mâna liberă, ea îi dădu părul de pe față și îi cuprinse obrazul.

– Din ce înțeleg eu, spuse ea cu blândețe, scopul acestei vizite a fost să aflăm dacă suntem compatibili.

– Nu, la naiba! El își împreună degetele cu ale ei. Ideea a fost să te descurajez.

– Și totuși, nu sunt deloc descurajată. Ea înghiți în sec și răsuci cordonul de mătase al cămășii de noapte. Atunci de ce să nu vedem dacă suntem cu adevărat compatibili?

– Fiona, oricât de mult mi-aș dori, nu pot să mă culc cu tine.

Și chiar își dorea. Dar nu putea să riște ca ea să rămână însărcinată. Nu dacă nu se însura cu ea.

– Atunci nu te culca cu mine.

Trase de un capăt al cordonului, expunând valea adâncă dintre săni.

— Presupun că există și alte activități în care ne putem implica?

— Da.

Avea să se urască a doua zi dimineată, dar, pentru numele lui Dumnezeu, dacă Fiona își dorea să fie introdusă în lumea pasiunii, el era bărbatul potrivit! Voia să savureze fiecare moment și să-i vadă plăcerea pe chip, chiar dacă priveliștea avea să îl ucidă – ceea ce chiar putea să se întâmple.

El trase de partea din față a cămășii de noapte, se aplecă și prinse un sfârc încordat în gură, sugând și mângâind până ce ea gemu. El se ridică sobru și fără suflare.

— Trebuie să-mi spui dacă vrei să mă opresc. Nu ți-aș face nicio-dată rău.

Fiona îl surprinse.

— Știi asta. Este unul dintre motivele pentru care te-am ales pe tine.

Privind în ochii lui, își scoase un braț din mânecă, apoi pe celălalt. Un zâmbet agitat i se juca pe buze, în timp ce țesătura îi alunecă de pe corp și se strânse în jurul liniei șoldurilor. Veni mai aproape și își atinse fruntea de a lui.

— Mi-ai spus că nu crezi în flori sau în poezie. Este adevărat?

Cerurile să aibă grijă de el, era adevărat. Cu un mormăit, el o trase în jos lângă el și o așeză pe spate pe covor. Îi cuprinse chipul în mână, apoi îi spuse:

— Da, sirenă, da. Lucrul ăsta este adevărat.

Și complicat, și încurcat ca naiba. Dar nu voia să se gândească la asta acum, nu în timp ce ochii ei străluceau sub efectul dorinței nestăvilite. Nu în timp ce își arcuia trupul minunat și dezgolit spre el.

Toată pasiunea pe care o adunaseră în ultima oră explodează într-o ploaie de săruturi fierbinți, mângâieri îndrăznețe și suspine încântate. El o sărută de parcă ar fi fost ultima femeie pe care o cunoscuse vreodată, explorându-i gura cu limba rătăcitoare. Ea nu se feri de el, ci la fiecare atingere îi trase capul mai aproape, de parcă îi era imposibil să se sature.

— Gray...

Sunetul numelui lui pe buzele ei avu un efect de o intensitate amețitoare.

El desenă un cerc în jurul sfârcului unui sân perfect.

– Hm?

– Pot... să te rog ceva? întrebă ea timid.

– Orice. Cere-mi tot ce-ți dorești.

– Chiar dacă este o poezie? îl tachină ea.

El se încruntă.

– Pot să fac lucruri mai bune decât poezia.

– Mă gândeam că eu sunt sumar îmbrăcată, iar tu ești foarte îmbrăcat. Îți poți da jos haina? Și, poate, vesta... și cămașa?

Gray crezuse că era imposibil să fie mai excitat decât era deja. „Greșit. Atât de greșit.”

Zâmbi larg spre ea, în timp ce își scoase cu un gest febril lavaliera, își aruncă haina și se dezbracă de vestă și de cămașă. Își dorea să-i acopere corpul și să-i simtă pielea pe a lui, să anuleze orice spațiu dintre ei.

Dar se întinse lângă ea, lăsându-i timp să se acomodeze. Într-o doară, ea se întinse spre el. Degetele ei trecură peste pieptul lui și coborâră de-a lungul abdomenului, până aproape de betelia pantalonilor. Pielea lui se înfioră trezită de atingerea ei, iar el închise ochii, fiind cuprins de un extaz suprem.

Următorul lucru pe care îl știu era că ea îi săruta gâtul și îl gusta așa cum o gustase el. Îl mușcă ușor de umăr, în timp ce își strecură o mână peste spatele lui, urmărind alene linia șirei spinării.

– Niciodată în viața mea nu am făcut niciodată ceva mai îndrăzneț decât acum, spuse ea încet. Și, chiar dacă sunt sigură că este nesăbuit din partea mea să o recunosc, nu regret nimic. Să fiu alături de tine așa... Sunt sigură că am nesocotit cel puțin șase dintre regulile domnișoarei Haywinkle. Dar nu pare să fie greșit. Are sens ce spun?

– Da.

Era adevărat, însă pentru Gray foarte puțin din situația aceasta avea sens. Nu ar fi trebuit să organizeze o reuniune într-o casă care părea să fi supraviețuit cu chiu, cu vai Evului Mediu. Nu ar fi trebuit să fie absurd de gelos pe o călătorie cu cabrioleta. Și, cu siguranță, nu ar fi trebuit să riște să rămână singur cu Fiona. Dacă erau descoperiți

împreună, puteau fi urcați într-o trăsură care se îndrepta spre Gretna Green¹ înainte de ivirea zorilor.

— Uneori, continuă el, este suficient să simți. Să trăiești complet clipa.

— Mă îndoiesc că domnișoara Haywinkle ar fi de acord, spuse ea, venind mai aproape. Dar nu eram cea mai cuviincioasă dintre eleve. După cum ai dedus deja, fără îndoială, pe baza abilităților mele teribile de tras cu arcul.

— Nu știu, spuse el cu răsuflarea întretăiată, întinzând o mână spre interiorul piciorului ei. Mie mi se pare că înveți repede.

Cu pleoapele grele și buzele umflate de sărut, era cea mai senzuală femeie pe care o văzuse vreodată. Trebuia să nu uite că tot ce făceau era nou pentru ea.

Și lui i se părea totul nou.

— O să fiu nevoită să mă întorc în dormitorul meu cât de curând, spuse ea. Dar mai avem timp. Învață-mă ceva nou!

„La naiba!“

— Foarte bine, sirenă. Lecția din seara asta o să fie tot despre... renunțare.

Fiona sorbi din priviri bustul gol al lui Gray, fascinată de felul în care lumina flăcărilor dansa pe pielea lui. Ar fi trebuit să-i ceară să-și dea jos cămașa înainte să înceapă să-l deseneze, astfel încât să poată surprinde pe hârtie mușchii sinuoși ai umerilor și conturul pieptului și al abdomenului. Dar se îndoia că putea vreodată să îi deseneze corect.

Mișcările lui aveau încrederea și puterea unui atlet, iar ea bănuia că nenumăratele ore petrecute reparând acoperișul și gardurile și munca pe câmp îl făcuseră să aibă un trup care depășea fizicul conților.

Și totuși, înfățișarea lui nu o atrăsese pe Fiona la fel de mult ca manierele. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva care să inspire atâta intensitate, forță și hotărâre. Poate că ar fi înspăimântat-o dacă nu ar fi știut că sursa acelei flăcări era o loialitate profundă și sigură față de bunica lui.

Nu, Gray nu o înspăimânta, dar o surprindea. Ea își trecu degetele prin buclele lui de la ceafă în timp ce el îi trasă cercuri pe interiorul

¹ Gretna Green e un sat din Scoția în care se încheiau căsătoriile doar cu doi martori, unde fugeau mulți tineri care voiau să-și unească destinele. (n.red.)

coapsei, fiind din ce în ce mai aproape de feminitatea ei. Privirea lui zăbovi pe gura, sânii și șoldurile ei, iar Fiona se înflăcăra la gândul că el o dorea. Sau cel puțin o voia.

– Ce anume presupune această lecție? Ea oftă încet în timp ce el își trecu nasul peste o parte a unui sân. Trebuie să iau notițe? îl tachină ea. Să memorez o serie de pași?

– Nu este genul acela de lecție, spuse el pe un ton îmbietor. Tot ce trebuie să faci este să te relaxezi și să-mi spui ce anume te face să te simți bine.

– Sunt sigură că pot să fac asta.

– Excelent.

O mână caldă și puternică alunecă peste șoldul ei, îi cuprinse posteriorul în palmă și o strânse de parcă ar fi pretins că ea era a lui.

– Mm, murmură ea. Foarte frumos.

Cu un geamăt, el îi luă sfârcul în gură și îl dezmierdă până când deveni un mugur încordat. Ea își arcui spatele și gemu în timp ce dorința crudă și fierbinte se dezlănțuia înăuntrul ei. El trase de cămașa de noapte care i se adunase în talie și strecură țesătura delicată între coapsele ei. Cu mișcări lente, o mângâie, stârnindu-i dorința. Senzația era minunată, ca o pană ispititoare și ametoitoare, dar nu era destul. Ea voia mai multă apăsare, mai mult contact, pur și simplu *mai mult*.

De parcă ar fi știut, Gray dădu la o parte cămașa de noapte și degetele lui îi găsiră feminitatea. El ridică privirea spre a ei, cu o întrebare în ochi.

– Da.

Ea îi cuprinse fața în mâini și îl sărută cu tot ceea ce simțea – afecțiune, poftă și altceva, ceva ce nu îndrăznea să numească. El strecură un deget înăuntrul ei, umplând-o și penetrând-o într-un ritm care răsună prin corpul ei ca un ecou. Însă, în loc să se atenueze, devenea tot mai puternic. Mai intens. Mai solicitant. Îi șopti la ureche:

– Mișcă-ți șoldurile, sirenă. Ia ce vrei.

Lăsând pasiunea să o îndrume, ea îl înfășură cu un picior și se mișcă împreună cu el.

El gemu în timp ce strecură al doilea deget înăuntrul ei.

– Este atât de... bine înăuntru.

Gray părea să fie peste tot. Buzele lui calde coborâră pe gât. Pieptul tare se apăsa în sânii ei sensibili. Degetele sigure o mângâiau

înăuntru și în afară. Strângându-i umerii, ea își înclină șoldurile ca să-l îndrume mai adânc. Iar ecoul deveni un urlet. Pornind din adâncul ei și radiind printre picioare, până ce ea ajunse să strălucească. Plutea. Era liberă.

Ea tresări la puterea brută a senzației și urlă cu uimire. În tot acel timp, Gray o ținu în brațe.

– Da, Fiona. Atât de frumos. Atât de perfect!

Iar ea îl crezu. El își rostise cuvintele atât de înflăcărat, încât nu avea cum să se îndoiască de ele... sau de el. Absorbi sentimentul cald și prețios și îl ascunse în inima ei pentru a-l păstra acolo. Lipindu-se mai tare de el, îi savură greutatea liniștitoare a brațului înfășurat în jurul taliei.

Când, în cele din urmă, fu în stare să se miște, îi mângâie maxilarul și îl dezmierdă cu un sărut peste buze.

– A fost o lecție foarte bună. Extrem de edificatoare. Mai serioasă, adăugă: Nu o s-o uit niciodată.

El își împleti degetele cu ale ei și sărută cu evlavie podul palmei.

– Nici eu.

Ea se cuibări în corpul lui cald, savurând intimitatea pielii lui peste a ei. Dacă reușea să-l convingă să se însoare cu ea, poate că în fiecare seară avea să se simtă așa. Dar își dorea prea mult. Acceptase că se putea mulțumi cu o căsnicie lipsită de dragoste. Dar acum nu mai era atât de sigură.

Dar era sigură de un lucru. Dacă se mărita cu cineva – și trebuia să o facă –, voia cu disperare ca acel bărbat să fie Gray.

Ea își frecă ușor obrazul de pieptul lui și desenă un cerc în jurul sfârcului plat.

– Vreau să-ți ofer plăcere, spuse ea. Așa cum mi-ai oferit tu.

Inima lui încremeni sub obrazul ei, dar când vorbi, vocea îi răsună plină de regret.

– Sunt mai tentat decât crezi. Dar nu ar fi înțelept. Trebuie să te întorci în dormitor înainte ca surorii tale să i se facă dor de tine.

Fiona nu renunță atât de ușor.

Urmări marginea de sus a pantalonilor lui cu vârful degetelor.

– Doar o jumătate de oră?

El se ridică brusc, de parcă nu avea încredere că putea rămâne acolo o secundă mai mult, iar ea simți cum îi pierde căldura. Cum îl pierde pe el.

— Mi-am permis deja mai multe libertăți decât ar fi trebuit.

— Nu ți-ai *permis* nimic, îl contrazise ea. Eu m-am oferit de bunăvoie.

El luă cămașa de pe podea și își băgă un braț în mânecă.

— Adevărat. Dar tot sperî că o să mă însor cu tine.

Fiona își trase cămașa de noapte la loc și se ridică lângă el.

— Poate. Dar nu este vreo stratagemă care să te constrângă, dacă la asta te gîndești.

— Nu cred că *intenția* ta este să mă prinzi în capcană. Dar nu înseamnă că nu o să se întîmple.

Cuvintele lui spuseră lucrurilor pe nume. Ea *nu* încerca să-l manipuleze ca să-i facă jocul. Ceea ce avea în minte semăna mai curînd cu... seducția. La naiba cu toate, calea era de-a dreptul întunecoasă! Dar nu putea să-l lase să o gonească. Agățându-se de un firicel de speranță, făcu semn spre caietul de desen.

— Eu... încă n-am terminat să te desenez.

El își arcui o sprînceană în timp ce își băgă cămașa în pantaloni.

— Pentru că ne-am risipit timpul cu... alte lucruri.

Obrajii ei se aprinseră.

— Să ne întîlnim din nou mâine-seară?

— Nu cred. El își puse haina pe umeri, îi ridică halatul și i-l întinse. Lasă-mă puțin. O să mă gîndesc la un loc mai potrivit pentru desenat.

— Nu vrei să fii singur cu mine.

— Nu este vorba de dorință, Fiona. Crede-mă!

— Te cred. Ea luă caietul de desen și își puse creionul după ureche. Îmi doresc să ai încredere în mine măcar pe jumătate cît am eu în tine.

El își trecu o mînă prin păr.

— Dacă aștepti prea multe de la mine, o să fii dezamăgită. Îți garantez.

Poate că așa era, dar avea de ales? Ea avea nevoie de zestrea ei ca să plătească șantajistul și ajunsese prea departe ca să mai dea înapoi.

— Este de preferat să fac greșeala de a aștepta prea multe de la tine decît să aștept prea puține.

— Du-te în patul tău și somn ușor, spuse el simplu. O să ne vedem mâine.

Nu avea să-l lase să o descurajeze, nu după ceea ce tocmai împărtășiseră. Afișă un zâmbet senin în timp ce străbătu biblioteca până la ușă. Cu mâna pe clanță, ea se opri și se întoarse spre el.

– Șase zile, spuse ea. Este tot timpul rămas. O să mă mărit cu cineva până atunci și sper să fi tu acel cineva.

Capitolul 15

Despre întâlnirile secrete

Domnișoarei Haywinkle îi plăcea exagerat de mult să le amintească elevelor ei că regulile formau structura unei societăți civilizate. Ea susținea că trebuia să fim recunoscătoare pentru nenumăratele restricții care ne guvernau comportamentul, căci acestea erau menite să le protejeze pe tinerele doamne. Nu a explicat niciodată față de ce anume să ne protejeze, dar imaginația noastră bogată de adolescente s-a ocupat de umplerea golurilor. Într-adevăr, insistase ea, regulile unui comportament cuviincios erau spre propriul nostru bine.

Dar eu nu sunt atât de sigură.

Desigur, regulile spun că o întâlnire în miez de noapte cu un domn este strict interzisă. Îmi închipui că domnișoara H. ar spune că o asemenea întâlnire nu poate avea ca rezultat decât ruinarea respectivei domnișoare. O tânără și-ar putea pierde inocența și, dacă domnul nu acceptă să se însoare cu ea după aceea, din păcate, totul este pierdut.

Dar directoarea noastră ar fi trebuit să ne învețe că unele experiențe, indiferent cât de interzise sunt, chiar merită riscul.

Domnișoara H. spunea că scopul regulilor era acela de a ne face să fim în siguranță.

Dar poate că scopul lor era să ne țină în întuneric.

Fiona dormi până târziu în dimineața următoare și se trezi abia când Mary dădu buzna în camera ei și trase draperiile, lăsând ca lumina soarelui să se reverse peste pat.

— Domnișoara Lily m-a trimis să văd dacă v-ați îmbolnăvit, o înformă camerista. A spus că nu vrea să împartă camera cu dumneavoastră dacă ați luat ciumă.

Fiona își îngropă capul sub pernă.

— Grijă ei de soră este emoționantă.

— Cred că îi este dor de dumneavoastră. Toată lumea se află deja în salon, face planuri pentru după-amiază. O să vă ajut să vă îmbrăcați ca să mergeți jos.

— Ar fi îngrozitor de nepoliticos din partea mea să stau în pat toată ziua, nu?

— Mi-e teamă că o să fiți subiect de bârfe. Mary ridică în fiecare mână câte o rochie. Care dintre ele?

— Cea de muselină înflorată, te rog.

Ea se ridică și se întinse.

Servitoarea tresări.

— Părul dumneavoastră, domnișoară Fiona! Ce s-a întâmplat cu coada împletită?

Fiona își atinse părul și simți o încălcitură de bucle.

— Se pare că panglica mea a dispărut. Bine că ești aici să mă faci prezentabilă.

Camerista pufni dezaprobat.

— Ținând cont de felul în care arătați, avem noroc dacă o să coborâți înainte de cină.

Dar, cu ajutorul lui Mary, fu nevoie de mai puțin de o jumătate de oră pentru ca Fiona să se spele, să se îmbrace și să-și aranjeze părul într-o împletitură rezonabilă. Aștepta cu nerăbdare să-l revadă pe Gray, dar, când ajunse în salon, nu le mai găsi decât pe doamne.

Bunica lui Gray era așezată pe fotoliu, flancată de mama ei și de Lady Callahan. Lily și Sophie stăteau alături la pian, uitându-se prin partituri.

— Bună dimineața tuturor, spuse Fiona zâmbind.

— Ai apărut, draga mea! exclamă mama ei. Dar i-ai ratat pe domni. Cu toții se pregătesc să plece la vânătoare după-amiază.

— Se pare că trasul cu arcul de ieri nu le-a satisfăcut dorința primitivă de a ucide creaturi nevinovate, spuse Lily sec.

Se strecură pe scăunelul de la pian și interpretează câteva acorduri de baladă.

– Bărbații rămân bărbați, spuse Lady Callahan cu o notă filosofică.

– Ei bine, zise Fiona, o să găsim noi ceva la fel de interesant care să ne ocupe timpul.

Sophie făcu o grimasă.

– Mama mi-a sugerat să o acompaniez pe Lily la pian.

– Dar este o zi frumoasă, ripostă Fiona. Cred că ar trebui să facem o incursiune pe afară.

– Unde Dumnezeu să mergem? întrebă mama de parcă ar fi fost blocată în mijlocul unui ținut ciudat și străin.

– Am putea să facem o plimbare până în satul din apropiere. Poate vedem câteva locuri din zonă și facem niște cumpărături?

– Cumpărături? Aici? întrebă mama neliniștită. Ce să cumpărăm, capre?

Ea chicoti la gândul acela.

– O incursiune în sat este o idee foarte bună, anunță contesa văduvă. Dacă se simțise ofensată de spusele mamei, nu lăsă să se vadă. Brutarul face cea mai bună turtă dulce din zonă, iar magazinul de pălării vinde niște bonete minunate – simple, dar elegante, cum rareori se văd prin oraș.

Lily pune deja deoparte partiturile de muzică.

– Mie mi se pare o idee perfectă de ieșire. Mă duc să-mi iau un șal. Mamă, ți-l aduc și pe al tău?

– Nu știu. Mama își frecă mâinile. Cred că aş prefera să rămân aici. Sunt sigură că satul este foarte pitoresc, dar nu am nevoie de pâine sau de bonetă. În plus, guta mea s-a agravat în ultima vreme.

– Oh, Dumnezeule! spuse Lady Callahan, evident suferindă. Cred că trebuie să rămân aici să-i țin companie prietenei mele.

– Nu vă temeți, spuse contesa. O să revenim cu destulă turtă dulce pentru amândouă și pentru domni. Gray poate să mănânce mai mult de zece odată. Aruncând o privire spre Fiona, Lily și Sophie, le spuse: O să cer să ni se aducă trăsura și plecăm peste un sfert de oră.

Bucuroasă de perspectiva explorării satului, Fiona aproape că uitase dezamăgirea de a nu-l vedea pe Gray. Dar el îi spusese că urma să găsească alt loc în care să-l deseneze – și știa că avea să se țină de cuvânt.

Fiona, Lily și Sophie urcară la etaj ca să-și ia săculețul, șalul și mănușile. Tocmai se întorceau, când Fiona își dădu seama că își lăsa-se boneta pe pat.

— Am uitat ceva. Ne vedem în foaier în două minute, spuse ea și se întoarse.

— Grăbește-te! zise Lily. Nu cred că este bine să o faci pe contesă să aștepte.

Fiona își recupără boneta într-o clipită, iar când ajunse în foaier, majordomul o anunță că doamnele o așteptau în trăsură.

— Mulțumesc, spuse ea cu sufletul la gură.

Majordomul era cât pe ce să deschidă ușa de la intrare, când o voce de bărbat răsună în spatele ei.

— Domnișoară Hartley, ai un moment?

Ea se întoarse și îl zări pe domnul Kirby îmbrăcat în haina de vânătoare, arătând foarte elegant, dar făcu tot posibilul să-și ascundă dezamăgirea.

— Bună dimineața, domnule Kirby, spuse ea politicoasă. Mi-e teamă că am întârziat deja la întâlnirea cu grupul meu. Ne ducem în sat.

— Înțeleg, spuse el. Și eu o să plec în curând cu domniile. Poate că reușim să vorbim când ne întoarcem. Ar vrea să discutăm despre o anumită chestiune.

— Cu siguranță.

Ea înghiți în sec, întrebându-se dacă nu cumva bănuia că fusese cu Gray cu o seară în urmă. Dar poate că se grăbea să tragă concluzii. Domnul Kirby păruse mai degrabă interesat de Lily în timpul concursului de tras cu arcul; poate că își dorea să știe dacă deja nutrea sentimente pentru altcineva. Cu siguranță, despre asta era vorba.

— La întoarcere, o să te caut ca să reluăm discuția.

— Excelent.

El schiță un zâmbet triumfător și își înclină pălăria spre ea.

— Să vă bucurați de ieșirea voastră.

Fiona fu absolut fermecată de sat. Pretutindeni pe unde se aventura grupul lor, sătenii întrebau despre conte, dornici să audă ce progrese făcuse la Fortăreață. Toți erau încântați să știe că organizase o reuniune la conac, chiar dacă una destul de mică. Și nu puțini fuseseră cei care, fiind mai în vârstă, își arcuiseră sprâncelele la întâlnirea cu Fiona, Lily și Sophie. Sperau că lordul o curta

pe una dintre ele și se gândea să se așeze la casa lui. Chiar să aibă un moștenitor.

Era limpede că sătenii o adorau și pe contesă. Brutarul insistase să-i dea mai multe plăcinte pentru acasă, pe lângă turta dulce, și refuzase să ia banii pe care ea îi oferise. Cele trei fete își cumpăraseră bonete și panglici de la croitor, încântându-l pe proprietar. Fiona era surprinsă că găsisse un magazin drăguț de unde să cumpere creioane noi și hârtie de desen.

– Sper că o să avem loc pentru toate cumpărăturile noastre, glumi Fiona. Poate că ar trebui să începem să le ducem la trăsură.

– Eu și Sophie vrem să aruncăm o privire la vânzătorul ambulant de peste drum, spuse Lily. O să luăm câteva ceva pentru picnicul de mâine. Ne întâlnim la trăsură?

– Da, mergeți, le îndemnă contesa. Fiona, tu poți să rămâi cu mine în trăsură și să gustăm câte o turtă dulce înaintea tuturor.

Fiona o ajută pe femeia mai în vârstă să urce în trăsură, îi așează peste rochie o pătură ușoară și se așează pe bancheta opusă.

– Sunt atât de bucuroasă că ați venit cu noi, spuse Fiona. Sper că drumul nu v-a extenuat.

Contesa își dădu o șuviță argintie după ureche, care contrasta puternic cu părul ei închis la culoare.

– Chiar deloc. Îmi place să mă afl în preajma tinerilor, în special dacă este vorba de prietenii nepotului meu.

Obrajii Fionei se aprinseră.

– Păcat că domnii au avut alte planuri astăzi. Sunt sigură că v-ar fi plăcut ca Lord Ravenport să ni se alăture.

– De fapt, mă bucur că am ocazia să vorbesc cu tine în particular. Fiona simți un gol în stomac.

– Da?

– Da.

Contesa se întinse spre un coș aflat lângă ea și scoase o turtă dulce care arăta delicios și i-o întinse Fionei. Femeia luă una și pentru ea, închizând ochii cât savură prima mușcătură. Fiona gustă din turta aromată, lăsând glazura și mirodeniile să i se amestece pe limbă. „Divin!”

– Nepotul meu a trecut prin multe în ultimii douăzeci de ani, continuă contesa. Mai multe decât ar fi trebui să experimenteze un tânăr.

– Îmi pare rău, rosti Fiona cu sinceritate. Mi-a povestit puțin din istoria Fortăreței și cum a ajuns în paragină.

– Ți-a povestit despre părinții lui?

– Doar că tatăl lui nu și-a luat îndatoririle în serios și că mama lui a preferat să locuiască în oraș.

Ochii contesei se întunecară.

– Da. Sunt mai multe de zis, firește. Povestea unui om ascunde mereu mai multe.

Fiona își înghiți ultima îmbucătură și se trase pe marginea banchetei, în timp ce așteptă cu sufletul la gură o dezvăluire din trecutul lui Gray – orice putea să o ajute să elucideze secretele pe care le ascundea în inima lui.

– Ce s-a întâmplat cu fostul conte și cu soția lui?

Fiona își aminti că i se păruse ciudat că nici un portret al părinților lui Gray nu atârna pe pereți, dar poate că el își dorise să ferească tablourile în timpul renovărilor.

– Gray este cel care îți poate povesti aceste lucruri, spuse contesa. Ai răbdare cu el! Sunt sigură că o să facă asta.

– Este o persoană foarte rezervată, spuse Fiona sec, crezând că rostise afirmația secolului.

– Are un motiv întemeiat să fie precaut cu ceilalți, dar, dacă reușești să treci dincolo de zidurile lui de apărare, o să-i câștigi devotamentul... și nu numai.

Problema era că zidurile lui de apărare erau înalte, cu șanțuri pline cu aligatori și un gard de sârmă.

– Mi-aș dori să fiu la fel de încrezătoare ca dumneavoastră.

– El deja te place; oricine poate să-și dea seama. Și nu e atât de dificil să-i câștigi încrederea. Ai încredere în el! Spune-i cele mai mari temeri ale tale și poate că și el o să ți le spună pe ale lui.

Fiona se gândise să o facă. Poate că *trebuia* să îi povestească despre scrisoarea de șantaj. Nici nu se gândea să dezvăluie identitatea mamei naturale a lui Lily, dar măcar putea să-i explice pentru ce avea de gând să-și folosească banii de zestre.

– Mulțumesc. O să mă gândesc la asta.

Contesa zâmbi și netezi pătura de pe genunchi.

– Ți-a spus *de ce* este atât de hotărât să redea Fortăreței fosta ei glorie?

– Am presupus că este o chestiune de mândrie și de datorie.

— Bănuiesc că mândria joacă un rol important. Fără îndoială, i-ar plăcea să-i arate lui Lady Helena că a fost o nesăbuită când l-a lăsat cu buza umflată.

Fiona se strâmbă la auzul numelui fostei lui logodnice. O durea să creadă că Gray încă avea sentimente pentru Helena. Cu o seară în urmă, când o ținuse în brațe, oare se gândise la Helena, își dorise ca pe ea să o aibă lângă el?

— Nu avea nici o grijă, draga mea, continuă contesa. Helena nu este adevăratul motiv pentru care vrea să facă asta.

— Presupun că trebuie să aștept ca el să-mi spună adevăratul motiv, nu?

— Nu, răspunse contesa chicotind. Căci aceasta este povestea *mea*. Gray face eforturi atât de mari pentru mine! Am aflat recent că vederea mea cedează. Curând, o s-o pierd cu totul.

Din impuls, Fiona întinse mâna spre cea a contesei și o strânse.

— Oh, nu! Îmi pare atât de rău! Nu știam.

— Sigur că nu știai. Gray a moștenit înclinația asta pentru intimitate de la mine. Lumea o să afle cât de curând diagnosticul meu, dar, pentru moment, prețuiesc fiecare floare colorată, fiecare apus strălucitor. Memorez chipurile celor pe care îi iubesc. Vreme îndelungată, se uită seriosă la Fiona. Și ale celor pe care o să-i iubesc.

Fiona nu se opri să analizeze cuvintele contesei.

— Nu se mai poate face nimic?

— Mi-e teamă că nu. Dar mă consider binecuvântată. Să ai un nepot care ar face atât de multe pentru tine doar pentru că el crede că o să te facă fericită...

— O să vă bucurați să vedeți Fortăreața restaurată?

— I-am spus lui Gray de nenumărate ori că o să fiu fericită atât timp cât este și el fericit. Dar este hotărât să finalizeze renovările în grabă, de parcă, dacă ar face acest lucru, o să recreeze zilele tinereții mele.

— Vă iubește, spuse Fiona pe nerăsuflăte. Este singurul lucru de care are nevoie.

— Da.

Contesa își atinse coada ochiului.

— Îți spun toate astea ca să știi că el are o inimă bună... Și să ai grijă de ea.

— Oh, nu aș face niciodată...

Fiona fu cât pe ce să îi spună contesei că mai degrabă Gray putea să-i frângă inima decât ca ea să o rănească pe a lui. Nici măcar nu se gândise la posibilitatea ca ea să-l rănească.

Dar în clipa aceea portiera trăsorii se deschise, iar Lily și Sophie urcară și se așezară pe banchetă lângă Fiona, legănând o pungă cu fructe pentru picnicul de a doua zi și povestind încântate de parfumul minunat al bunătaților din coș.

— Eu și Sophie vorbeam, spuse Lily emoționată, și ne-a venit o idee extraordinară.

— Vă rog, rosti contesa, spuneți-ne despre ce este vorba!

Sophie își frânse mâinile în timp ce Lily tresări pe banchetă.

— Ar trebui să organizăm un bal! strigă Lily. Sătenii pe care i-am întâlnit astăzi au fost atât de amabili și de primitivi! Nu ar fi grozav să găzduim o petrecere în onoarea lor?

„Dumnezeule!” Ca simpli oaspeți ai contelui, nu era rolul lor să propună baluri sau alt fel de distracții. Domnișoara Haywinkle ar fi suferit o criză de apoplexie dacă ar fi aflat că una dintre fostele ei eleve fusese atât de îndrăzneată. Fiona dădu să deschidă gura ca să spună întocmai acest lucru, dar contesa o întrerupse:

— Un bal, spuse femeia gânditoare. Eu vă susțin întru totul.

— Știm că nu avem prea mult timp la dispoziție, interveni Sophie, dar ar putea să fie o ceremonie simplă, iar noi am ajuta cu bucurie la pregătiri.

Fiona putea doar să-și închipuie reacția lui Gray.

— În sala de bal nu se fac renovări? Lord Ravenport poate că ar prefera să aștepte până după finalizarea acestora înainte să găzduiască un eveniment atât de mare.

— Permiteți-mi să îl anunț pe Gray. Sunt sigură că pot să-l conving. Contesa întinse coșul cu prăjituri spre Sophie și Lily. Voi, fetelor, trebuie să gustați câte o turtă dulce.

În timp ce mâncară, se apucară să facă planuri.

— Cel mai bine ar fi în ultima seară a vizitei, rosti Lily.

Sophie încuviință din cap.

— Putem să decorăm cu verdeață și flori sălbatice.

— Și să chemăm muzicienii din sat să cânte, spuse contesa. O să fie o adevărată sărbătoare.

Fiona schiță un zâmbet.

– Poate că ar trebui să primim confirmarea contelui înainte să ne lăsăm duse de val.

Contesa se aplecă în față și o bătu ușor pe Fiona pe genunchi.

– Nu-ți fie teamă, draga mea. Balul ăsta *chiar* o să aibă loc cu sau fără acordul nepotului meu.

Capitolul 16

La întoarcerea la Fortăreață, Fiona era atât de nerăbdătoare să-l vadă pe Gray, încât aproape că uitase că trebuia să se întâlnească cu domnul Kirby. Se îndrepta spre dormitorul ei ca să se schimbe pentru cină, când el o surprinse de la baza scărilor.

– Domnișoară Hartley. Să înțeleg că ți-a plăcut excursia în sat?

– Foarte mult. Cum a fost la vânătoare?

Ea își întinse un pic gâtul ca să vadă dacă se întâmpla ca Gray să fie prin apropiere.

– Găinușe de munte sunt din belșug, iar după eforturile noastre slabe, n-am nici o îndoială că situația nu o să se schimbe.

– Atunci a fost o zi bună pentru găinușe, spuse Fiona cu un zâmbet. Mai am câteva minute ca să mă pregătesc pentru cină. Vrei să vorbim acum?

Domnul Kirby aruncă o privire peste umăr și se apropie.

– Este o chestiune care impune discreție. Mă întreb dacă am putea să vorbim într-un loc mai retras.

Semnale de alarmă se aprinseră în mintea Fionei.

– Nu sunt sigură dacă este înțelept.

– Iartă-mă, n-am vrut să sugerez nimic necuviincios. El schiță un zâmbet de parcă își cerea scuze. Cu toate astea, este un subiect foarte delicat.

Fiona își cântări rapid opțiunile, și curiozitatea câștigă în fața prudenței.

– Atunci să mergem pe terasă?

Puteau să discute acolo fără să fie auziți, dar era posibil să fie văzuți din anumite zone din grădină și dinăuntrul casei.

— Ar fi bine, spuse el recunoscător. Promit să nu-ți răpesc prea mult timp.

În timp ce înaintară tăcuți spre terasă, Fiona se rugă ca bănuiala ei să fie adevărată – domnul Kirby să își dorească doar să își exprime interesul pentru Lily sau poate pentru Sophie.

El o îndreptă pe Fiona spre o băncuță aflată în colțul terasei, iar ea șovăi doar puțin înainte să se așeze. Îi putea oferi zece minute, nu mai mult.

— Nu sunt foarte sigur cum să încep, dar pari genul de persoană care apreciază sinceritatea.

— Așa este, confirmă ea, chiar dacă un sentiment de neliniște îi înfioră șira spinării.

— Foarte bine. Am găsit ceva care cred că îți aparține.

„Nu, Dumnezeuule, te rog, nu!”

Ea încercă să-și păstreze vocea calmă.

— Oh? Nu cred să fi pierdut ceva.

Domnul Kirby căută în buzunar și scoase o foaie împăturită. Era mototolită și murdară de noroi, dar ea o recunoscuse numaidecât – scrisoarea de șantaj.

El i-o întinse, iar ea o acceptă cu degetele tremurânde.

— Ai citit-o? Era pe jumătate întrebare, pe jumătate acuzație.

— Mărturisesc că da. El înclină capul de parcă îi părea rău. Mi-a atras atenția când mă întorceam de la concursul de tras cu arcul de ieri și am strecurat-o în buzunarul hainei. Nu mi-am dat seama că scrisoarea îți aparține până când nu am deschis-o și nu am citit cum începe.

— Înțeleg.

Mintea Fionei era străbătută de nenumărate întrebări. Cât de mult dezvăluise scrisoarea? Și ce avea de gând să facă domnul Kirby cu informațiile aflate?

— Ar fi trebuit să mă opresc din citit imediat ce mi-am dat seama că este a ta; știi asta. Am citit însă prima frază și am început să-mi fac griji.

Simți o durere de cap ascuțită, și inima îi bătea cu putere. Din neatenție, pusese totul în pericol. Cu febrilitate, deschise scrisoarea și verifică scrisul de mână lăbărțat. Unele cuvinte se suprapuseseră din cauza unei litere *f* cu înflorituri, dar amenințarea era foarte limpede. Ea reciti misiva, evaluând cât știa acum domnul Kirby:

Dragă domnișoară Hartley,

Această scrisoare este o aducere-aminte că timpul se scurge. Dacă vrei să-ți cruți sora și familia de o umilință fără margini, o să respecti instrucțiunile din mesajul meu inițial.

Livrează banii la ora și locul specificate, altfel toată Londra o să aște adevărul neplăcut despre părinții surorii tale.

Orice încercare de implicare a autorităților ar avea, desigur, drept rezultat publicarea imediată a adevărului sordid în London Hearsay.

Nu mă supăra, domnișoară Hartley, și nu mă pune la încercare, decât dacă îți dorești să vezi cum toată familia ta suferă de pe urma unor consecințe dezastruoase.

Ea închise ochii o clipă, gândindu-se ce să spună. Slavă Cerului, misiva nu menționa în mod special că mama lui Lily era cea mai infamă femeie din Londra. Nici nu dădea detalii despre locul și ziua în care trebuiau să fie livrați banii. Dar și așa era prea mult. Ea o îndesă în săculeț, rugându-se să nu izbucnească în lacrimi.

Când se simți în stare să vorbească, se întoarse spre domnul Kirby.

— După cum îți poți închipui, aceasta este o chestiune privată. Aș aprecia dacă ai păstra conținutul bilețelului pentru tine.

— Domnișoară Hartley, spuse el sincer, promit că nu o să suflu nici un cuvânt, jur pe viața mea!

— Mulțumesc, răspunse Fiona, deși era evident neliniștită.

Știa despre domnul Kirby doar că era cel mai apropiat prieten al lui Gray. Acum, după ce descoperise scrisoarea, nu mai avea de ales și trebuia să aibă încredere în el.

Kirby se bătu ușor cu degetele pe bărbie.

— Știu că nu este treaba mea, dar îmi fac griji pentru tine.

— Nu trebuie, îl asigură Fiona. Am conceput un plan prin care să mă ocup de asta.

Desigur, planul nu funcționa foarte bine în acel moment, dar avea încredere că Gray urma să se lase înduplecat. Pur și simplu trebuia să o facă.

— Șantajul este un lucru serios, insistă domnul Kirby, pe un ton ușor ocrotitor, menit să-i calmeze neliniștea.

– Este. Și, chiar dacă apreciez grija ta, aș prefera să nu insiști asupra subiectului. De fapt, dacă este posibil, vreau să uiți acest subiect.

– Iartă-mă, spuse el sincer. Nu am vrut să fiu obraznic. Sunt sigur că te-ai gândit foarte bine la opțiuni și o să iei decizia corectă.

Ea își înghiți nodul din gât și își temperă valul de îndoială care o cuprinse.

– Mulțumesc pentru înțelegere.

– Bine atunci.

El își puse palmele pe genunchi și inspiră adânc.

– Nu cred că a rămas ceva de discutat, cu excepția acestui lucru: dacă o să ai nevoie de orice fel de ajutor, te rog să nu eziți să apelezi la mine.

– Nu cred că o să...

El ridică o mână.

– Știu. Și îți admir firea independentă. Domnișoara Lily are noroc să aibă o soră ca tine. Lansez invitația doar pentru că, exact ca tine, sunt peste măsură de loial familiei mele. Aș face orice pentru a-i proteja.

Fiona se gândi o clipă.

– Chiar să plătești un șantajist?

– Aceasta este o întrebare la care e greu de răspuns. Nu cunosc adevărul despre părinții lui Lily și nu vreau să-l știu, adăugă el repede. Dar răspunsul meu pentru un șantajist ar depinde de cât de crunt este adevărul, dacă ar fi să se afle.

Înăbușindu-și un geamăt, Fiona se uită la lespezile reci de sub pantofii ei. Adevărul avea să distrugă șansele surorii ei de a-și găsi o pereche potrivită și avea să se abată asupra întregii familii.

Domnul Kirby continuă, cu vocea lui înțelegătoare:

– Înțelepciunea din popor spune că acceptarea cererilor unui șantajist nu elimină amenințarea. Există întotdeauna posibilitatea ca nemernicul să ceară mai mult.

– Deci nu ai plăti?

El își încrucișă brațele la piept.

– Vreau să cred că nu aș face asta. Dar adevărul este că, atunci când vine vorba de protejarea oamenilor pe care îi iubim, nu acționăm întotdeauna rațional. Bănuiesc că aș face ce trebuie. Iar în cazul surorii tale, poate că tot ce trebuie este mai mult timp.

– Ce vrei să spui?

– Cu siguranță, o să se mărite în curând. De îndată ce ajunge să se așeze fericită la casa ei, puterea amenințării o să scadă.

– Da, spuse Fiona. Acesta este un gând liniștitor.

– Mă bucur. Din impuls, el întinse mâna spre a ei și o strânse. Ajutorul meu rămâne în picioare. Dacă pur și simplu vrei să vorbești cu cineva, te rog să nu eziți. Fie că suntem aici fie la Londra, poți să apelezi oricând la mine.

– Apreciez.

Ea își retrase mâna și se ridică, dând de înțeles că discuția se încheiase.

– Trebuie să plec. Mulțumesc din nou pentru că păstrezi confidențialitatea subiectului.

Domnul Kirby se ridică în picioare și făcu o plecăciune.

– Cu cea mai mare plăcere, domnișoară Hartley. Forța ta în fața unei asemenea adversități este admirabilă. De fapt, este doar unul dintre multele lucruri pe care le admir la tine.

„Dumnezeule!” Complimentul neașteptat o făcu pe Fiona să se înroșească până în vârful urechilor. Și, de vreme ce nu se putea gândi la nimic inteligent sau fermecător ca răspuns, ea recurse la ceea ce făcea de obicei în asemenea situații – să plece cât mai repede cu putință.

Gray urmări scena de pe balconul dormitorului său. Nu putea să-și dea seama ce își spuneau Kirby și Fiona, dar trei lucruri erau absolut clare.

În primul rând, Kirby îi dăduse un bilețel Fionei, iar ea fusese vizibil afectată de conținutul acestuia. Chiar și de la balcon, Gray reuși să-i vadă ochii strălucitori și mâinile tremurânde. Probabil Kirby îi scrisese o poezie romanțioasă sau o copleșise cu complimente. Indiferent de conținutul scrisorii, ea fusese mișcată, așa cum Gray nu fusese în stare sau cum nu își dorea să o facă.

În al doilea rând, Kirby o luase de mână, la naiba cu el! Parcă făcuse cel mai firesc lucru din lume, iar Fiona îi permisese. Gray își dorea cu disperare să creadă că ea pur și simplu fusese luată prin surprindere. Prinsă cu garda jos. Dar exista o intimitate evidentă în confidențele lor șoptite și privirile pline de subînțeles.

Iar în al treilea rând, felul în care Kirby o privea pe Fiona trădase sentimentele lui pentru ea. Era mai mult decât evident – omul părea

fermecat. Poate că încă nu-și dăduse seama, dar Kirby părea că în ultimele zile trecuse granița unui flirt ușor, iar acum era periculos de aproape de a fi îndrăgostit până peste cap.

Iar Gray nu avea pe cine să dea vina în afară de propria persoană.

Pentru a doua oară în mai multe zile, simți impulsul de a pocni un perete și probabil că ar fi făcut-o, dacă nu ar trebuit să adauge o reparație pe lista extrem de lungă.

Mai întâi Pentham, acum Kirby. Următorul lucru la care se putea aștepta Gray era ca și lui Carter să i se aprindă călcâiele după Fiona.

Gray intră din nou valvârtej în dormitor și se plimbă de-a lungul și de-a latul încăperii.

Își aminti că Fiona îl ceruse pe *el* în căsătorie.

Îl alesese pe *el* să o introducă în tainele plăcerii.

Și dorise să petreacă mai mult timp cu *el* în privat.

Poate că se grăbise când respinsese ideea căsătoriei cu Fiona. El o dorea, ea îl dorea. El avea nevoie de bani pentru Fortăreață, iar ea era o moștenitoare cu o zestre uriașă.

Cel mai bun lucru era că, dacă se logodeau, Gray nu mai trebuia să vadă cum alți bărbați se înghesuiau s-o curteze.

Fusese sincer cu ea și îi spusese că nu avea de gând să se îndrăgostească. Niciodată. Că nu era capabil de asta.

Dacă ea putea să respecte o căsătorie de conveniență, poate că el avea să accepte planul. Putea chiar să se căsătorească într-o săptămână sau oricând îi convenea ei, cu o singură condiție.

Ca ea să fie complet sinceră cu el.

În relația lor nu aveau să existe secrete, nici jumătăți de adevăr, nici minciuni. El nu voia să joace rolul unui prost. Din nou.

În timp ce se îmbracă pentru cină, se gândi când să îi dea vestea. Și decise că putea să aștepte până a doua zi dimineață.

Se gândi la cadrul perfect în care să îi spună, un loc rustic, dar fermecător. Se puteau bucura de câteva ore doar pentru ei înainte ca majoritatea celor din casă să se trezească, ca ea să deseneze și împreună să discute despre o viață viitoare împreună.

Iar dacă ea își dorea să continue introducerea în tainele pasiunii, pentru numele lui Dumnezeu, *el* avea să fie cel care să îi facă pe plac!

Capitolul 17

– Unde te duci?

Lily suspină și își acoperi capul cu o pernă.

– Vreau să desenez soarele care răsare peste dealuri, șopti Fiona.

Dormi în continuare și ne vedem mai târziu, la micul dejun.

– Ești nebună, mormăi sora ei. Ca răspuns după un timp de gândire, ea adăugă: Să ai grijă!

Fiona se îmbracă repede și în liniște, prinzându-și părul într-o singură coadă împletită și groasă, după care își luă caietul de desen și creionul. Lily deja sforăia încet când ea se strecură afară din dormitorul lor.

Seara trecută, după cină, Gray o rugase pe Fiona să se întâlnească la fântâna cu sirenă chiar înainte de răsăritul soarelui. Dar văzuse ceva diferit în purtarea lui. Păruse mai hotărât și mai serios ca de obicei, de parcă se aflase într-o misiune. O misiune care o implica și pe ea.

Strălucirea de aur a soarelui dimineții poleia fiecare frunză și fiecare pietricică în timp ce ea traversă grădina și, deși își dorea din suflet să surprindă extraordinara scenă pe hârtie, merse mai departe, spre locul lor de întâlnire.

Coti pe alee și îl găsi pe Gray acolo, plimbându-se înapoi și încolo prin fața fântânii. Cu umerii lui lați și părul lung, părea mai degrabă un pirat chipeș decât un domn rafinat. Umbra bărbii îi întuneca maxilarul și părul era răvășit fermecător, de parcă tocmai se ridicase din pat – ceea ce făcuse, fără îndoială.

Când o zări, el zâmbi cu subînțeles.

– Domnișoară Hartley, rosti el tărăgănat. Ai reușit să ajungi. Mi-a fost teamă că o să preferi mai degrabă confortul patului decât compania mea.

Timbrul seducător de adânc al vocii lui îi făcu trupul să se înfioare.

– Am fost la un pas, îl tachină ea. Dar iată-mă! Ea privi prin poienită, ochiul ei de profesionistă observând umbrele și căutând cel mai bun unghi din care să-l deseneze. Grădina arată atât de diferit în acest moment al zilei!

— Da.

Privirea lui pluti peste peisajul luxuriant din jurul lor.

— Dar nu rămânem aici. Vino! Am o surpriză pentru tine.

El întinse o mână, iar ea o apucă, împletindu-și degetele cu ale lui. Nici unul din ei nu se deranjase să-și pună mânuși, astfel că palmele lor goale se contopiră într-o căldură încântătoare. Fără să mai spună vreun cuvânt, traversară peluza, udându-se de rouă, până spre marginea pădurii. Gray o conduse spre o potecă îngustă care se adâncea într-un amestec de copaci bătrâni, puieți, bușteni și tufișuri, făcând-o să fie recunoscătoare că încălțase ghetuțele.

— Îmi cer scuze pentru plimbarea asta lungă, spuse el. Dar nu mai este mult.

Fiona îi zâmbi fără să spună la ce se gândea — plimbarea nu îi păruse deloc lungă și era încântată să aibă o scuză pentru a-l ține de mână.

Ajunseră pe coama unui deal și se opriră să admire priveliștea.

— Iată, spuse el, arătând undeva în apropiere.

Cuibărită în valea de sub ei, se afla o cabană de piatră cu un horn mândru, puternic și obloane verzi, care păreau să zâmbească.

— În mod normal, aparținea administratorului proprietății, dar, după cum poți să ghicești din starea actuală a pământurilor, bărbatul nu a trecut pe aici de zeci de ani.

— Este minunată, spuse ea, deși era puțin îngrijorată de starea interiorului casei.

— Mă bucur că-ți place. El o ajută să coboare dealul abrupt și alunecos, apoi o îndrumă spre o ușă boltită din lemn înainte să scoată o cheie din buzunar. Iată-ne! Ușa se deschise, și Gray făcu un semn spre intrare. După tine.

Fiona intră încet în cabană și se uită la micul spațiu de locuit. Lumina soarelui se strecura prin ferestrele fără ornamente de pe pereții opuși, dezvăluind o măsuță și două scaune de lemn neasortate pe o parte a camerei și un coș de cuverturi groase și perne în apropierea șemineului. Un covor rotund din lână împletită acoperea cea mai mare parte a podelei, care era proaspăt măturată.

— Este perfect — propriul nostru loc. Și ai trimis pe cineva dinainte să-l pregătească pentru noi, spuse ea încântată că el se gândise la asta.

— De fapt, eu m-am ocupat de ea.

În timp ce el îngenunche în fața șemineului și aprinse focul în vatră, ea observă micile detalii – un bol cu fructe pe masă, lumânări pe șemineu, o vază cu flori sălbatice pe un pervaz – cu un sentiment de recunoștință. Simți nevoia bruscă și aprigă să-și înfășoare brațele în jurul gâtului lui, dar se abținu.

Era mai liniștit ca de obicei – ceea ce însemna cu adevărat ceva – și nu o privise de când intraseră în cabană.

– S-a schimbat ceva de ieri? Încercă ea. Pari... diferit.

El continuă să privească flăcările care abia începeau să cuprindă un buștean mare.

– Te-am văzut cu Kirby aseară.

„La naiba!“ Ea căută o explicație și se decise să spună o versiune a adevărului.

– Da. El a găsit o scrisoare care îmi aparținea și a vrut să mi-o returneze.

– Îmi dau seama că nu este treaba mea, dar se pare că i-ai captat atenția, spuse el.

– Nu cred că domnul Kirby este interesat de mine. El pur și simplu îmi oferea – fu cât pe ce să spună *alinare*, dar ar fi stârnit o serie de întrebări fără răspuns – prietenia lui.

Gray se ridică în picioare și se opri în fața șemineului.

– Nu am nici o pretenție de la tine. Și, cu siguranță, nu am dreptul să mă opun oricărui atașament pe care îl nutrești pentru alt domn, totuși...

Speranța înflori în pieptul ei.

– Da?

– Mărturisesc că mă opun ideii.

– Înțeleg.

Ea se așeză pe unul dintre scaune, așteptând ca el să detalieze, să îi transmită profunzimea sentimentelor lui. Să-i spună că să o vadă cu domnul Kirby aproape că îl făcuse să înnebunească de gelozie și că o dorea pentru el. Pentru totdeauna.

– Acum o săptămână, ai spus că vrei să te măriți cu mine.

– Da.

Ea își ținu respirația.

– Mai vrei asta? Întrebă el serios.

Ea nu șovăi.

– Da.

– Nu pot să cred că spun asta, dar mă gândesc serios să fiu de acord cu planul tău.

Inima Fionei tresări în piept.

– Asta este... asta este minunat.

Poate că ar fi putut să o spună mai grațios, dar știa că nu avea rost să aștepte ca el să recite poezii sau să-și declare dragostea. Singurul lucru care conta era faptul că se dădea pe brazdă. Ea putea să își salveze sora și familia de la ruină, și totuși să-și atingă propria fericire.

– O să mă însor cu tine, spuse el, dar există ceva ce ar trebui să știi.

– Indiferent ce ar fi, nu o să-mi schimbe părerea.

Își dorea ca el să înceteze să se mai poarte așa de formal și să se apropie de ea. Nu trebuia să îngenuncheze în fața ei sau să-și pună sufletul pe tavă, dar putea măcar să o țină din nou de mână.

El o privi cu o expresie chinuită pe chip.

– Nu o să te pot iubi niciodată.

Ea clătină din cap, crezând că nu auzise bine.

– Poftim? Nu înțeleg.

– Îmi placi destul de mult și te doresc – mult mai mult decât ar trebui –, dar nu pot să te iubesc.

Ea simți un gol crunt în stomac.

– Dragostea nu este ceva ce putem să creăm într-o clipă. Fără îndoială, o să fie nevoie de timp, dar sunt sigură că, pe măsură ce o să ne cunoaștem mai bine, o să...

– Nu, spuse el ferm. Nu o să se întâmple niciodată. Nu cu mine.

– De ce nu? întrebă ea, chiar dacă îi era teamă de răspuns.

Poate că el o credea prea obișnuită, comună sau sinceră. Poate că încă era îndrăgostit de Helena.

– Nu sunt în stare, spuse el pur și simplu. Am încercat o dată și totul a mers pe dos. Am fost un prost să cred că mă pot însura din dragoste. La urma urmei, propriii părinți au susținut că se iubeau cu pasiune, și povestea lor s-a încheiat dezastruos. Nici măcar nu știu cum arată dragostea adevărată.

Ea simți o durere aprigă pentru el.

– Atunci o să-ți arăt eu.

În cele din urmă, el se apropie de masă și se așază pe scaunul din fața ei. Dar, în loc să o ia de mână, își încrucișă brațele la piept.

– Există anumite lucruri pe care nu le poți învăța, Fiona, și dacă tu crezi că o să mă schimb, cu siguranță o să fii dezamăgită.

– Cum poți să fii atât de sigur?

– Nu-mi stă în fire. Nu te-ai aștepta ca o oaie să zboare sau un pește să meargă pe pământ și nu ar trebui să te aștepți ca eu să fiu soțul visurilor tale.

– Dar tu o să fii soțul meu?

– Trebuie să discutăm câteva detalii.

„Dumnezeule mare!” Aceasta nu era cererea pe care și-o închipuise în fanteziile ei din tinerețe. În primul rând, nu ar fi crezut nicio dată că ea avea să fie cea care să ceară un bărbat în căsătorie. Și nici nu visase vreodată ca alesul ei să aibă o listă de condiții. Totuși, nu putea să nu se simtă încurajată că el rostise cuvântul soț.

– Te rog, continuă!

El luă o portocală din coș și o trecu dintr-o mână în alta de parcă ar fi discutat mai degrabă de meniul cinei decât de restul vieții lor.

– O să mă însor repede cu tine, așa cum mi-ai cerut, chiar dacă trebuie să mergem la Gretna Green.

Ea închise ochii ușurată.

– Mulțumesc. Dar sper că putem obține o aprobare specială. Sunt sigură că părinții mei o să fie fericiți să-i ofere arhiepiscopului o donație frumoasă.

El arcui o sprânceană.

– Bine. O să te las să te ocupi de aranjamentele necesare.

Ea încuviință din cap, nevenindu-i să creadă ce se întâmpla.

– Și altceva?

Privirea lui somnoroasă o întâlnește pe a ei.

– O să-mi oferi un moștenitor.

Aerul păru să i se scurgă din plămâni, dar ea reuși să răspundă:

– O să încerc. Sperase dintotdeauna să aibă câțiva copii care să crească la fel de apropiați ca ea și Lily. Dar, presupunând că o să rămân însărcinată, există posibilitatea să avem fete.

El se mai jucă o clipă cu portocala, dar își veni repede în fire.

– Evident, nu există garanții, dar o să facem tot posibilul.

Cu siguranță, Fiona știa puține despre pasiune, dar dedusese deja că, împreună cu Gray, patul conjugal nu avea să fie o chestiune dificilă.

— Nu am obiecții în acest sens, răspunse ea. Și mă bucur să aud că așteptările tale sunt realiste. Ea luptă cu tristețea care îi umbrea bucuria. Se simțea de parcă ar fi negociat o afacere, ceea ce și intenționase inițial. Însă undeva pe parcurs, începuse să tânjească la mai mult. Cu îndrăzneală, întinse mâna și-l strânse de încheietură. Îmi dau seama că totul s-a întâmplat foarte repede, dar promit că o să încerc să te fac fericit.

Gray păru foarte uimit, de parcă nici măcar el nu se gândise la posibilitatea propriei fericiri.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Ar trebui să-ți protejezi propriile interese. Căsătoria noastră prăpădită o să ridice semne de întrebare. Trebuie să fii pregătită pentru bârfe crude. Oamenii o să spună că mă însor cu tine pentru averea ta sau ca să-i fac în ciudă Helenei.

— Asta faci? Te însori cu mine din aceste motive?

El avu bunul-simț să pară chinuit de remușcări.

— Nu o să neg că au jucat un rol în decizia mea. Dar sunt și alți factori.

Ea făcu o grimasă.

— Cum ar fi?

— După cum am spus, te doresc.

Obrajii ei se aprinseră.

— Da, cred că am stabilit deja asta. Dar mai există altceva?

Ridicând din umeri, el spuse:

— Ești talentată și amabilă. Îmi face plăcere să mă aflu în compania ta.

„Ca să vezi.“ Era posibil să nu fi fost cea mai romantică dintre cererile în căsătorie. Într-adevăr, nu era sigură că se putea califica drept propunere reală, dar era totuși *ceva*. Și multe căsătorii fuseseră întemeiate pe mai puțin.

Ea oftă și își retrase mâna.

— Ai și alte condiții?

— Da. Trebuie să promiți că o să fii sinceră cu mine. Fără minciuni. Fără secrete.

— Presupun că o să respecti aceleași condiții, nu? Îl provocă ea.

El șovăi câteva clipe.

— Eu o să fiu sincer și direct cu privire la orice chestiune care are legătură cu căsnicia noastră.

Fiona își îngustă ochii, conștientă că el se acoperea în privința multor riscuri. Dar, din moment ce limitarea era în avantajul ei, nu mai comentă. Adevărul despre mama naturală a lui Lily și șantajul nu aveau nici o legătură cu Gray. Ei bine, poate că aveau *un pic* de-a face cu el, dar cu cât știau mai puțini oameni, cu atât mai bine. Și nimic nu era mai important decât păstrarea secretului lui Lily.

– Foarte bine.

– Cred că ar trebui să așteptăm o zi sau două înainte de a ne face cunoscute intențiile. Vreau să fi sigură că poți trăi în condițiile mele.

– Nu am nevoie de timp, se împotrivi ea. Să mă căsătoresc cu tine a fost ideea *mea*, dacă îți amintești.

– Îmi amintesc. Dar acum mă cunoști mai bine. Mi-ai văzut casa de la țară și știi că nu mai am nimic în vistierie. Știi că urăsc poezia și sentimentalismul și că acolo unde ar trebui să fie inima mea există un bloc de gheață. Să te gândești cu atenție la toate detaliile astea și, dacă totuși vrei să te măriți cu mine, o să ne asigurăm că se întâmplă.

El aruncă portocala în sus și o urmări cu privirea, pregătindu-se să o prindă, dar Fiona o prinse din aer.

Și fu răsplătită cu atenția lui deplină.

– Nu o să mă răzgândesc, spuse ea pe un ton neutru, dar dacă asta te face să te simți mai în largul tău, putem aștepta până când ne anunțăm logodna.

Ea își aminti că Helena anulasese logodna și că el nu mai voia să se supună la o asemenea umilire. Câteva zile erau doar o mică diferență în planul inițial. Atât timp cât putea să își primească zestrea la timp ca să plătească șantajistul, era mulțumită.

Satisfăcută, dacă nu încântată, puse portocala în coș și se lăsă pe spate în scaun.

– Ți-am spus că o să fie ușor.

El schiță un zâmbet încordat.

– Mi-ai spus.

De ce acum, după ce se logodiseră, chiar dacă în secret, totul părea dintr-odată atât de incomod? Nu ar fi trebuit să se îmbrățișeze sau să se sărute pentru a celebra această piatră de hotar? În schimb, aerul dintre ei devenise rece. Cabana, care păruse atât de confortabilă când intraseră, părea însingurată și plictisitoare.

Gray se ridică în picioare și își puse mâinile în șold.

— Iar acum avem cel puțin o oră înainte să ne întoarcem ca să luăm micul dejun. Am promis că o să poți termina desenul. Vrei să continui?

Deci așa aveau să stea lucrurile. Dacă totul ieșea așa cum voia el, aveau să continue ca până cum, prietenoși și detașați, fără să frângă vreodată cu adevărat barierele dintre ei. Dar Fiona descoperise deja fisura din armura lui, intrarea secretă în sufletul lui: desenele ei. Iar el juca fără să vrea așa cum voia ea.

— Da. Sunt nerăbdătoare să-ți termin portretul. Se uită prin cabană. Să întindem o cuvertură pe podea în fața focului și să lucrăm acolo?

— Tu ești artista, spuse el. Eu sunt doar subiectul, îți stau la dispoziție. Apoi se îndreptă spre coșul cel mare și aranjă două păaturi pufoase pe jos, așa cum ceruse ea. Uite câteva perne. Sper că o să-ți fie destul de comod să lucrezi.

— Sunt sigură că o să-mi fie.

Fiona luă caietul de desen și se așeză, în timp ce el reluă aceeași postură fermecător de nonșalantă și chinuitor de îmbietoare avută la ultima lor întâlnire. Doar amintirea lui aplecându-se spre ea o făcu să i se taie răsuflarea. Ea întinse mâna după creionul pus după ureche și se rugă din inimă ca magia care reușise să contureze desenul de dinainte să apară din nou.

Hotărî să înceapă prin a-i schița mâna – aceeași mână mare și caldă, care o învăluisese pe a ei în timp ce trecuseră mai devreme în dimineața aceea prin ceață. Acum el și-o odihnea relaxat pe abdomenul muscular. Firicele de păr se întrezăreau ieșind de sub mânecă lângă încheietură. Podul palmei era cu mai multe nuanțe mai închis decât al ei și venele îi erau vizibile chiar sub piele. Spre deosebire de majoritatea domnilor, el nu purta inel sau bijuterii – nu avea deloc bijuterii. Degetele lungi și puternice se terminau cu unghii scurte, iar trei dintre încheieturile degetelor erau roșii și rănite, de parcă și le-ar fi zgâriat în timp ce lucrase. Sau în timp ce luptase. Dar ea nu avea de gând să se întrebe ce făcuse – nu acum, în orice caz.

Căci era prea absorbită de sarcina care o aștepta.

Nu îi studiase mâna în termeni artistici. Nu se gândise la textură, umbre, culoare și lumină. Mai degrabă își amintea cum se simțise mâna lui. Când îi pusese o floare după ureche, în acea primă seară din grădină.

Când îi îndepărtase cu tandrețe părul de pe față înainte să o sărute.

Când o mângâiasă, purtând-o pe culmile unei plăceri splendide.

Acea era mâna pe care simțea că trebuia să o deseneze. Cumva, trebuia să arate puterea și blândețea, bătăturile și căldura.

Prinsă de un iureș de amintiri, aproape că uitase că desena. Inima începu să-i bată cu putere în timp ce își aminti cum mâna aceea alunecase pe sub cămașa de noapte. Pielea i se înfioră de parcă o atingea acum, degetele lui cufundându-se în mângâieri ușoare în interiorul coapselor. Începu să simtă o pulsație fermă și constantă în centrul feminității ei. Respirația îi deveni greoaie.

Spre surprinderea ei și a lui. El înghiți în sec și se uită la ea cu... dor. Nu chiar afecțiune, ci ceva pe aproape. Un lucru era sigur – acum nu exista nimic rece în comportamentul lui. Privirea îi era înflăcărată și, chiar dacă îi despărțea doar un metru, ea putea să simtă căldura emanată de corpul lui, ce îi trimise un tremur în tot corpul.

– Fiona, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

Era o scuză, dar și o rugămintă.

Ea clipi spre el, și creionul îi căzu din mână.

El se apropie încet de ea, privindu-i atent chipul.

Fără să ezite, ea lăsă deoparte caietul de desen, îl privi și răspunse la întrebarea din ochii lui.

– Da.

Capitolul 18

Gray își blestemă propria slăbiciune. Reușise să discute detaliile logodnei cu Fiona cu o detașare rece. Refuzase să cedeze în fața tentației de a o lua în brațe și de a o săruta. Crezuse că era în stare să dețină un minim control.

Se înșelase amarnic.

În momentul în care ea începuse să deseneze, el începuse să-și piardă controlul. Felul în care ea îl studia era intens de intim. Senzual. Aproape erotic.

Totuși, se abținuse să cedeze impulsului de a o strânge în brațe și de a continua de unde rămăseseră în acea noapte în bibliotecă.

El i se împotrivi până ce devenise limpede că dorința ei se oglindea în a lui. Întunecarea din ochii ei, ridicarea și căderea rapidă a pieptului ei și întredeschiderea buzelor ei fuseseră pierzania lui.

Când nu reuși să mai suporte să stea departe de ea nici o secundă, se apropie, disperat să-i guste buzele și să-i mângâie pielea. Se opri la un centimetru distanță.

— Asta este o nebunie.

Privirea ei se opri pe gura lui, apoi se întâlniră într-un sărut care era brut și primitiv. Limba lui îi invadă gura în timp ce ea se agăță de hainele lui. El își răsfiră mâinile în părul ei în timp ce Fiona își apăsă corpul spre al lui.

— Când desenezi, mă simt atras de tine ca de o maree. El își apăsă buzele pe gâtul ei. Îți folosești creionul ca pe o baghetă fermecată.

Amuzată, ea se îndepărtă și își arcui malițios o sprânceană.

— Mă acuzi că sunt vrăjitoare?

El o lăsă pe spate pe pătură și o privi în ochi.

— Sunt sub vraja ta.

— Atunci mă tem că mă aflu sub aceeași vrajă. Sigur nici o vrăjitoare care își merită greutatea în aur nu își face singură o vrajă. Deci cred că putem să renunțăm la teoria asta.

— Așa este întotdeauna când desenezi?

El trebuia să știe. Fruntea ei se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Legătura pe care o simțim între noi. Există mereu între tine și subiectul tău?

Ea se sprijini într-un cot și îi urmări linia maxilarului cu o atingere foarte ușoară.

— Atracția pe care o simțim nu se datorează desenului meu. Ea există pentru că îmi permiți. Mă lași să văd dincolo de contele melancolic care nu se încrede în nimeni, dincolo de omul obsedat să-și repare casa.

— Este tot ceea ce sunt, spuse el. Dacă vezi ceva dincolo de asta, atunci este o plăsmuire a imaginației tale.

— O să-ți spun ce văd.

Ea îi cuprinse obrazul, iar fiecare instinct dinăuntrul lui îi urlă să se retragă, ca nu cumva ea să vadă prea multe. În schimb, rămase încremenit și se înarmă cu curaj.

— Văd un bărbat al cărui obiectiv principal în viață este să-și adore bunica și să-i asigure fericirea. Un bărbat care s-a gândit să aranjeze în cabana asta fructe, flori sălbatice și pături. Un bărbat care mi-a arătat ce înseamnă plăcerea și a refuzat să se bucure de a lui pentru a mă proteja pe mine. Ea își trecu degetul peste buza lui și o trase ușor în jos, tachinându-l. Întețind focul care ardea deja înăuntrul ei. Pentru a răspunde la întrebarea ta, nu simt asta cu nimeni în afară de tine. Niciodată nu am simțit-o. Și îndrăznesc să spun că nu o s-o mai simt niciodată.

„La naiba!” Ea rosti tot ceea ce părea că își dorea să audă blestemată lui inimă. Fiona probabil *chiar* credea ce spunea. Dar nu însemna că era adevărat.

— Ești prea tânără, prea lipsită de experiență ca să-ți cunoști propria inimă.

— Nu. Sunt suficient de curajoasă încât să văd ce este scris acolo. Îmi spune că locul meu este lângă tine.

Ea îi trase capul mai aproape pentru un sărut scurt, care îi topi sufletul.

— Ție ce îți spune inima?

Nimic în care să aibă încredere.

— Nu contează. Știu doar că gândul ca tu să fii cu alt bărbat, indiferent dacă este Pentham sau Kirby, mă face să vreau un afurisit de duel. Ochii ei frumoși se întunecară confuzi, așa că el căută să îi explice. Vreau să fiu cel care te apără, cel care te face să gemi, care te face să zâmbești.

Expresia de pe chipul ei se împlânzi. Seducător.

— Dacă ce spui este adevărat, fă-mă a ta! Aici. Acum.

Întregul lui corp se încordă. Se gândise cum ar fi fost să facă dragoste cu ea, desigur, dar parcă se afla într-un vis.

— Ești sigură?

Ochii îi străluciră, și colțul gurii i se arcui în sus.

— O să ne căsătorim într-o săptămână. Cu degetele abile, ea îi desfăcu lavaliera și îi mângâie gâtul. De ce să ne mințim singuri?

Gray era tentat să se gândească la un motiv. Inima lui bătea cu putere și se simțea atât de excitat încât nu era sigur că putea să scoată vreun cuvânt.

— Eu... nu vreau să te rănesc.

Ea se încruntă ușor.

– Fizic sau...

– Nici una, nici alta.

Doamne, Dumnezeuule, nu avea să se ierte niciodată dacă o rănea!

– Vrei să știi ce mă doare cel mai mult? Când ești detașat, rece și indiferent. Îmi tot spui că nu ești poet. Nu găsești cuvintele prin care să-mi spui ce simți pentru mine. Așa că *arată-mi!* Acum.

Nici nu se desprinseseră bine cuvintele de pe buze, că el își și apăsă gura pe a ei. Trase de panglica rochiei, disperat să alunge straturile de haine care îi despărțeau.

– Fără haine, mormăi el. Vreau să te văd.

Ea îi trase haina peste umeri. Îi descheie vesta. Îi scoase cămașa din pantaloni.

El îi desfăcu panglica din păr. Îi coborî corsajul peste corp. Îi desfăcu corsetul.

Când el se așează și începu să-și scoată o cizmă, ea sări în sus.

– Lasă-mă pe mine!

Îmbrăcată doar în cămășuță și ciorapi, ea îl apucă de un călcâi și îi scoase o cizmă, apoi pe cealaltă, râzând când se împletici în spate.

Dar când el se ridică și îi trase șoldurile spre ale lui, nici unul dintre ei nu mai râse. El se întinse spre tivul cămășutei, i-l dădu peste cap și îl aruncă pe podea. Când ea își strecură degetele în betelia pantalonilor, el și-i scoase.

În timp ce rămaseră față în față înaintea focului, el șovăi, savurând acel ultim moment perfect de nerăbdare. Dumnezeuule, era frumoasă! Pielea îi strălucea, ochii ei scânteiau. O sorbi din priviri la vederea sânilor și a șoldurilor. Picioare lungi, grațioase. Felul în care stătea în fața lui – mândră și vulnerabilă în același timp.

Și Domnul să-l ajute, căci urma să o facă a lui!

Corpurile lor se prăbușiră pe podea, iar senzația pielii ei pe a lui aproape că îl făcu să-și piardă controlul.

Iată ce înțelese el. Ce se întâmpla nu era poezie, baladă sau dragoste. Acea era pasiune pură. Dorință. Satisfacerea unei nevoi fizice, nimic mai mult.

Pentru că *nu putea* să fie mai mult.

Gray o întinse în fața focului. Pătura era moale sub ea, trupul lui era tare deasupra ei.

– O să gust fiecare centimetru din tine, îi făgădui el.

Începu cu buzele ei și o sărută pe gât, urmări linia sânilor și a șoldurilor, mormăind când ea scoase gemete de plăcere. Trece-rea ușor aspră a bărbii lui peste sânii și abdomenul ei o încântă și o excită.

El răspunse la fiecare schimbare a corpului ei, la fiecare suspin, la fiecare scâncet. Părea că studia ceea ce îi plăcea cel mai mult. Străduindu-se să țină minte.

Ea își răsfiră degetele prin părul lui des, în timp ce el îi exploră corpul și îi desfăcu picioarele. Fiecare atingere intimă era nouă, glorioasă și intensă.

— Gray, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Ce faci...?

Gura lui era *acolo*, tocmai în centrul plăcerii care se încorda în interiorul ei. Se abandonă în voia lui. Întregul ei corp, din cap până în picioare, tânjea după el. I se predă. Cu fiecare dezmierdare senzuală a limbii lui și cu fiecare geamăt, el o aduse mai aproape de culmile plăcerii, imprimându-se în inima și în sufletul ei.

Încet, treptat, ea se avântă spre înălțimi până ce nu mai avu unde să se ducă. Punctul culminant înflori încet, atât de glorios și de puternic. Spatele arcuit și fiecare mușchi încordat din trupul ei se relaxă, proiectând-o dincolo de culmi. Plăcerea se aprinse înăuntrul ei, purtând-o dincolo de cerul înstelat.

Gray se întinse lângă ea și o trase aproape, apăsând un sărut pe fruntea ei. Ea își așeză palma pe inima lui și simți că bătea la fel de nebunește ca a ei. Coborî privirea spre mădularul lui tare și își umezi buzele.

— Nu, spuse el.

— Poftim?

— Nu face asta.

— Dar tu tocmai ai...

El o întrerupse cu un sărut sălbatic și crud. Cu îndrăzneală, ea își întinse mâna între ei și își prinse degetele pe mădularul lui. El tresări și gemu la atingerea ei, apoi își puse o mână peste a ei, arătându-i cum să-l atingă.

Ea se desfătă la auzul răsuflării lui întretăiate și al înjurăturii înfundate, încântată că deținea o asemenea putere. Limba ei se împleti cu a lui, în timp ce făcu tot posibilul ca să-l tortureze dulce.

— La naiba, Fiona, spuse el răstit. Te doresc.

— O spui de parcă ar fi un blestem.

– Poate că este. Dar Domnul să mă ajute pentru că nu-mi pasă!

El se sprijini într-un cot și se uită serios în ochii ei.

– Vrei să mă opresc?

Ea clătină din cap.

– Te rog, nu. Și eu am nevoie de tine.

Ochii lui nu îi părăsiră nici o clipă pe ai ei în timp ce el se așeză între picioarele ei și încet-încet o acoperi. Părul întunecat care i se revărsa pe frunte și barba nerasă îl făceau să pară ușor primejdios. Foarte masculin.

– Te simți bine?

Drept răspuns, ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui. Corpul i se întinse ca să se muleze pe al lui în timp ce el se împinse încet tot mai adânc. Broboane strălucitoare de sudoare îi acoperiră pieptul, și mușchii lui puternici se încordară cu o reținere abia ținută în frâu. El îi atinse fruntea și gemu.

– Am vrut să dureze mai mult, dar nu pot...

– Nu-ți face griji, îl asigură ea, dându-i la o parte părul de pe față și sărutându-i tâmpla.

Voia să-i spună că iubește partea aceea din el, acea fisură discretă în armura de conte melancolic și rezervat. Dar, din moment ce nu prea putea să-și articuleze cuvintele, își încolăci picioarele în jurul picioarelor lui.

El își mișcă mai repede șoldurile, într-un ritm care o înăbuși de dorință și o făcu să suspine de plăcere. Acea apropiere era ceea ce își dorise. Lucrul după care tânjise. Toate zidurile lui de apărare erau dărâmate. Iar el se unea cu ea – cel puțin fizic.

Ea își trecu ușor unghiile peste pieptul lui, iar el se împinse mai tare. Mai repede. Până când aproape că tremură de nevoie. El vibra, îndreptându-se spre eliberare când, dintr-odată, mormăi și se rostogoli pe spate, lăsându-și sămânța să se împrăștie pe pătură.

Pentru câteva secunde, ea rămase acolo, gândindu-se ce însemnase pentru ea împreunarea lor, întrebându-se ce însemnase pentru el. Și știa că nu putea niciodată să o rezume într-o mențiune în jurnal.

Brusc înfrigurată și confuză, se ghemui în spatele lui și așteptă ca răsuflarea lui să încetinească. Așteptă ca el să spună ceva. Orice.

Fără să o privească, el întrebă:

– Te simți bine?

– Da.

Cel puțin așa credea.

– Bine.

El se ridică și își ținu capul în mâini, de parcă se pedepsea, apoi se plimbă prin cameră, adunându-și hainele. Împinse cămășuța, halatul și ciorapii pe pătura de sub ea și își trase iute pantalonii.

– Nu am lavoar aici, spuse el, scuzându-se.

Fiona se strecură în cămășuța ei.

– Sunt bine, spuse ea, deși se simțea periculos de aproape să izbucnească în lacrimi.

Nu se așteptase ca el să-și mărturisească dragostea pentru ea, dar își închipuise că, după ce i se oferise, el ar fi trebuit să fie... mai cald.

Însă asta dovedi cât de puțin înțelegea ea asemenea momente.

– Nu vreau să te grăbesc, dar, dacă vrei să ne întoarcem în casă înainte să se trezească mama ta și bunica mea, ar trebui să mergem.

– Desigur.

În timp ce ea se îmbracă și își împleti părul, el stinse focul.

– O să mă întorc mai târziu să fac curățenie, spuse el.

Ea se întoarse și își lăsă obrazul pe umărul lui.

– Poate că vin cu tine ca să mai vorbim puțin. Să facem planuri.

El încremeni ușor, aproape imperceptibil.

– Să nu-ți faci griji că o să revin asupra cuvântului meu. O să mă însor cu tine, după cum am spus că o să fac. Dar nu vreau să-ți stric reputația.

– Înțeleg.

Bănuia că trebuia să fie recunoscătoare că era preocupat să o protejeze, dar părea că se închidea din nou în el.

– M-am gândit că ar fi frumos dacă am avea ocazia să discutăm despre viitorul nostru.

Ea trebuia să-i povestească despre scrisorile de șantaj ca să-și înceapă logodna fără secrete.

– În curând.

El luă caietul de desen și îi strecură creionul după ureche – un mic gest afectuos care îi dădu speranță Fionei.

Când ieșiră repede din cabană și intrară tăcuți în pădure, ea își spuse că nu avea nici un motiv să fie nefericită. Lucrurile începeau să se așeze mult mai bine decât ar fi putut să-și închipuie când îi scrisese prima dată contelui de Ravenport, propunându-i să se însoare cu ea.

Problema era că acum nu mai era pur și simplu contele de Ravenport, el era Gray.

Și ea își dorea mai mult decât o căsătorie cu el. Își dorea *dragoste* lui.

La mai puțin de o oră după aceea, Gray se spălase, se bărbierise și se alăturase unora dintre oaspeții lui în salon. Transmise salutări murmurate mamei Fionei și doamnei Callahan, care erau deja așezate la masă, și apăsă un sărut pe obrazul bunicii înainte să-și umple farfuria de la bufet. Rămase cu ochii ațintiți spre ușă, căutând-o pe Fiona. Fusesse un măgar și se detestase pentru comportamentul lui. Dar nici pe departe atât de mult pe cât s-ar fi urât dacă i-ar fi dat false speranțe că putea să fie un soț iubitor și plin de dragoste.

– I-ai ratat pe ceilalți domni, spuse doamna Hartley. Au decis să-și încerce mâna la pescuit în dimineața asta.

El își turnă o ceașcă de cafea și se întinse după ziar.

– Excelent. Poate că o să avem ceva de mâncare la prânzul de azi.

– Ce amuzant, chicoti bunica lui. Gray, azi arăți sănătos și voios. Foarte în formă.

Semnale de avertizare răsunară în mintea lui. Își cunoștea bunica. Punea ceva la cale – ar fi putut să-și parieze viața pe asta.

– Și tu, bunico, ești minunată, ca întotdeauna. De ce ai o licărire stranie în ochi în dimineața asta?

– Sunt încântată că ai întrebat. Ea se întoarse spre mama Fionei și zâmbi complice. Vrei să ne dai vestea cea bună?

Gray luă o gură de cafea și se înarmă cu mult curaj.

Doamna Hartley își apăsă teatral o mână pe piept, apoi luă o scrisoare de pe masă și o flutură în aer.

– Am primit vești de la soțul meu. Fără ca eu să știu, ficele mele i-au scris la scurt timp după ce am ajuns aici, rugându-l să ni se alăture, iar el a fost de acord. Nu o să stea mult, căci nu o să ajungă până sâmbătă, cu o zi înainte de plecarea noastră.

Conștient că bunica lui îi studia reacția, Gray își controlează expresia feței.

– Aștept cu nerăbdare să-l întâlnesc.

El se felicita pentru că se abținuse să mormăie. Un oaspete în plus pentru o noapte nu era vreo povară. În plus, îl scutea de nevoia de a-l vizita pe domnul Hartley la Londra ca să-i ceară mâna Fionei.

Presupunând că ea nu se răzgândea până atunci.

Nu ar fi trebuit să o facă a lui pe podeaua dintr-o cabană. Doamne, fusese prima dată pentru ea și ar fi meritat ceva mai bun, o saltea cu pene, așternuturi de mătase, lumina lumânărilor. Își dorise ca ea să se simtă bine, dar totul se terminase într-o fracțiunea de secundă, iar acum probabil că îl considera doar un animal în călduri.

– ... și ne-am gândit că ar fi un mod minunat de a încheia vizita, spuse bunica lui. Gray?

El nu fusese atent.

– Iartă-mă! Ce ziceai?

Ceașca ei de ceai se opri brusc în aer. Bunica arcui o sprânceană subțire și întunecată.

– Îți povesteam despre planurile noastre pentru balul de sâmbătă. „Doamne sfinte!”

– Un bal aici? întrebă el neîncrezător. Casa asta nu se află într-o stare potrivită pentru bal.

Bunica lui ridică din umerii slabi.

– O să agățam niște verdeață, șampania o să curgă în valuri și o să oferim muzică pentru dans. Oaspeții noștri o să se bucure prea mult pentru a-și face griji pentru tapetul puțin dezlipit.

– Oaspeți? El își trecu o mână prin păr. Pe cine am putea să invităm?

– Pe cine... Pe oamenii din sat, desigur. Sunt încântați să audă că refaci Fortăreața și sunt cu atât mai bucuroși să audă că te distrezi.

– Nu vreau să dezamăgesc, bunico, dar nu este timp să pregătești un bal. Avem nevoie de mâncare, băutură, muzicieni, iar sâmbătă este peste doar două zile.

Ea flutură o mână indiferentă în aer.

– Lasă toate astea pe seama doamnei Hartley, a lui Lady Callahan și a mea. Noi o să trimitem invitațiile, iar domnișoarele o să aibă grijă de decorațiuni. Să știi că pregătirile sunt mare parte din distracție. Își împreună mâinile, iar ochii îi deveniră melancolici. Un bal... O să fie o adevărată aventură festivă, asemenea acelor pe care eu și bunicul tău obișnuiam să le găzduim.

„La naiba!”

Ea știa că lui îi era imposibil să o refuze.

– Bine. Dar totul o să fie simplu. Nimic grandios sau ostentativ.

Pentru că nu își permiteau nimic exagerat. De fapt, nu își puteau permite nimic.

Deși bănuia că toate aveau să se schimbe cât de curând. De îndată ce se căsătorea cu Fiona.

— Înțeleg, dragul meu, spuse bunica lui cu blândețe.

Dar ea nu îl păcăli nici măcar o secundă. Era prea încântată de perspectiva unui bal ca să-i zădărnicească planurile. Și dacă era bucuroasă să se implice în pregătiri, el nu avea cum să se împotrivească.

Se întrebă ce avea să spună bunica lui după ce el și Fiona își anunțau logodna. De când preluase titlul, știuse că era datoria lui să se însoare și să prindă o partidă bună.

Fiona nu provenea dintr-o familie veche și respectată, dar averea ei compensa din plin lipsa sângelui nobil. Ea urma să crească odată cu rolul ei de contesă, presupunând că nu se răzgândea înainte să-și unească destinele.

Dar, dacă ajungeau în fața altarului, Gray putea să se ocupe de renovare. Voia să o convingă pe Fiona să rămână în casa lui din Londra, unde, fără îndoială, avea să se simtă în largul ei, fiind mai aproape de familie. Iar el putea rămâne la Fortăreață, făcând ceva de care bunica lui să fie mândră. Ceva de care să-și amintească în zilele după ce lumea ei avea să se cufunde în întuneric.

Capitolul 19

Despre primejdiile pasiunii

Orice fată care stă prin saloane și, inevitabil, ia parte la bârfe află despre primejdiile pe care le atrage cedarea în fața avansurilor amoroase ale unui gentleman. O tânără compromisă ar putea să se trezească prin ziarele de scandal sau trimisă la țară ca să locuiască împreună cu o mătușă nemăritată. În timp ce domnul care a sedus-o este laudat pentru virilitatea lui, reputația ei este distrusă ireversibil.

Dar mai există un pericol, unul pe care nici măcar doamnele înțelepte nu îl menționează adesea. Apare când sentimentele

tinerei sunt mai profunde decât ale domnului. După ce i se dăruiește, ea s-ar putea îndrăgosti de el.

Un lucru cu adevărat primejdios.

— Știu că te-ai strecurat afară ca să întâlnești cu Lord Ravenport, spuse Lily de parcă vorbea despre un fapt divers, în timp ce căuta prin valiza ei mai târziu în acea dimineață, vrând să găsească o bonetă.

Fiona stătea pe marginea patului, încercând să ignore bătaia bruscă a inimii. Ura să o mintă pe Lily, dar pur și simplu nu putea să-i mărturisească totul, așa că hotărî să îi spună jumătate din adevăr.

— Știu că nu este potrivit să petrecem timp singuri împreună, dar l-am desenat.

Lily își arcui sprâncenele. Ochii ei se îndreptară spre masa unde era așezat caietul de desen al Fionei.

— Pot să văd?

— Încă nu, răspunse Fiona repede, pentru că schița dezvăluia mult prea mult. Nu am terminat.

Lily se încruntă, se așeză lângă Fiona și o strânse de mână.

— Ascultă! Nu-mi pasă câtuși de puțin de regulile domnișoarei Haywinkle. Dar nu vreau să te văd rănită.

— Știu. Îți mulțumesc. Țin la el și cred că... suntem compatibili.

— Compatibili, repetă Lily cu o urmă de dezgust. Îmi place contele, dar el este mai degrabă rece. Nu a scris el poezia, nu-i așa?

— Nu.

— Oh, Fi, ești atât de bună, de inteligentă și de talentată! Ai putea să farmeci orice domn pe care ai pus ochii. De ce să-l alegi pe singurul bărbat care are o inimă de piatră?

„O întrebare excelentă.”

— Nu este de piatră... Cred că a fost rănit.

— Ah, da. Lily își dădu ochii peste cap. Lady Helena l-a părăsit.

Simpla mențiune a numelui Helenei o făcu pe Fiona să simtă un gol în stomac.

— Da, dar cred că este vorba de mai mult. Contesa a făcut aluzii, dar n-a vrut să dea detalii.

— Ei bine, mi se pare că dragostea nu ar trebui să fie atât de dificilă. Începutul unei relații ar trebui să fie interesant și palpitant.

Fiecare întâlnire ar trebui să te lase cu răsuflarea tăiată și amețită, nu tristă și melancolică.

— Nu sunt tristă, protestă Fiona, dar cuvintele ei răsunară a gol.

Relația ei cu Gray era complicată. Nu avuseseră timp pentru etapele obișnuite de flirtat, făcut curte sau chiar logodnă. Dar nu pusese niciodată la îndoială faptul că el o dorea, iar acum încuviințaseră să-și unească destinele. Poate că, în timp, avea să-i împărtășească sentimentele.

— Ai cel puțin un admirator, spuse Lily senină. Lord Pentham te privește pe furiș de fiecare dată când are ocazia. Și privirile pe care ți le aruncă ar putea să topească gheața de ianuarie. Este extrem de chipeș.

Fiona încuviință din cap. Lord Pentham părea întotdeauna de parcă era gata să pozeze pentru un portret. Cu haina călcată, atent bărbierit, nici un fir de păr nelalocul lui. Dar nu avea același farmec masculin ușor sălbatic ca Gray, nici măcar pe departe.

— Lord Ravenport m-a cucerit. Era un eufemism după experiența din dimineața aceea. Și sper să am ceva timp să vorbesc cu el în privat la picnicul de după-amiază, adăugă ea cu subînțeles.

Lily ridică mâinile în aer și se aruncă înapoi pe pat.

— Bine. O să fac tot posibilul să-i țin pe ceilalți ocupați, în special pe Lord Pentham. Promite-mi doar că o să fii atentă în ce-l privește pe conte. Cred că este ceea ce domnișoara Haywinkle ar fi numit un ticălos.

— Cred că aș putea să fiu fericită cu el.

Fiona nu era sigură dacă încerca să o convingă pe Lily sau pe sine.

— Dacă ești fericită, atunci și eu sunt, spuse Lily nu chiar convinsă. Mă întreb ce părere o să aibă *papa* despre conte.

Și Fiona se gândea la același lucru.

— Mărturisesc că sunt surprinsă, dar încântată că *papa* a acceptat să vină.

— Poate că acum, după ce am reușit să-l convingem să se îndepărteze de munca și de agitația de la Londra pentru câteva zile, o să profite de ocazie ca să se relaxeze.

— Sper, spuse Fiona.

Dar știa că amândouă își doreau mai mult decât atât. Își doreau ca el să fie tatăl care le fusese cu ani în urmă, cel care râdea la poznele

lor și le îmbrățișa înainte de culcare. Cel care le iubea chiar și când nu erau extraordinar de cuviincioase sau de manierate.

Și-l doreau înapoi pe vechiul *papa*.

— Unde este Ravenport? întrebă Lord Pentham, repetând cu voce tare aceeași întrebare pe care o avea și Fiona.

Toți cei care voiau să participe la picnic se adunaseră în foaierul de la intrare. Lacheii alergau de colo-colo, aduceau coșurile cu mâncare de la bucătărie și strângeau o mulțime de păături și cuverturi.

— A spus că ar trebui să plecăm fără el, anunță domnul Kirby. Repară niște garduri în partea de est a moșiei și plănuiește să ni se alătore de îndată ce termină.

Inima Fionei se opri în loc, dar Lord Carter chicoti.

— Ravenport nu cunoaște semnificația cuvântului *relaxare*. Cum rămâne cu contesa și celelalte doamne? Ele o să ni se alătore?

— Mi-e teamă că nu, răspunse Sophie. Contesa, Lady Hartley și mama au ales să rămână aici și să se ocupe de invitațiile la bal.

— Mai bine ele decât noi, răspunse Lord Carter cu un tremur. Ei bine, cred că așa suntem. Mergem?

Se auzi un murmur general de încuviințare, așa că Fiona își lipi pe buze un zâmbet în timp ce ieșiră pe ușă. Urma să aibă ocazia să discute cu Gray cât de curând. Până atunci, nu avea altceva de făcut decât să se bucure de companie, mâncare și soare.

Domnul Kirby le arată drumul, explicând că jumătatea de oră de mers, mai ales la urcarea dealului, merita tot efortul. Fiona era recunoscătoare că nu trebuia să care unul dintre coșurile grele pe cărarea abruptă – avea la ea doar caietul de desen și un săculeț cu creioane și pasteluri.

Lord Pentham își potrivi pasul cu ea, discutând prietenos. Poate că el flirta din când în când, dar, dacă îi arunca una dintre privirile acelea care topeau gheața, cele pe care le menționase sora ei, Fiona nu le observa. Era prea preocupată să-l caute pe Gray.

— O să vină în scurt timp, spuse Lord Pentham.

Fiona clipi cu vinovăție.

— Poftim?

— Ravenport. Nu o să rateze ocazia să petreacă timp în compania ta, mai ales că știe că alții concurează pentru atenția ta.

— Iartă-mă. Recunosc că sunt cu capul în nori din mai multe motive. Mă simt obligată să subliniez că n-am fost niciodată genul de femeie la ușa căreia să se înghesuie domnii.

— Poate că nu erai până acum. Lord Pentham schiță un zâmbet. Uite, am ajuns!

Un pâlc de copaci în vârful dealului oferea un loc umbros în care puteau să întindă păturile și să aranjeze mâncarea și vinul. Undeva în apropiere, stânci mari și străvechi ieșeau din pământ în semicerc, implorând practic să fie explorate.

Domnul Kirby arată spre ele și se adresă grupului.

— Cine este suficient de curajos să se urce pe una dintre cele mai înalte stânci o să fie răsplătit cu o priveliște asupra moșiei, a satului și a ținuturilor de dincolo.

Lord Pentham își puse coșul la umbră și făcu un gest spre caietul de desen al Fionei.

— Pare că ar fi sursa de inspirație perfectă pentru un artist. Poate după masă să te ajut să urci pe stânci?

— De fapt, nu îmi este foarte foame. Și era dornică să vadă priveliștea. Cred că o să încerc să urc acum.

— Desigur, spuse Lord Pentham curtenitor. Permite-mi să-ți țin caietul de desen. Așa o să fie mai ușor să te orientezi printre mandle și cărări înguste dacă ai mâinile libere.

Fiona șovăi. Caietul de desen era aproape la fel de personal ca jurnalul ei. Oricine ar fi văzut portretul lui Gray și-ar fi dat seama că petrecuseră timp împreună singuri. Dar Lord Pentham avea dreptate; era aproape imposibil să urce în vârful stâncilor dacă ținea caietul în mână.

— Foarte bine. Dar să nu te uiți în caiet — unele desene încă sunt în lucru, iar eu nu sunt pregătită să le arăt.

Lord Pentham ridică solemn o mână.

— Promit!

Fața lui se luminează într-un zâmbet în timp ce puse caietul sub braț și o însoți până la baza stâncilor. Examină stâncile din toate părțile, dându-și seama pe unde era cel mai ușor să ajungă până în vârf înainte ca Fiona să-și proptească vârful ghetuței într-o crăpătură și să înceapă să urce pe una dintre stâncile mai mari.

Ajunse în vârf, se așeză pe suprafață plată și caldă, și i se tăie răsuflarea în fața priveliștii uluitoare. Oi albe și pufoase punctau

dealurile verzi; zidurile joase de piatră se desfășurau de-a lungul văii; flori sălbatice roșii se legănau în adierea vântului. Un cer maiestuos în nuanțe de albastru și roz prezida întreagă scenă, imprimând o strălucire radiantă tuturor elementelor de dedesubt.

Fiona avea o poftă nebună să deseneze un peisaj pentru persoana despre care bănuia că avea să-i aprecieze foarte mult desenul. Nu pentru tatăl ei, pentru Lily, Sophie sau chiar pentru Gray, ci pentru contesa bătrână. Poate că văzuse întregul ținut chiar din acel loc când fusese tânără. Nu mai putea să se urce pe stânci, dar Fiona putea să aducă priveliștea la ea – și se rugă să o facă bine.

Ea se duse până la marginea stâncii, unde aștepta Lord Pentham.

– Acum o să-mi iau caietul de desen. Mulțumesc că l-ai purtat până aici.

– Plăcerea a fost de partea mea. Marchizul privi cum își scoase săculețul care atârna de încheietura mâinii și așeză câteva creioane și pasteluri pe piatră, lângă ea. Presupun că nu-ți place să ai companie în timp ce desenezi, nu? Întrebă el cu îndoială.

Numai dacă persoana în cauză nu era Gray. Dar Fiona răspunse cât putu de diplomatic.

– Mi-e teamă că nu sunt o companie prea plăcută în timp ce lucrez. Se pare că nu pot să port o conversație și să mișc creionul în același timp.

– Sunt sigur că ești prea modestă, dar înțeleg. Oricât de mult mi-ar plăcea să te privesc desenând, o să te las în pace. Dar, dacă ai nevoie de ceva sau dacă vrei să revii, te rog să strigi – o să rămân suficient de aproape ca să te aud.

– Ești foarte amabil, spuse Fiona, vorbind foarte serios.

– Oh, aproape că am uitat. El căută în interiorul buzunarului de la piept și scoase un obiect metalic mic și cilindric. Este un telescop, în cazul în care vrei să vezi oile mai de aproape.

El îi făcu cu ochiul în timp ce i-l întinse.

Ciudat de impresionată, ea răsuci un capăt al cilindrului și îl deschise. În timp ce ținu lentila mai mică la ochi, se simți ca un marinăr în vârful unui catarg.

– Este uimitor!

– Mă bucur că-ți place, spuse Lord Pentham. Încearcă-l!

Cât el coborî prudent stânca, Fiona se întrebă ce era în neregulă cu ea. De ce nu se gândise să ceară în căsătorie pe cineva precum

marchizul, care să fie atent, politicos și *interesat*? Lily avusese dreptate. Să te îndrăgostești de Gray semăna cu a-ți arunca inima în gol de pe marginea unei stânci. Desigur, sentimentul era palpitant și amețitor, dar inima ei avea să se frângă într-un milion de bucățele.

Cu un oftat, luă creionul și închise ochii. Cumva, trebuia să surprindă fericirea simplă a unei adieri răcoroase de vânt, aromele telurice ale pământului și ale ierbii, sunetele liniștitoare ale ciripitului păsărilor și foșnetul frunzelor. De dragul contesei.

Trase adânc aer în piept și lăsă creionul să alunece pe hârtie. Încet, constant, dealurile unduitoare, pâlcurile de copaci și căsuțele ciudate căpătară formă și prinseră viață pe hârtie. Ea folosi pasteluri ca să creeze cerul perfect de peruză și norii pufoși și roz, dar și verdele luxuriant al pășunilor și stacojiul florilor sălbatice.

Nu era un peisaj îndrăzneț și impozant pe care te așteptai să îl vezi în biblioteca unui domn. Era plăcut, primitor și smerit, precum însăși contesa.

Ca de obicei, Fiona pierdu noțiunea timpului cât desenă. Lord Pentham urcă la un moment dat ca să vadă ce făcea, iar ea îl mai rugă să o mai lase vreo oră. Dar știu că era timpul să renunțe când începu să o doară șezutul. În plus, borul larg al bonetei nu reușise să o protejeze pe de-a-ntregul de soare și aproape că simțea cum îi ies pistrui pe nas.

Desenul nu era perfect, dar era unul dintre cele mai bune pe care le făcuse, și era sigură că avea să fie pe placul contesei. Iar când auzi ce sunete scoate stomacul ei, amintindu-i deloc subtil că nu mâncase nimic în acea zi, venise timpul să lase creioanele jos. Le strecură în săculeț și ridică telescopul pentru a arunca o ultimă privire spre oile care se perindau pe câmpuri ca niște bucăți pufoase de bumbac.

Și deodată îl observă pe Gray... fără cămașă. Coama de păr întunecat îi cobora în valuri peste frunte, iar pantalonii i se mulau pe șolduri, întinși pe fese.

În timp ce îl privi, el își scoase degetul prins între buze și se aplecă să repare ultima scândura a unui gard. Mușchii spatelui lui se flexară și se încordară cât timp bătu cu un ciocan de trei ori în lemn, înainte să repete mișcarea.

Părul îi era ud de la efort, și o strălucire fină de sudoare îi acoperea pielea bronzată. Calul lui păștea undeva prin apropiere, dar

Fiona era prea fascinată de Gray pentru a arunca mai mult de o privire spre armăsar.

Îi plăcea să-l observe pe Gray, nu putea să nege asta. Dar nu era captivată doar de abilitățile fizice și de înfățișarea lui întunecată. Oricine l-ar fi văzut așa ar fi știut de îndată cât de dedicat era proprietății și casei lui. Hotărârea era evidentă în fiecare mișcare a ciocanului.

Iar mulțumită contesei, Fiona știa că motivul reparării casei, sau cel puțin a unei părți a acesteia, era să-i aducă bucurie bunicii lui. Un lucru care o impresionează cu atât mai profund pe Fiona.

Îl privi pe Gray prin telescop în timp ce el înlocui cu iscusință mai multe traverse din gard. Oftă când el aruncă uneltele într-o geantă, își puse cămașa și își trase haina pe el.

– Domnișoară Hartley?

Ea mânuiește stângace telescopul și se întoarce la auzul unui glas bărbătesc, așteptându-se să îl vadă pe Lord Pentham. Dar nu era marchizul.

– Domnule Kirby, spuse ea cu râsuflarea întretăiată. Tocmai mă pregăteam să revin la picnic.

El făcu un gest spre telescop.

– Urmărești păsările?

– Oile, spuse ea înăbușit. În mare parte. Ce am pierdut?

– Sora ta, domnișoara Kendall și slujitoarea ta au plecat să caute verdeață și flori cu care să împodobească sala de bal. Eu și Lord Pentham am băut bere. Lord Carter sforăie și nu pot să-l condamn din moment ce am ieșit la pescuit foarte devreme în dimineața asta. Cum merge desenul tău?

– Destul de bine. De fapt, după cum menționeam, mă gândeam că trebuie să revin cu picioarele pe pământ și să încerc să fiu mai sociabilă.

Ea închise telescopul și puse caietul de desen sub un braț, pregătindu-se să coboare.

Domnul Kirby șovăi.

– Mă întrebam dacă aș putea să-ți răpesc un moment cât suntem aici. Singuri.

Un tremur ușor îi înfioră pielea.

— Presupun că un minut în plus sau în minus este în regulă, spuse ea și păstră un ton relaxat. Dar cum mama o să fie disperată de fiecare pistrui care îmi apare pe față, trebuie să insist să încheiem repede.

— Am înțeles.

Domnul Kirby se aplecă pe stâncă și se așeză lângă ea, sprijinindu-și coatele pe genunchii îndoiți.

— Mărturisesc că nu am încetat să mă gândesc la scrisoarea de șantaj. Acum, când sunt conștient de amenințarea cu care te confrunți, mi-e greu să mă prefac că nu știu.

— Atunci trebuie să încerci mai mult, insistă Fiona. Cu cât te gândești mai mult la problema asta, cu atât ai mai multe șanse să fii neatent și să le dezvălui celorlalți secretul mea. Și ar fi ceva dezastruos.

— Știu. El își trecu chinuit o mână peste față. Simt că ar trebui să te ajut cumva. Nu mi se pare potrivit să te confrunți singură cu asta.

— Nu mă confrunt singură.

Aproape imediat, își dori să își retragă vorbele. Încă nu era pregătită să discute despre Gray sau despre anunțul iminent al logodnei lor.

— Deci ai încredere în altcineva?

— Am vrut să spun că am sprijinul familiei mele, improvizează ea. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

— Deci ai decis să-i plătești canaliei?

Fiona dezbătu într-o clipită dacă trebuia să îi dezvăluie sau nu intențiile ei domnului Kirby.

— Da.

Poate că acum reușea să-și scoată din minte toată povestea.

El încuviință din cap gânditor.

— Ai noroc că familia ta poate să-ți ofere banii.

— Da.

Nu considera că era nevoie să-i explice planurile. Sau să dezvăluie că nu avea de gând să ceară bani de la familie.

— Îmi clocotește sângele în vene când mă gândesc că este cineva în stare de o asemenea mârșăvie, murmură el.

— Te rog să uiți totul! Sigur motivul pentru care stărui acum asupra situației este faptul că suntem mereu unul în compania celuilalt. Dar vizita de la conac o să se sfârșească peste două zile, iar atunci o să poți să lași totul în urmă, așa cum sper să reușesc și eu.

Zâmbi și își strânse caietul de desen la piept, semnalând astfel sfârșitul discuției. Sper că a mai rămas un sendviș. Mărturisesc că sunt moartă de foame.

— Cum să nu fii, spuse domnul Kirby scuzându-se. Permite-mi să-ți iau caietul de desen.

— Mulțumesc.

Îi întinse caietul de desen, înăbușind panica ușoară care o amenința de fiecare dată când îl încredința altcuiva.

— Cel mai bine este să o iau eu în față și să te îndrum să cobori, arătându-ți cele mai bune puncte de sprijin.

— Foarte bine.

Ea așteptă în timp ce el sări ușor de pe stâncă și își croi drum până jos.

— Nu te grăbi, spuse el.

Coborî întoarsă spre marginea stâncii, blestemându-și fustele. Urcarea ar fi fost mult mai ușoară dacă ar fi putut să poarte pantalonii. În situația dată, trebuia să-și facă griji să nu-și prindă picioarele în tiv și să nu-și rupă gâtul. „Minunat.“

— Te descurci bine, îi spuse el de jos. Mută-ți piciorul un pic spre dreapta. Așa... asta este.

Ar fi fost recunoscătoare pentru încurajare dacă domnul Kirby nu i s-ar fi adresat ca unui copil. Agățându-se de piatră cu degetele palide, ea se aventură să arunce o privire spre pământ. Parcursese jumătate din drumul care o despărțea de sol, ceea ce era încurajator. Dacă ar fi căzut de la înălțimea aceea, *probabil* că nu ar fi murit. Sigur unul, doua oase rupte nu erau cel mai rău lucru care i se putea întâmpla cuiva.

— Știi, cred că mă descurc singură de aici, îi spuse ea domnului Kirby. Aș prefera dacă m-ai aștepta la picnic.

— Ești sigură? întrebă el sceptic.

— Absolut, spuse ea printre dinții îndeștați.

Într-adevăr, Fiona era faimoasă pentru căzăturile pe un teren perfect nivelat, iar situația actuală era menită dezastrului. Dar, dacă nu se grăbea, nu exista nici un motiv pentru care să nu fie în stare să se descurce pe ultimele...

De nicăieri, un cal necheză și copitele bătătoriră pământul.

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă o voce guturală.

Gray.

Fiona se uită peste umăr. El descălecaseră deja și se apropia încrunțat de stâncă.

– Bună ziua, Lord Ravenport.

Ea încercă să adopte un ton vesel, de parcă ar fi fost perfect normal să discuți în timp ce stăteai agățat de un bolovan.

– Nu te mișca! îi porunci el. Vin.

– Nu este nevoie. Mai am doar puțin... Oh...

O cuprinse amețeala. Ea gemu în timp ce degetele îi alunecară de pe stâncă și se prăbuși pe spate.

„La naiba!“

Capitolul 20

Spatele Fionei se lovi de un perete solid sau, mai bine zis, de pieptul lui Gray. Brațele lui erau înfășurate în jurul mijlocului ei, dar el nu reuși să îi atenueze complet căderea. Amândoi se loviră de pământ cu o bubuitură neplăcută. În timpul impactului, îi clănțăniră dinții și rămase fără suflare, simțindu-se sufocată și disperată să respire.

– Fi! strigă Lily disperată.

Ochii Fionei se deschiseră în timp ce sora ei fugi și se prăbuși în genunchi lângă ea.

– Mă auzi?

Auzea. Doar gura ei nu schița nici un răspuns. Se simțea de parcă se afla sub apă, în imposibilitatea de a respira și de a striga după ajutor. Panica se dezlănțui înăuntrul ei și lacrimile amenințau să izbucnească.

Gray îi așeză capul pe genunchii lui și se uită în ochii ei.

– Ascultă-mă, spuse el calm. Ești bine.

Nu, nu era. Legăturile bonetei o strângeau prea tare de gât. Se sufoca și i-ar fi spus dacă ar fi putut să scoată vreun sunet. Se întoarse spre el, se agăță de jacheta lui, dorind să-l facă să o înțeleagă.

El o ținu de umeri și îi vorbi de parcă erau doar ei doi acolo.

– Nu poți să respiri, nu? Și doare. Știu și îmi pare rău. De parcă i-ar fi citit gândurile, îi desfăcu legăturile bonetei și i-o scoase de pe cap.

Dar ea tot nu putea să respire.

– Ascultă doar vocea mea! O să încep să număr și, înainte să ajung la zece, îți promit că o să începi să respiri normal.

„Oh, Dumnezeu!” Părea o veșnicie. Dar ea încuviință din cap, dorind ca el să înceapă să numere.

– Unu. Doi. Trei. Închide ochii și inspiră.

Ea se scutură, încremenită de durere.

– Patru. Cinci. Șase. Încearcă să te relaxezi.

Ochii îi ardeau și gâtul o durea, dar încuviință din cap. Și încercă.

– Șapte. Opt. *Respiră!* spuse el încurajator, iar ea reuși.

Dar o durea tot corpul. Se rostogoli pe o parte, cu răsuflarea întreținută. Trase aer în piept cât putu de repede.

– Asta este, o liniști el. O să fii bine.

Dar Fiona observă o nuanță de ușurare în vocea lui, de parcă nu fusese atât de sigur pe cât păruse la început.

– Dumnezeu mare! Lily îi strânse mâna. Fiona, m-ai speriat atât de tare! Unde te doare?

– Peste tot, se strâmbă ea.

– Biata de tine! Trebuie să ne întoarcem la conac și să chemăm un doctor.

– Nu, se împotrivi Fiona. Lasă-mă un moment. Nu cred că am nimic rupt.

– Ai căzut urât, spuse Lily.

– Nu a fost... cel mai grațios moment al meu.

– Iartă-mă, spuse sora ei. Spuneam doar că poate ți-ai scrântit glezna.

Fără să ezite, Gray se lăsă la picioarele ei, desfăcu șireturile unei ghetuțe și îi verifică glezna, ținând-o strâns în timp ce îi roti ușor piciorul.

– Ce simți?

Fiona se bucură că mama ei nu era acolo să vadă cum un burlac eligibil îi mângâia piciorul, indiferent cât de bine intenționate îi erau acțiunile. Ea ridică din umeri.

– Nu doare.

Gray se întinse sub fusta ei spre cealaltă gleznă și repetă mișcarea, provocându-i o durere în picior.

– Au! șopti ea.

– Probabil o entorsă. O să-l chemăm pe doctorul Hopewell din sat ca să te examineze.

Sophie făcu un pas în față și îi întinse un pahar de limonadă.

— Bea, îi porunci ea.

Fiona bău câteva înghițituri ca să-i facă pe plac prietenei ei.

— Trebuie să-ți fie foarte sete după tot drumul pe care l-am parcurs. Și nu ai mâncat nimic, îi reproșă Sophie.

— Poftim? Gray se încruntă. Kirby, adu-i domnișoarei Hartley un sendviș.

„O, pentru numele lui...”

— Nu am nevoie de nici un sendviș.

Ei bine, avea, dar nu voia să mănânce în timp ce toată lumea se uita la ea.

— Totuși, îmi vreau caietul de schițe.

— Cu siguranță, interveni domnul Kirby. Poftim!

El îi întinse caietul cu o înfloritură, iar Fiona se relaxă ușor în timp ce îl strânse la piept.

— Mulțumesc.

Gray bombăni ceva. Dacă Fiona nu ar fi știut, ar fi putut să creadă că era gelos pe caietul ei de desene.

— O să te întorci călare la Fortăreață, spuse el. Cu mine.

„Excelent.” Și tocmai când credea că suferise toată umilința pe care putea să o îndure într-o după-amiază.

— Eu nu călăresc, mărturisi ea.

Puținele încercări pe care le făcuse la călărie se încheiaseră cu ea acoperită de noroi, vânătaii sau ambele.

— Astăzi o să călărești, spuse el hotărât.

Apoi el o ajută cu grijă să se ridice în picioare. Sau în picior, de fapt. Cel care nu zvâcnea și nu se umfla ca o brișă.

— Nu vreau să complic lucrurile, spuse ea. Doar că, după ce am căzut o dată în după-amiaza asta, nu sunt prea nerăbdătoare să repet experiența.

Gray își puse hotărât un braț în jurul taliei ei și se aplecă mai aproape de urechea ei.

— Nu poți să mergi pe jos până acasă, iar eu nu pot să te car tot drumul.

— Dar cu o căruță? întrebă ea disperată.

— Dealul este prea abrupt. Pe cal este mai sigur, ai încredere în mine. O să mergem încet. O să am grijă să nu pățești nimic.

Voia să-l creadă pe Gray. Chiar își *dorea*. Chiar dacă el subestima posibilitatea unui pericol când ea era prin preajmă.

– Foarte bine.

Abia dacă îi zburară cuvintele printre buze, iar el o luă în brațe, se îndreptă spre calul lui și o așeză în șa. Pentru a doua oară în ziua aceea, simți că pământul era mult prea departe pentru gustul ei. Ea se agăță de cornul șeii cu o mână și ținu caietul de desene cu cealaltă, rugându-se să nu alunece înainte să înceapă să se pună în mișcare.

Dar o clipă mai târziu Gray urcă pe scăriță, își trecu un picior peste cal și se așeză în spatele ei.

Bustul lui era o protecție tare și solidă, iar brațul care îi înfășura talia o făcu să se simtă minunat de sigură.

– Fiona, acesta este Mercurio. Mercurio... Fiona.

– Stai! Tu, infam negativist al poeziei, ți-ai numit calul după un personaj shakespearian?

– N-am avut ce face dacă numele i s-a potrivit.

Gray cloncăni de două ori, iar Mercurio o luă spre baza dealului.

Gray se abținu să vorbească în primele minute ale călătoriei lor, pentru că nu voia să spună ceva ce putea regreta.

Două lucruri îl înfuriaseră când sosise la locul picnicului. Mai întâi, Fiona se pusese în pericol. Și când își închipuise ce primejdie ar fi putut să se abată asupra ei, se înfuriase.

În al doilea rând, îl găsisse pe Kirby chiar sub ea, ca și cum ar fi fost sus pe stâncă împreună. De parcă *el* ar fi fost cel care avea să o salveze. În plus, îi ținea caietul de desen, ceea ce îl făcu pe Gray să se întrebe dacă nu cumva Fiona îl desenase pe cel mai bun prieten al lui.

Partea cea mai cruntă era că Gray știa al naibii de bine că nu avea dreptul să fie supărat pe Fiona din nici un motiv. Ea era o femeie matură și, dacă ar fi vrut să-și riște viața și un picior urcându-se pe o stâncă, aceea era decizia ei. Iar dacă voia să-l deseneze pe Kirby, Gray nu avea nici un motiv întemeiat să se împotrivească. La naiba, ar fi trebuit să se bucure că Fiona și Kirby păreau să se înțeleagă atât de bine! Kirby îi era cel mai bun prieten, iar ea avea să fie soția lui.

Desigur, planul era ca ei să aibă o căsnicie simplă și civilizată. Poate nu doar de fațadă, dar cu siguranță mai puțin decât o căsătorie din dragoste.

Pentru că Gray nu putea să promită mai mult. Și trebuia să o facă pe Fiona să înțeleagă asta înainte de a intra într-o uniune menită să fie o dezamăgire.

Dar era greu să-și amintească de condițiile exacte ale acordului lor în timp ce ea se sprijinea de pieptul lui și își odihnea capul pe umărul lui. Când începuseră să coboare dealul, ea fusese încordată ca un arc, dar acum trupul i se topea pe al lui. Chiar prin fustele ei și prin pantalonii lui, putea să simtă cum picioarele ei subțiri se atingeau de coapsele lui. Parfumul citric al părului ei îi gădila nările, iar ritmul uniform al răsufărilor ei îl calmă.

Ea se încumetă să-i arunce o privire, de parcă ar fi bănuiră că el era într-o dispoziție proastă. Gray bănuia că nu putea să dea vina pe ea.

– Mulțumesc, spuse Fiona.

– Aș fi vrut să fiu acolo ca să te împiedic să cazi.

Ea râse la auzul cuvintelor lui.

– La fel de bine ai putea să încerci să împiedici o găină să ciugulească grăunțe. Sau un taur să atace. Să continui?

– Nu, am înțeles. El simți cum fața i se destinde într-un zâmbet. Dar mi-aș dori să fiu în stare măcar să te scutesc de durere.

– M-ai ajutat mai mult decât îți dai seama. Eram complet panicată. Convinsă că-mi dau ultima suflare. Și tu m-ai făcut să cred că o să fiu bine. Așa că... mulțumesc, repetă ea.

El o strânse puțin mai aproape și își frecă nasul de creștetul ei.

– Cu cea mai mare plăcere. Dar trebuie să insist să chem doctorul când ajungem la Fortăreață.

Drept răspuns, ea oftă apăsător.

– Foarte bine.

Făcând un gest din cap spre caietul de desen, el o întrebă:

– Azi ai făcut portretul cuiva?

– Oh, nu! Am desenat, dar nu un portret. Ți-ar plăcea să-l vezi?

– Cu siguranță. Dar, în timp ce ea vru să deschidă caietul, el îi spuse: Stai! Lasă-mă să îl îndrum pe Mercurio la umbră ca să arunc o privire așa cum trebuie.

De îndată ce nu se mai aflară sub razele soarelui, ea se întoarse spre el și îi întinse caietul de desen deschis.

– Ce părere ai?

Gray clipi nedumerit la scena surprinsă pe hârtie, apoi închise ochii, lăsând ca valuri de amintiri să vină tăvălug peste el.

Verile când el și Kirby se prefăceau că stâncă era nava lor de pirăți.

Ziua după ce tatăl lui murise, când Gray se dusesse acolo ca să scape de casă și de mirosul morții.

Și, ceva mai recent, seara în care o dusesse pe Helena acolo, hotărât să-i arate luna suspendată pe cer și stelele care scânteiau peste vale. Dar, în loc să vadă frumusețea tuturor acelor lucruri, ea se întorsese spre el și îi spusese că logodna lor se terminase.

— Nu-ți place, spuse Fiona, părând descurajată.

El deschise ochii și clătină din cap.

— Nu este adevărat. Îmi place nespus de mult.

El îl examină mai îndeaproape, observând cuibul minuscul al unei păsări într-un copac, o licărire portocalie și caldă în vale și armonia perfectă a întregului desen. La orizont, silueta Fortăreței se ridica mândră. Nici una dintre fisurile sau imperfecțiunile ei nu era vizibilă din perspectiva Fionei. Ea îi vedea măreția și potențialul.

Îi surprinsese moșia din cel mai bun unghi cu puțință. Dar nu pentru că își dorise să-l măgulească sau să reprezinte literalmente o imagine idilică. O desenase astfel pentru că era ceea ce vedea ea.

— Mă bucur că-ți place, spuse ea, cu o ușurare evidentă. L-am făcut pentru contesă. Dar, dacă vrei, aș putea să mai desenez unul pentru tine.

— Ai făcut asta pentru bunica mea?

— Da. Știu cât de mult iubește acest loc și... Ea oftă adânc înainte de a continua: Mi-a povestit despre situația ei și despre faptul că își pierde vederea. Îmi pare atât de rău, Gray!

— Ți-a povestit? întrebă el uluit. Ea este foarte discretă. Nu știam că a menționat asta cuiva.

— Am avut un moment singure în ziua în care ne-am dus la cum-părături în sat. Este o femeie uimitoare.

— Da, este.

— Când am urcat pe stâncă azi-dimineață și am văzut priveliștea splendidă de acolo, am știut că o să-i placă. Și din moment ce nu poate să urce pe stâncă — deși tind să cred că ea s-ar fi descurcat mai bine decât mine —, am crezut că pot să-i duc desenul cu priveliștea. Poate că o să-i ofere o oarecare alinare.

— O să-i placă la nebunie.

Și avea să-i placă la nebunie că Fiona se gândise la asta. Iar el bănuia că ea își croise deja drum spre inima bunicii.

Iar dacă nu era atent, își croia drum și spre inima lui.

Ea ținu desenul la o lungime de braț și înclină capul de parcă îl examina cu un ochi critic.

— O să-l pun în ramă când ne întoarcem la Londra și o să i-l ofer contesei de îndată ce o să fie gata.

Înainte să se poată opri, el îi cuprinse fața în mâini.

— Este cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată!

Obrajii ei se aprinseră.

— Scuze, dar ai ratat partea în care spuneam că este pentru bunica ta?

— Nu. Asta este motivul pentru care e cel mai frumos cadou. Nimic nu mă face mai fericit decât să o văd pe bunica fericită.

Încuviințând din cap, ea zâmbi.

— Și ea a spus același lucru.

— Vrea să te duc la râu. Să te plimb cu barca.

— Tu vrei să mă duci acolo?

— Da.

Mai mult decât ar fi trebuit. Și nu doar pentru a-i face pe plac bunicii. Acum, după ce el și Fiona făcuseră dragoste, se gândea doar la ea. Nici tăiatul lemnului, nici lovitul cu ciocanul, nici munca acaparatoare nu puteau să-l facă să uite gustul buzelor sau senzația pielii ei. O dorea din nou.

— Râul sună minunat, dar nu ne-a rămas mult timp înainte de a reveni în oraș. Măine este ultima noastră zi liberă. *Papa* ajunge sâmbătă și o să fim cu toții pregătiți pentru balul din seara aceea.

— Atunci mâine mergem la râu. Asta, presupunând că doctorul o să-ți dea voie să te dai jos din pat.

Voia să-i arate locul în care el și Kirby obișnuiau să se stropescă și să se joace, goi ca în ziua în care se născuseră. Voia să-i arate leagănul prins cu o frânghie de ramura robustă a unui ulm aflat pe malul apei, cel din care te puteai lansa spre cea mai adâncă parte a râului sau te puteai arunca fără menajamente în noroi. Voia să-i arate Fionei locul minunat al copilăriei lui. Poate singurul.

— Măine, repetă ea. Abia aștept. Deși mă îndoiesc că mama o să mă lase să plec fără Lily sau fără Mary, camerista mea.

Ochii ei frumoși luciră cu regret.

— Nici nu mi-ar trece prin minte să te iau fără să fii însoțită cum se cuvine. Chicotind, el se corectă. De fapt, *mi-ar trece* prin minte

dacă aş crede că pot să scap de însoţitoare. Minteia lui concepea deja un plan ca să o fure pentru câteva clipe. Cu riscul de a fi evident, chiar acum ne lipseşte o însoţitoare.

— Mărturisesc că nu mi-a scăpat detaliul ăsta, spuse ea pe un ton ușor răgușit, care îi involbură sângele în vene. Ea își coborî privirea spre gura lui și se înclină până ce buzele lor erau despărțite doar de un centimetru. Nu ai de gând să mă săruți?

Cu un geamăt, el îi acoperi gura cu a lui. Mâna lui alunecă peste posteriorul ei, trăgând-o mai aproape. Mâna ei liberă se înfășură în jurul gâtului lui și limba ei se împleti cu a lui. Dumnezeuule, ce dor îi fusese de ea! Iar faptul că o gusta acum nu-l făcea decât să o dorească și mai mult.

Când o văzuse cum atârna de stâncă, inima îi bubuise în piept de panică și de frică.

Dar acum inima lui bătea dintr-un motiv cu totul diferit. Fiona era talentată, atentă și frumoasă peste măsură și părea să-l dorească. Nu doar pentru titlul lui, ci pentru ceea ce era *el*.

Poate că ideea de a se căsători nu era chiar atât de nebunească până la urmă. Poate că avea să îi placă să o facă fericită. Și doar faptul că îi era alături făcea ca zilele lui blestемate să fie un pic mai luminoase.

Voia să o tragă în poală și să-și strecoare o mână sub fustele ei, dar o voce rațională undeva în străfundurile minții lui îi șopti că ea fusese rănită, iar el trebuia să o ducă acasă și să cheme doctorul.

Nu să o seducă în șaua unui cal.

„La naiba cu toate!”

Sub ei, Mercurio se foi și necheză, făcând-o pe Fiona să se agațe de jacheta lui Gray.

— Te-am prins, o asigură el în timp ce își strânse mâna pe frâie. Dar cred că Mercurio îmi spune că ar trebui să te duc acasă.

Ea oftă supărată.

— El se crede însoţitoarea noastră?

— Vrea să aibă grijă de tine. La fel ca mine.

— Atunci bănuiesc că nu pot să-l supăr, spuse ea cu un zâmbet.

Gray se asigură că ea stătea bine în șa, înaintea să-și mâne calul înapoi spre cărare. În ziua pe care aveau să o petreacă la râu, aveau timp să discute despre planurile și despre viitorul lor.

Deocamdată, avea să savureze șansa de a o ține aproape și de a-și imagina că se putea ca sentimentul acela de mulțumire să nu fie la fel de trecător pe cât se temea că era.

Capitolul 21

Despre secretul de a atrage atenția unui gentleman

Din când în când, domnișoara Haywinkle se oprea la mijlocul unei lecții și le trimitea pe fetele mai tinere în dormitoarelor lor. Apoi continua să ne împărtășească informații care se puteau dovedi folositoare pentru cele care se aflau în pragul căsătoriei. Eu, Lily și Sophie așteptam cu nerăbdare vorbele înțelepte care cu siguranță aveau să se desprindă de pe buzele domnișoarei H.

În asemenea situații, ea ne invita să venim mai aproape, căci refuza să vorbească mai tare, făcând-o doar în șoptă.

– Gentlemenii au foarte multe responsabilități și pot fi teribil de ocupați, ne-a spus ea. Acesta este motivul pentru care, ca tinere descurcărețe, s-ar putea să fiți nevoite să apelați uneori la metode neobișnuite pentru a fi observate.

– Să ne dăm cu ruj de buze? a întrebat Lily, cea mai serioasă dintre noi.

Domnișoara H. își apăsă îngrozită o mână peste piept.

– Dumnezeu mare, nu, domnișoară Hartley, dacă nu vreți să fiți luate drept niște ușuratice.

– Vă rog, continuați, a implorat-o Sophie pe directoare.

– Ei bine, spuse dramatic domnișoara H., o metodă foarte eficientă implică purtarea unor cizme cu toc înalt în timp ce mergeți pe un teren umed sau accidentat, astfel încât să puteți cădea. Dacă totul merge conform planului, o să vă scrântiți cu succes glezna.

Când domnișoara H. a observat confuzia de pe fețele noastre, ne-a dat detalii suplimentare.

– Vedeți voi, unui gentleman îi place să se simtă util. Dacă vă scrântiți o gleznă, îi dați ocazia să vă salveze. Ca să fie un adevărat cavalier în armură strălucitoare.

– Dar o gleznă scrântită doare, m-am simțit eu obligată să subliniez, având o experiență mai vastă decât cele mai multe dintre noi. În plus, te împiedică să dansezi și să mergi. Și arată groaznic. Ultima dată când mi-am scrântit glezna, mi s-a umflat cât un grepfrut.

– Un grepfrut, într-adevăr. Uneori, fetelor, îmi pierd speranța că o să vă găsiți vreodată soți, murmură domnișoara H. pentru sine.

În noaptea aceea, în timp ce eu, Lily și Sophie ne-am întins în paturile noastre, ne-am hotărât să nu facem niciodată nimic atât de nebunesc încât să ne scrântim intenționat o gleznă.

Ne-am promis și să facem rost de o cutiuță cu ruj cu prima ocazie.

– Este doar o entorsă minoră. Doctorul Hopewell zâmbi cât timp își închise geanta. Dacă te doare glezna sau se umflă vizibil, rămâi în pat. Altfel, nu văd nici un motiv pentru care să nu te bucuri de restul șederii aici.

– Mulțumesc, răspunse Fiona ușurată.

Nu avea de gând să-și petreacă ultimele zile la conac ținută în patul din camera ei, în ciuda recomandărilor doctorului, dar acum putea să se bucure fără să se simtă vinovată.

– Am vorbit cu Lord Ravenport pe drumul până aici. Părea foarte îngrijorat pentru tine.

– Atunci o să-l liniștesc, răspunse ea.

Pieptul i se încălzi la gândul că Gray își făcea griji pentru ea. El pretindea că era rece și avea o inimă de piatră, dar poate că se schimba. Fionei îi plăcea să creadă că așa era.

Doctorul făcu o plecăciune formală și se îndreaptă spre ușă chiar când Lily și Sophie năvăliră în cameră.

– Te rog să nu ne spui că ți-ai rupt piciorul! strigă Lily.

– Nu e atât de îngrozitor, o asigură doctorul Hopewell. Dar o s-o las pe pacienta mea să vă explice. O zi bună, doamnelor!

Sophie și Lily veniră în grabă la căpătâiul Fionei. Sora ei o apucă de umeri și o privi de sus în jos pentru a se asigura că încă era întreagă.

– Nu ai căzut de pe cal, nu? întrebă Lily.

— Nu. Am reușit să parcurg tot drumul de la locul unde am făcut picnicul până în dormitorul meu fără să ating măcar o dată pământul cu ajutorul lui Lord Ravenport.

Ochii lui Lily se făcură mari.

— Stai un pic. Conte te-a *adus* în pat?

Fiona se înroși când își aminti, dar încercă să adopte un ton relaxat.

— Da.

Evident stânjenită de discuția despre conți și paturi, Sophie își drese glasul.

— Am fost foarte îngrijorate pentru tine, Fi. Cum te simți?

— Minunat! Fiona făcu o grimasă. Nu m-am simțit niciodată mai bine. Doctorul Hopewell spune că este o mică entorsă — nu am nici un motiv de îngrijorare. Nu am nici o restricție.

— Slavă Cerului! exclamă Sophie.

Dar Lily se încruntă.

— Oh, Dumnezeule!

Fiona chicoti și o lovi ușor pe sora ei în braț.

— Îți faci griji că nu sunt rănită?

— Mama o să fie dezamăgită. Știi cât de mult îi place să aibă un pic de dramă. Când am lăsat-o în salon chiar acum câteva clipe, era singură — se plimba, plângea și își flutura batista.

— Oh, nu! Fiona dădu la o parte așternuturile și se ridică în picioare. Mă duc imediat să-i spun că sunt bine.

— Nu, nu! Lily o împinse înapoi pe saltea. Dacă te duci acolo de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, o să strici toată distracția.

— Dar chiar *nu* s-a întâmplat nimic, sublinie Fiona.

— Hai, te rog! Sigur *ceva* este în neregulă, o tachină Lily. O vânătăie, o umflătură, o zgârietură? întrebă ea plină de speranță.

Fiona se gândi un moment.

— Cam *mor* de foame.

Sophie sări în picioare.

— O să cer să ți se aducă o tavă cu mâncare.

Lily se bătu ușor cu degetul pe bărbie.

— Da, este bine. O să spunem că nu ți-ai rupt nimic, dar ești prea slăbită și suferindă ca să te miști. Asta ar trebui să o facă fericită pe mama.

– Dar eu și Gray... vreau să spun eu și contele vrem să mergem mâine la râu. Dacă mama crede că nu mă simt bine, nu o să mă mai lase să plec.

Fiona îi aruncă lui Sophie o privire rugătoare.

– Putem să spunem că ești foarte obosită după tot ce s-a întâmplat azi, dar, după o noapte de somn bun, o să te refaci, sugerează Sophie.

– Perfect.

Fiona întotdeauna putea să conteze pe Sophie.

Lily își propti mâinile în șold și își arcui o sprânceană întunecată.

– Gray te-a invitat la râu?

– Nu o spune de parcă ar fi ceva atât de scandalos. Mary o să mă însoțească. Puteți să veniți și voi dacă vreți.

Sophie se încruntă.

– Nu știu...

– Ne-ar plăcea la nebunie! spuse Lily cu o voce pițigăiată. Și chiar ar trebui să fim prezente. Ai reușit cumva să supraviețuiești escaladului de stânci și călăritului unui cal. Nu putem să știm dacă plimbarea cu barca o să decurgă la fel de bine.

O bătaie în ușă le făcu pe toate trei să tresară.

– Mama ta? întrebă Sophie.

– Nu, spuseră Fiona și Lily la unison.

Mama nu bătea niciodată la ușă.

– Intră! strigă Fiona.

O slujitoare deschise ușa și intră cu un cărucior elegant pentru ceai cu care traversă covorul Aubusson uzat.

– Contele ne-a spus să vă pregătim o cină târzie, domnișoară Hartley. Aveți ceai, sendvișuri, fructe și mai multe dulciuri. Sunați din clopoțel dacă vreți altceva.

Ea își înclină politicos capul acoperit cu bonetă înainte să plece.

– Ce frumos, spuse Sophie oftând.

O privire aruncată spre mâncare făcu ca stomacul Fionei să scoată niște sunete ciudate.

– Am voie să mă ridic din pat ca să mănânc? întrebă ea sec.

– Stai acolo, îi porunci Lily. O să-ți pregătesc o farfurie.

– Iar eu mă duc în salon ca să-i informez pe toți că trebuie să-ți revii complet. Aruncând o privire spre Lily, Sophie adăugă: După suficientă odihnă și răsfăț.

— Stai! îi ceru Fiona. Voiam să vă întreb... Cum v-ați simțit la picnic?

Lily zâmbi larg.

— Soph și-a petrecut foarte mult timp discutând cu domnul Kirby. Sophie ridică din umeri cu timiditate.

— Este fermecător, nu-i așa?

— Este, încuviință Fiona. Poate că reușește să ni se alăture și mâine la râu.

— Aș fi prea îndrăzneată să sugerez asta? întrebă Sophie îngrijorată.

— Firește că nu, zise Fiona, chiar dacă nu era deloc sigură ce maniere se impuneau în asemenea situații. Dacă îl vezi în salon, nu uita să îi menționezi asta.

Ochii lui Sophie scânteiară în timp ce ieși din dormitor și, de îndată ce ea nu mai putu să audă, Lily observă:

— Oricât de mult îmi place domnul Kirby, nu sunt sigură că este potrivit pentru Soph a noastră.

— De ce nu?

Fiona luă farfuria pe care i-o întinse sora ei și mușcă dintr-un sendviș cu pui care avea un gust divin.

— N-aș putea să spun exact motivul. Pur și simplu simt că ea merită ceva mai bun.

Fiona se gândi la cuvintele surorii ei, apoi întrebă:

— Ți-ai schimbat părerea despre Lord Ravenport?

Lily băgă o boabă de strugure în gură și își înclină capul.

— Azi am văzut o latură a lui pe care nu o mai văzusem. Când ai căzut de pe stâncă, și-a ieșit din minți, a fost la fel de îngrijorat ca mine. Și după aceea a fost atent, amabil și... galant.

— Mă bucur că tu crezi asta, răspunse Fiona. Pentru că o să mă mărit cu el.

Lily tuși, aproape înecându-se cu boaba de strugure.

— Conte te-a cerut de soție?

— Dacă totul merge bine, o să anunțăm logodna înainte de a reveni la Londra, răspunse Fiona, destul de mândră că evitase cu iscusință întrebarea surorii ei.

Lily se făcu albă ca varul și se așeză încet pe pat lângă Fiona.

— Tu... logodită? Știam că este doar o chestiune de timp, dar mărturisesc că încă nu sunt pregătită să te împart.

Expresia înduioșătoare de pe chipul surorii ei șterse orice urmă de îndoială pe care ar mai fi avut-o Fiona în privința căsătoriei cu Gray și a folosirii banilor de zestre pentru a plăti șantajistul. Dacă exista în toată lumea o persoană pe care Fiona putea să se bazeze, aceea persoană era Lily.

Iar Fiona nu putea permite ca șansa surorii ei la un viitor fericit să fie distrusă de un scandal.

– Ești sora mea, spuse Fiona, strângându-i mâna. Și te iubesc foarte mult. Nimic pe lumea asta nu o să poată slăbi legătura dintre noi.

– Nici măcar un soț chipeș care se întâmplă să fie conte? se vaită Lily.

Fiona puse jos farfuria și o îmbrățișă pe sora ei.

– Nu fi prostuță! Am nevoie de tine mai mult ca niciodată. Habar n-am cum se poartă o contesă.

– Urmează-ți pur și simplu inima, așa cum ai făcut întotdeauna. Nu o să greșești. Și promite-mi că nu o să te schimbi prea mult!

– Îți promit.

Fiona își sărută sora pe creștet.

– Ai scris în jurnal? întrebă Lily. Pentru că într-o bună zi o să vreau să aflu toate detaliile picante despre curtea ta.

– Am scris câteva notițe, spuse vag Fiona. Într-o bună zi, peste mulți ani de acum încolo, când o să fim bătrâne și cărunte, o să facem schimb de povești și o să râdem de cât de naive am fost.

– Sper să am și eu câteva povești de spus.

Lily fornăi în umărul Fionei.

– Sigur o să ai. Tind să cred că poveștile tale o să fie cele mai frumoase.

– Am înțeles că azi o duci pe domnișoara Fiona Hartley la râu. Bunica îi zâmbi lui Gray peste marginea ceștii de ceai. Este un lucru rar și îmbucurător că ascuți sfaturile mele.

Ea și Gray aveau salonul de mic dejun doar pentru ei. El luă o îmbucătură de ou și sorbi o gură de cafea fierbinte.

– Încăpățânarea este o trăsătură pe care am moștenit-o de la tine. Dar mereu ascult sfaturile tale și le prețuiesc.

– Atunci fă-mi pe plac permițându-mi să-ți mai dau un sfat. Ea se întinse peste colțul mesei și îl strânse cu afecțiune de braț. Vorbește cu Fiona. Spune-i ce s-a întâmplat aici. Ai încredere, o să înțeleagă!

Furculița îi încremeni la jumătatea drumului spre gură și o coborî încet pe farfurie.

— De ce ești atât de sigură că pot să am încredere în ea?

El își dorise ca întrebarea să pară spusă nonșalant, dar ascuțimea din voce îi trădă îndoielile legate de sentimentele ei, dar și îndoielile despre sine.

— Dragul meu băiat, spuse ea încet. Unele domnișoare au dus vieți atât de protejate încât orice neplăcere le face să fugă mâncând pământul.

— Ca Helena?

Era mai mult o afirmație decât o întrebare.

Bunica lui făcu o grimasă ca și cum ceaiul ar fi fost amar.

— Exact.

— Și crezi că Fiona este diferită?

— Știu că este. Și o știi și tu. Ea a avut de-a face cu propriile încercări și necazuri, dar, în ciuda acestor greutăți, firea ei dulce și generoasă a rezistat. Ea este făcută dintr-un material mai puternic decât Helena, dar vrei să știi adevăratul motiv pentru care o ador?

El încuviință tăcut din cap.

— Pentru că în ochii tăi apare blândețea când o privești. O tandrețe pe care nu am văzut-o de când erai băiat. Ea scoate la iveală o parte din tine care a fost îngropată prea multă vreme.

— Acum am responsabilități, spuse el și ridică din umeri. N-am timp de zbenguială pe pajiști și de înotat în râu.

— Ai timp și pentru muncă, și pentru distracție, spuse ea melancolică. Ascultă sfatul cuiva care prețuiește fiecare părticică de cer albastru și fiecare apus de soare de un roșu înflăcărat. Zbenguiala este bună pentru suflet, iar omul nu este *niciodată* prea bătrân pentru asta.

Gray îi luă mâna și îi apăsă un sărut pe podul palmei.

— Nu cu mult timp în urmă, Kirby mi-a spus același lucru, doar mult mai puțin grăitor. Cred că m-a pus în gardă să nu devin un bărbat plictisitor.

— Ah, spuse bunica lui cu diplomație, pentru că acest Kirby este specialist în zbenguială.

— Cine vorbește despre mine? Kirby intră în salon cu un zâmbet larg pe față. Nu contează, nu vreau să știu. Luă un măr din bolul

cu fructe de pe bufet și mușcă din el cu poftă. La ce oră plecăm la râu azi?

Gray își arcui o sprânceană.

– Cine ți-a spus că mă duc la râu?

– Domnișoara Kendall m-a invitat aseară. Pe Pentham și Carter, de asemenea. Crezi că putem să le convingem pe doamne să meargă? „Minunat.” Se părea că jumătate din afurisita de lume din jur îi însoțea pe el și pe Fiona la râu.

Dar avea să găsească el o cale ca să discute doar cu ea și poate chiar să o fure pentru câteva clipe.

Gray pufni.

– Dacă poate cineva să le convingă pe doamne să renunțe la pantofi, să meargă cu picioarele prin noroi și, în general, să ignore regulile bunei-cuviințe, tu ești acela, prietene!

Kirby își netezi reverele și făcu o grimasă, foarte mulțumit.

– Vai, dar îți mulțumesc!

– Mai am ceva de făcut înainte să mergem la râu, așa că vă rog să mă scuzați. Ne vedem mai târziu.

Gray se ridică și își sărută în fugă bunica pe obraz înainte de a se îndrepta spre biroul lui.

Peste două zile, vizita la conac avea să se sfârșească și, dacă era să fie sincer, își dorea să se bucure de fiecare moment petrecut alături de Fiona. Nu-i scăpă din vedere ironia situației – la urma urmei, scopul organizării unei reuniuni la conac fusese să o alunge.

În schimb, el era la un pas de a cere mâna Fionei tatălui ei și, măcar o dată în viața lui, se simțea perfect, neobișnuit și inexplicabil de... optimist.

Capitolul 22

Despre a fi purtată în brațe în pat

Dacă, din întâmplare, scumpa mea soră Lily și-ar băga vreo dată nasul în lucrurile mele, mi-ar descoperi jurnalul și ar răsfoi aceste pagini foarte personale, nu am nici o îndoială că titlul acestei mențiuni i-ar atrage atenția și ar face-o să citească tocmai asta.

Dar, în ciuda unui titlu aparent desfrânat, sora mea ar fi dezamăgită (cel puțin, în acest caz), căci sunt bucuroasă să notez că Lord R. a fost un adevărat gentleman. Dată fiind situația, nici nu putea să se poarte mai cuviincios.

O să detaliez cu bucurie.

Mi-am scrântit glezna și încă nu eram conștientă de gravitatea răniei mele. Conteale a insistat să mă urce în brațe pe treptele de la intrarea în casă și pe două rânduri de scări care duceau spre dormitorul meu, unde urma să-l aștept pe doctor.

În ciuda efortului considerabil depus, Lord R. nu s-a plâns și nu a afișat nici un semn evident de oboseală, în afara răsufării oarecum întretăiate. Un piept foarte tare, musculos, pe care l-am observat doar din cauza contactului necesar și deloc nepotrivit al corpurilor noastre.

Pentru claritate, ar trebui să explic că partea mea dreaptă se apăsa în pieptul lui. Cu fiecare pas pe care îl făcea, șoldul meu se lovea ușor de abdomenul lui plat. Decolteul rochiei mele, chiar dacă nu era indecent, dezvăluia un pic mai mult decât se cuvenea, dar tind să cred că el nu a băgat de seamă. Mi-a cuprins spatele cu brațul puternic, iar pe celălalt l-a așezat sub posteriorul meu. Unora li s-ar părea un lucru scandalos; cu toate acestea, în caz de urgență medicală, faci ce trebuie.

Mărturisesc că buzele lui erau foarte aproape de urechea mea și puteam să-i simt respirația pe obraz. Iar în timp ce a pășit dincolo de ușă și a trecut pragul dormitorului meu, el se uita lung la gura mea.

Dar apoi m-a așezat ușor, delicat pe cuvertură. Poate să fi existat vreo secundă sau două când a părut nefiresc de șovăitor în a-mi da drumul. Sau vreun moment când ochii lui s-au întunecat de dorință. Se poate să-mi fi imaginat în treacăt cum îmi înfășor o mână pe după gâtul lui și îi trag gura spre a mea pentru un sărut.

Dar, din păcate, nu s-a întâmplat nimic.

Atunci de ce sunt atât de dezamăgită?

Înainte de după-amiaza aceea, Fiona nu se mai plimbase niciodată într-o căruță. Probabil mama ei ar fi fost îngrozită la gândul de a călători într-un mijloc de transport care era folosit, de regulă, pentru transportarea găinilor, oilor și chiar, Doamne sfinte, a porcilor!

Dar Gray se asigurase ca patul căruței să fie curat și marginile să fie solide. Improvizase banchete joase de-a lungul marginilor folosind saci de grâu pe care îi acoperise cu pături.

Fiona și Lily se așezară vizavi de Sophie și Mary, iar de fiecare dată când căruța trecea peste vreo denivelare a drumului și traversa vreun șanț, cu toții apucau strâns șipcile de lemn din spatele lor și râdeau bucuroși.

Domnul Kirby conduse căruța cu Lord Carter așezat lângă el, în timp ce Gray și Lord Pentham merseară alături călare. Fiona presupuse că erau acolo ca să fie siguri că nu cădea nimeni sau măcar să ajute în caz că se întâmpla.

Când ajunseră pe malul râului, Gray și Lord Pentham descălecară și ajutară femeile să coboare din căruță. Când veni rândul Fionei să coboare, cel mai aproape de ea se afla Lord Pentham, dar Gray veni în față. Îi cuprinse talia cu mâinile, ajutând-o să plutească spre pământ cu o grație extraordinară.

Gray își înclină capul ca să se uite pe după ea în căruță.

– Unde este caietul de desen? întrebă el.

– L-am lăsat în cameră, spuse ea.

– Ah! Nu vrei să riști să se ude. Nu te condamn.

Simplul gând al căderii caietului de desen în apă o făcu să se înfioare, dar acela nu era singurul motiv pentru care îl lăsase la Fortăreață.

– Nu voiam să-mi fie distrasă atenția azi, recunosc eu. Sau să fiu înconjurată de creioane și pasteluri.

Zâmbetul lui îi trezi fluturi în stomac.

– Cum este glezna? întrebă el.

– Mult mai bine. Mi-e teamă că singurul lucru rănit ieri a fost mândria mea!

– Ce păcat! Fruntea lui se încruntă. Nu cred că aveai cum să te prefaci că te doare glezna, nu?

– De ce aș face una ca asta?

– Fă-mi jocul, îi șopti el. Adresându-se celorlalți, Gray spuse: Sunt încântat că sunteți cu toții azi aici. Eu și Kirby ne-am petrecut aici, pe malurile râului, cea mai mare parte din copilărie...

– ... și o bună bucată de vreme chiar *în el*, interveni domnul Kirby. Gray încuviință din cap pentru a-i da dreptate.

– Abia așteptăm să vă arătăm umilele sale distracții. Vă încurajăm să vă relaxați, să explorați și să vă bucurați. Kirby a fost de acord

să vă ducă la o plimbare de-a lungul râului ca să vă arate câteva dintre locurile noastre preferate. Între timp, eu o s-o însoțesc pe domnișoara Hartley cu barca, pentru a-i cruța glezna delicată.

Mary ajunsese lângă Fiona într-o clipită.

— Vă însoțesc, domnișoară.

Gray se întoarse.

— Este o barcă foarte mică. El arată spre bărcuța din spatele lui, care nu părea prea grozavă după părerea neavizată a Fionei. În plus, continuă el, mi-ar fi greu să vâslesc și să manevrez bărcuța cu doi pasageri în ea.

Servitoarea își mușcă buza.

— Eu ar trebui să fiu însoțitoarea domnișoarei Hartley.

— Și așa o să faci, spuse Gray pe un ton liniștitor. De pe mal. Nu o să fim departe. Și, chiar dacă devotamentul față de îndatoririle tale este lăudabil, sper că o să te bucuri de excursia asta.

Mary se înroși la auzul complimentului.

— Prea bine.

Fiona își dădu ochii peste cap. Fusesse ridicol de ușor. Avuseseră nevoie doar de farmecul contelui.

Servitoarea îi întinse Fionei o umbreluță.

— O să aveți nevoie de asta.

— Mulțumesc, Mary, dar o să mă descurc foarte bine și fără ea.

Slujnica păru sceptică, dar nu se împotrivi.

— Vă rog să aveți grijă. Mai ales că nu știți să... Adică din moment ce nu...

Contele se întoarse spre Fiona și ridică o sprânceană.

— Nu înoți?

— Poate că ți-a scăpat din vedere, dar nu sunt cea mai coordonată dintre creaturi.

— Ca să vezi, spuse el nonșalant. O să fac tot posibilul să nu cazi în apă.

Mary scoase un ciripit de indignare.

— Domnișoara Fiona a mai căzut o dată, iar rochia aceea, spuse făcând semn spre rochia din mătase roz, odată ajunsă în apa râului, o să fie distrusă.

Fiona pufni nedelicat.

— Nu am de gând să părăsesc barca. Mergem?

Gray zâmbi și o ținu de braț, în timp ce o ajută să coboare pe un terasament abrupt spre o fâșie îngustă de mal. Bărcuța era acostată la mal, jumătate în apă și jumătate pe țărm.

– De obicei, țin barca legată la debarcader în timpul verii, dar ultima dată când m-am dus până la capătul docului, am găsit mai multe scânduri putrezite și nu vreau să aluneci printre ele, recunosc eu.

– Cât de grijuliu din partea ta, spuse ea cu nerăbdare. Totuși, brusc mă simt mai puțin interesată de rezistența docului și mult mai preocupată de condiția micuței tale gondole.

– Este o barcă cu vâsle.

Ea aruncă o privire critică spre vopseaua scorojită dinăuntrul și din afara bărcii. O parte din lemnul mâncat de vreme arăta mai degrabă suspect.

– Bănuiesc că ai verificat cu atenție scândurile acestei... bărci, nu?

– Da.

Ea înghiți în sec.

– Și nu există scânduri putrezite sau alte defecte pentru care ar trebui să ne facem griji, nu?

– Corpul bărcii este etanș, o asigură el. Singurul fel în care ți s-ar putea uda pantofii ar fi să dea un val peste noi. Sau să se răstoarne barca.

– Minunat, anunță Fiona. Soarta perechii mele preferate de pantofi depinde de abilitatea ta de a ne menține la suprafață.

Înainte de a apuca să-și termine fraza, Gray o ridică de talie cu ușurință și o trecu peste marginea bărcii. Ea rămase în picioare între două băncuțe înguste și privi prudentă suprafața apei. Barca se înclină puțin în timp ce Gray o dezlegă, iar Fiona se întrebă dacă era posibil să ai rău de mare când barca încă se odihnea pe nisip.

– Stai pe banca aceea, spuse Gray. Am pus o pernă ca să te simți comod și să-ți protejezi rochia.

– Mulțumesc. Ea se așază cu atenție și se apucă strâns de ambele margini, în timp ce el împinse barca și își făcu vânt spre apă. Cizmele tale! exclamă ea.

– Sunt vechi.

Sprijinindu-se cu ambele brațe pe pupă, el sări din apă și se așază pe banca din fața ei, balansând barca asemenea unui leagăn diabolic.

Fiona se cutremură și se rugă să supraviețuiască.

Mulțimea adunată pe țărm rămase fără suflare, și toți își întinseră gâturile de parcă s-ar fi temut ca ea să nu aterizeze exact în apă.

Gray se aplecă și puse o mână liniștitoare pe degetele ei palide.

– Ușurel. Legănatul o să se oprească în curând și, atâta vreme cât nu o să încerci să te ridici, o să avem parte de o călătorie lină de acum încolo. Promit!

Ea izbucni în râs.

– Stai liniștit, ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să risc să mă ridic în picioare în... lotca asta.

– Este o barcă cu vâsle. El zâmbi și ridică o vâslă de pe fundul bărcii pentru a-și susține opinia. Încearcă să te simți bine, Fiona. Eu o să fac restul. Tot ce trebuie să faci este să te așezi și să te bucuri de aerul curat, de priveliște și de compania excelentă.

Ea oftă lung și ridică încet capul ca să se uite spre mal, unde Lily și Sophie își fluturau entuziasmate mâinile.

– Să aveți grijă! strigă Lily. Și distracție plăcută!

Fiona le-ar fi răspuns dacă nu ar fi trebuit să dea drumul marginii bărcii. Astfel că doar strigă pur și simplu:

– Așa o să facem!

Încet, strânsoarea ei se relaxă. Bătăile inimii reveniră la normal. Și trebui să accepte că se bucura deja de priveliște – nu de copacii luxurianți și de florile sălbatice pe care le vedea de-a lungul țărmului, ci de bărbatul chipeș care stătea în fața ei. Soarele strălucea în părul lui întunecat și un vânticel îi agita şuvițele rebele care îi dansau pe frunte. Picioarele lui lungi și musculoase erau întinse lângă ea și, chiar prin pantalonii din piele de căprioară, reușea să observe încordarea subtilă a coapselor lui când își schimba poziția. Materialul fin al jachetei lui se mula strâns pe umeri de fiecare dată când retrăgea vâslele prin apă.

Mișcărilor lui puternice, făcute fără efort, o fascinau. Chiar o fascinau. S-ar fi mulțumit să rămână acolo și să se uite la el cum vâslea, chiar dacă el devie barca spre marginea unei cascade.

I se păruse întotdeauna atrăgător, dar în acea zi era diferit. Era aproape irezistibil.

Ea încercă să descopere ce anume se schimbase la el. Poate zâmbetul lui neobișnuit de relaxat sau stilul fermecător. Liniile încordate din jurul gurii dispăruseră și încruntarea pe care o afișa de obicei

nu ieșise la suprafață toată dimineața. Părea cu zece ani mai tânăr și, indiferent ce determinase schimbarea, Fiona o primi cu bucurie.

Acea versiune relaxată a lui Gray făcea ca discuția despre scrisoarea de șantaj, pe care *chiar* avea de gând să o poarte în acea zi, să fie puțin mai ușoară. Ea așteptă până când el îndreptă barca spre mijlocul râului, iar râsetele celor de pe uscat se amestecară cu susurul lin al apei ce lovea vâslele și orăcăitul broaștelor aflate în depărtare.

– Mă bucur să am câteva momente singură cu tine, începu ea.

– Da? El arcui o sprânceană, ca și cum ar fi fost interesat. La ce te gândești, sirenă?

Obrajii ei se înroșiră.

– La nimic de genul acela.

– Ești sigură?

– Da, minți ea.

Dumnezeule, nu era sigură de nimic când el îi vorbea atât de seducător!

– Cât de dezamăgitor!

Privirea lui înflăcărată o făcu să simtă mii de fiori înnebunitori pe piele.

Prefăcându-se imună la farmecul lui, ea îi spuse:

– Voiam să vorbesc cu tine.

El își așează mâneretele vâslelor peste genunchi.

– Și eu voiam să vorbesc cu tine. Totuși, începe tu.

Mai devreme în dimineața aceea, Fiona repetase cuvintele pe care voia să i le spună, iar acum nu-și mai amintea nici unul. Dar nu conta. Nu trebuia decât să-i spună adevărul lui Gray. În ciuda obișnuitei lui încruntări și a aerului morocănos, el era un om rezonabil. Avea să o înțeleagă.

Ea înghiți nodul care i se pusese în gât.

– Îți amintești de scrisoarea pe care ți-am trimis-o când ți-am propus căsătoria?

– Vag, o tachină el.

– Și cum, după ce ai citit-o, m-ai obligat să-ți spun motivele pentru care voiam să mă mărit cu tine.

Gray rămase nemișcat, iar expresia de pe chipul lui deveni serioasă.

– Da.

– Și îți amintești motivele pe care le-am menționat?

— Cred că ai menționat titlul, spuse el sec. Și dorința de a avea acces la partea ta de zestre, dar și o garanție a independenței. El se scărpină la ceafă. Ce se petrece?

— Am făcut tot posibilul să fiu sinceră, dar abia te știam pe atunci.

— Deci nu au fost adevăratele motive pentru care mi-ai propus să ne căsătorim?

— Au fost. Ea înghiți în sec agitată. *Sunt*. Dar mai există un motiv important pe care nu l-am menționat înainte.

Prudența și, poate, dezamăgirea licăriră în ochii lui.

— Te ascult.

— Acum câteva săptămâni, am primit o scrisoare de șantaj. Cineva, nu știu cine, mă amenință că o să dea în vileag un scandal care îl privește pe unul dintre membrii familiei mele dacă nu îi plătesc o substanțială sumă de bani.

Câteva clipe, el rămase cu privirea ațintită spre ea, în timp ce expresia îi deveni sumbră, iar ea începu să se întrebe dacă o auzise.

— Deci aveai de gând să-l plătești pe șantajist cu banii tăi de zestre? Doamne, Fiona! Trebuia să-mi fi spus.

— Știu. Am vrut. La început, am crezut că o să mă descurc singură. Cu cât știau mai puțini oameni despre asta, cu atât mai bine. Dar mi-am dat seama că, dacă izbucnește un scandal mare, reputația ta o să aibă de suferit din cauza asocierii tale cu familia mea. Nu era corect să nu știi nimic despre asta.

— Nu sunt supărat pentru asta. El îi cuprinse fața în mâini. Trebuia să-mi spui ca să-l pot găsi pe nemernicul care te amenință. Am irosit timp prețios la o nenorocită de reuniune la țară în timp ce ticălosul probabil că pregătește următoarea mișcare la Londra.

Fiona își mușcă buza. Nu anticipase reacția lui Gray. Și, chiar dacă îi crescuse inima în piept la gândul că el era pregătit să ucidă un balaur pentru ea, se simți deranjată de ceva din spuselor lui.

— Chiar crezi că vizita la conac a fost o pierdere de timp?

Ea își aminti că îl sărutase în grădină, îl desenase în bibliotecă și făcuse dragoste cu el în cabană. Fusesse cea mai glorioasă, mai edificatoare și mai emoționantă săptămână din viața ei.

Iar Gray o numise o pierdere de timp.

— Te-ai concentrat asupra găsirii unui soț, când trebuia să ne concentrăm toate eforturile la identificarea și zădărnicirea șantajistului. Atunci nu mai era nevoie să te căsătorești cu mine.

„Oh, Dumnezeu!” Ar fi trebuit să-și dea seama ce urma. Acum, când Gray știa detaliile sordide – ei bine, pe unele dintre ele –, nu mai era sigur în legătură cu căsătoria lor. Simți un gol în stomac și începu să transpire.

– Bănuiesc că este adevărat, dar eu...

Ea suspină.

– Fiona?

El îngenunche în fața ei și îi ținu obrajii în palme, obligând-o să îl privească.

– Ce s-a întâmplat?

– Dacă nu vrei să te căsătorești cu mine, înțeleg, spuse ea cu voce sugrumată. Nu putea să suporte gândul că el o respingea pentru totdeauna. O să găsesc alt mod să mă ocup de șantajist și să-mi protejez familia.

– Este prea târziu pentru asta, mormăi el. Ai fost a mea. Dacă ai impresia că o să te las să te măriți cu altcineva, trebuie să fii nebună.

Capitolul 23

Gray înjură în șoaptă. Doamne, încurcase complet lucrurile! Tot ce spunea suna groaznic. Chiar îi interzisese să se mărite cu altcineva?

Fiona își șterse o lacrimă care i se prelinse pe obraz.

– Eu *nu vreau* să mă mărit cu altcineva.

Gray fu luat prin surprindere și trase adânc aer în piept.

– Dar ai face-o dacă ai fi nevoită?

– O să fac tot ce trebuie ca să apăr numele familiei mele.

– Chiar dacă asta înseamnă să-ți legi destinul de cineva pe care nu îl iubești.

La naiba, nu știa ce anume îl făcuse să spună asta! El era ultima persoană din lume care putea să țină prelegeri despre importanța iubirii.

– Ce a amenințat șantajistul că o să dezvăluie?

Ea ridică bărbia și se uită în ochii lui.

– Aș prefera să nu spun.

El tresări.

– Trebuie să fie foarte scandalos dacă ești dispusă să-ți sacrifici fericirea pentru a păstra secretul.

– După cum am spus, o să fac ce trebuie.

– Peste câteva zile, o să fim căsătoriți. Si totuși, nu ai încredere în mine. De ce?

El știa deja răspunsul, dar voia să o audă pe ea spunându-l cu voce tare, chiar dacă numai ca să-i confirme că nu era singurul care trecea printr-o perioadă în care avea probleme cu încrederea.

– Pentru că nu este povestea mea. Ea făcu o pauză și adăugă: Acum câteva zile, bunica ta mi-a spus același lucru într-un context foarte diferit. Ideea este că, dacă secretul mă privea pe mine, aș fi avut libertatea să-l împărtășesc cu cine voiam eu, și *chiar* ți l-aș fi spus. Dar nu are legătură cu mine.

„Interesant.“

– Cu Lily? ghici el.

Ea își lăasă descumpănită umerii în față.

– Da. Dar trebuie să mă crezi când spun că este *absolut* nevinovată. Posibilul scandal nu are de-a face cu acțiunile ei, dar mai mult sigur o să aibă drept rezultat compromiterea ei definitivă.

Gray se gândi la spusele ei în timp ce ocoli un copac căzut și pluti mai jos pe râu.

– Și totuși, tu ești cea șantajată?

– Da. Ea șovăi ușor. Chiar dacă informația asta obscenă o privește pe Lily, ea nu știe toate faptele și detaliile pe care, fără îndoială, le-ar considera devastatoare. Șantajistul trebuie să fi știut că aș merge până în pânzele albe ca să o scutesc pe sora mea de umilința publică, dar și de angosta pe care i-ar provoca-o informația.

El respectă ceea ce îi spusese Fiona, dar tot voia să o protejeze.

Își dorea să-l strângă de gât pe nemernicul care îi amenința familia.

– Nu o să te oblig să-mi dezvălui informația despre Lily, dar poate că reușești să-mi dai detaliile șantajului – cât de mult cere șantajistul, când și unde se așteaptă să încaseze plata. Aș vrea să-i văd scrisul și oricare alte bucăți din scrisoare pe care le poți împărtăși, ca să analizez și să caut orice posibile indicii legate de identitatea lui.

– Am primit două scrisori. Cred că aș putea să-ți arăt unele părți din ele. Ea își mușcă agitată buza de jos. Dar trebuie să știi că m-am

hotărât. Chiar dacă descoperim cine este, am de gând să-l plătesc pentru tăcerea lui.

Gray putea să se gândească la alte moduri mai eficiente prin care să obțină tăcerea unui bărbat, dar le păstră pentru el.

– Ești sigură că este adevărat ce susține el?

– Are dovezi fizice... dovezi pe care am putut să le verific.

El încuviință din cap. Bunica lui avea dreptate. Fiona era inteligentă și puternică. Ca să nu mai vorbim de frumusețea ei izbitoare.

– Mă bucur că mi-ai spus asta. El întinse mâna și își trecu degetul mare peste pielea catifelată a obrazului ei. Te admir pentru că ai vrut să-ți protejezi sora și o să te ajut. Dar, mai mult decât orice, am de gând să te protejiez. Nu vreau să te întâlnești cu persoane dubioase pe alei rău famate ori să fii în pericol. Dacă ți s-ar întâmplat ceva...

El nu mai avu puterea să-și termine fraza.

– Mulțumesc pentru înțelegere și grijă, spuse ea. Dar nu o să mi se întâmple nimic.

În timp ce el își trecu încet degetul peste buzele ei, Fiona îi prinse vârful în gură și îl tachină cu un sărut cald, umed și al naibii de excitant.

„La naiba!”

Dacă ar fi fost oriunde altundeva, mai puțin într-o bărcuță șubre-dă, el ar fi întins-o și ar fi sărutat-o până ce o făcea să geamă de dorință. I-ar fi oferit plăcere până când ajungea să țipe de fericire. O barcă nu era locul ideal pentru seducție.

Dar Gray nu fusese niciodată genul de om care să se ferească de provocări.

El lăsă vâslele în jos și își scoase haina.

– Iartă-mă, îmi este mai ușor să vâslesc fără haină.

– Nu mă deranjează. De fapt, cred că mi-ar fi mai ușor să mă bucur de priveliște fără bonetă.

Încet, ea trase de panglicile de sub bărbie, își trecu ușor degetele peste bucățile de mătase și își scoase pălăria de paie, dezvăluind o grămadă minunată de bucle castanii prinse în creștet.

– Asta da, îmbunătățire, încuviință el. Dar mărturisesc că ești prea departe pentru placul meu.

– Îmi amintesc că mi-ai dat ordine stricte să nu mă mișc în barca asta, răspunse ea.

— În calitate de căpitan al navei, evaluez constant condițiile și consider că nu există nici un pericol în a mi te alătura aici, zise el așezându-se pe fundul bărcii.

Ea aruncă o privire sceptică spre spațiul îngust.

— Unde să... cum...?

— Ții minte cum te-ai așezat cu spatele la mine în timp ce mergeam călare pe Mercurio?

El întinse haina în fața lui și făcu o grimasă.

Ea făcu ochii mari.

— Oh!

O îmbujorare grăitoare se răspândi pe obrajii ei și în jos până pe gât.

— Ești sigur că este un lucru înțelept?

— Nu este nimeni în jur. Și mi-e dor de tine.

Un zâmbet timid se jucă pe buzele ei.

— Și mie mi-e dor de tine. Îmi promiți că nu o să iasă un haos din toată povestea asta?

— Ce fel de haos?

— Oh, nu știu. Exasperată, ea își flutură brațele în aer. Să eșuăm? Să plutim în derivă pe ape inamice? Să întâlnim niște pirați?

— Promit!

Cu o mișcare rapidă, el o trase în jos și o întoarse, astfel încât ea se trezi între coapsele lui, cu spatele lipit de pieptul lui. Posteriorul ei moale se foi pe mădularul lui crescând, iar picioarele ei, precum ale lui, erau îndoite din genunchi.

El înclină capul spre gâtul ei grațios și o sărută sub ureche înainte să-și treacă limba peste pavilionul urechii ei. Dumnezeuule, ce gust bun avea! Și totul se simțea atât de bine când era cu ea!

Îi sărută tâmpla, pleoapa, o parte a nasului și colțul gurii, revendicând cu lăcomie întreaga ei ființă. Ca fiind a lui.

Trasă cu vârful degetelor o cale de-a lungul decolteului, mângâie umflăturile sânilor și pielea fină de pe umeri. Ea își lăsă capul pe spate, răsfățându-l cu o priveliște minunată. Cu fiecare răsufflare, sânii i se încordau sub corset și corsaj, dar el nu îndrăznea să-i descheie rochia pe o barcă, oricât de mult și-ar fi dorit.

În schimb, cuprinse movilele sânilor în palme, încercuind ușor sfărcurile până când ea gemu. Când se arcui pe spate, el intensifică apăsarea, frecând vârfurile încordate prin straturile de mătase.

Ea se întinse în spate și își înfășură un braț în jurul gâtului lui.

– Nu te opri!

Dumnezeule, era extraordinară! El ascultă, atent la fiecare strigăt fericit și geamăt. Privi cum ochii ei se închid sub greutatea satisfacției și cum corpul ei tremură de dorință.

Și își impuse să memoreze totul.

Pădurile erau dense în zona aceea a râului, iar curentul lent transporta barca atât de încet, încât parcă ar fi rămas nemișcați. Peisajul alunecă pe lângă ei, în ritmul unei țestoase, de parcă și el își dorea să savureze fiecare clipă a călătoriei.

– Da, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, depărtând și mai mult picioarele și unduindu-și posteriorul minunat pe el.

Gray strecură o mână pe sub tivul fustei Fionei, atingând-o ușor cu palma peste genunchi și interiorul coapsei, deasupra ciorapilor subțiri de mătase. Tachină pielea catifelată și încordată a coapselor cu atingeri ușoare, aventurându-se tot mai aproape de punctul de întâlnire al picioarelor și de locul care avea să îi aducă plăcerea.

În cele din urmă, el atinse faldurile feminității ei – era umedă și dornică.

Sigur el murise și ajunsese în rai.

Pentru că în lumea reală moștenitoarele frumoase și talentate nu se ofereau bărbaților ca el, țăfnoși și fără avere. Bărbați care erau absolut incapabili de iubire.

Și, cu siguranță, ele nu se ofereau bărbaților ca el în timp ce pluteau în aval într-o bărcuță șubredă cu vâsle.

Gray sărută tâmpla Fionei, coborî spre gât și pe linia umărului, alternând suptul și mușcatul ușor, lăsând ca pielea să vibreze după trecerea lui. Cu o mână, îi mângâie sânul, frecându-i mugurul tare până când trupul ei străluci sub o boare de căldură delicioasă. Cu cealaltă mână, îi explorează intimitatea, găsind centrul plăcerii și dezmiertându-o înăuntru și în afară.

Chiar dacă nu era același lucru cu a face dragoste cu el, Fiona trebuia să admită că era ceva spectaculos. Se relaxase complet pe pieptul lui, lăsându-se să plutească în derivă și în legănarea blândă a bărcii, dar și a senzațiilor pe care el le stârnise în corpul și în inima ei.

Pentru că nu avea nici o îndoială că inima ei îi aparținea în totalitate lui.

Îi povestise despre șantaj, iar el nu o abandonase. Încă o voia sau cel puțin o *dorea* și nu avea de gând să revină asupra înțelegerii lor. Cu siguranță, asta însemna un anumit angajament, afecțiune sau...

Orice ar fi fost, era suficient pentru moment.

Frunzele foșneau deasupra lor, apa clipea dedesubt, iar insectele zumzăitoare din jur dispăruseră încet din conștiința ei până când singurul lucru care rămăsese era Gray.

Trupul lui incredibil de tare care îl legăna pe al ei.

Atingerea lui păcătoasă care îi atâța dorința.

Gura lui aprigă ce călătorea pe pielea ei.

Vocea lui răgușită care o seducea cu fiecare șoaptă spusă pe nerăsuflăte.

— Dă-ți drumul pentru mine, Fi! Chiar aici, chiar așa. Am nevoie să simt cum îți dai drumul în brațele mele. Am nevoie să-ți văd eliberarea frumoasă, perfectă. Am nevoie să știu că ești a mea.

Trupul ei trădător se supuse ordinelor lui de parcă el era un vrăjitor care avea puteri asupra ei. Pentru o clipă nesfârșită, ea își ținu respirația, așteptând ca plăcerea să se avânte pe culmi mai înalte și mai incandescente.

Dorința se dezlănțui înăuntrul ei în timp ce simți cum stă în echilibru pe marginea unei cascade. Curenții se roteau în jurul ei, năucitori în intensitatea lor. Ea se avântă peste margine, ușoară, plutind în lumină, căldură și ceva minunat și de nedescris. Ceva care semăna foarte mult cu dragostea.

Gray o ținu strâns și îi cuprinse gura într-un sărut flămând, dar tandru. Ea se agăță de el în timp ce ieși încet la suprafață, satisfăcută și încântător de amețită.

El păru a nu se grăbi să se miște, așa că ea hotărî să se bucure de apropierea lui cât mai dura contactul dintre ei.

În cele din urmă, el spuse:

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

— Pun pariu că nu este la fel de șocant precum ce ți-am spus eu, glumi ea. Este foarte greu să întreci o amenințare de șantaj.

El chicoti confuz și își împlăti degetele cu ale ei.

— Este adevărat, dar nu ar trebui să subestimezi capacitatea mea de a te șoca.

– Mulțumesc că mi-ai înțeles secretul, spuse ea sinceră. Oricare ar fi mărturisirea ta, o să încerc să fiu la fel de înțeleghătoare.

– Bine. Pentru că am naufragiat acum un sfert de oră și de atunci nu ne-am mișcat.

– Gray!

Ea își îndreptă fustele și se ridică greoi pe băncuță, căutând să vadă dacă nu intra apă în barcă.

– O să ne scufundăm?

– Probabil că nu. Stăm pe un banc de nămol în apa adâncă de vreun metru.

– Dar am... eșuat?

Ea își puse o palmă pe pântec, dorindu-și să se fi gândit să mănânce mai mult la micul dejun în dimineața aceea. Simțea deja că îi era foame, și Dumnezeu știa cât aveau să rămână blocați acolo.

– Doar temporar.

Cu un zâmbet, el se ridică pe bancă, apoi își aruncă picioarele peste marginea bărcii și sări în râu.

– Ține-te bine!

Fiona abia dacă mai avu timp să se țină de bancă înainte ca el să se sprijine cu umărul de corpul bărcii și să împingă de mai multe ori. Barca se deplasă cu câte un centimetru sau doi de fiecare dată, înainte ca o lovitură puternică să o miște, în cele din urmă. Gray împinse barca până ce ajunse la apă mai adâncă și se scufundă iute până la talie.

Pentru câteva secunde, ea intră în panică la gândul că putea să plutească mai departe fără el, dar Gray se întinse și reuși să urce în barcă, stropind-o cu apă de sus până jos.

– Iartă-mă, spuse el, evident lipsit de regrete.

Ea ridică din umeri și zâmbi.

– Câteva picături de apă nu fac rău nimănui, iar eșuatul este încă un detaliu remarcabil într-o zi pe care nu o s-o uit niciodată.

Abia aștepta să scrie despre aventura ei în jurnal și se gândea deja la posibile titluri.

„O întâlnire de dragoste la râu? Nu.“

„Necuviința valurilor? Eh...“

„Răvășită în barcă? Nu-i rău.“

– Fiona.

Gray se așeză lângă ea, ridicând cu ușurință vâslele din apă.

— Hm?

Gura lui se arcui într-un zâmbet amuzat.

— Deci ești bine?

— Da.

Mai mult decât bine. Era fericită.

— În regulă, pentru că mai sunt o grămadă de lucruri pe care vreau să ți le arăt.

Ea își arcui o sprânceană la auzul spuselor lui, făcându-l să chicotească.

— De-a lungul râului, mă refer. O să ne întâlnim cu restul lumii ceva mai încolo ca să ne bucurăm de un prânz întârziat. Dar între timp, ești toată a mea și nu am de gând să pierd nici măcar o secundă.

Inima ei se zbătu de bucurie. Îi fusese atât de frică să îi povestească despre șantaj, dar el fusese mai înțelegător decât ar fi putut măcar să spere. Iar când o ținuse în brațe, o sărutase și o atinsese, o făcuse cu o tandrețe care o determinase să creadă că fericirea putea să dureze. Dincolo de ziua aceea, de săptămâna următoare, chiar de anul următor.

— Nici eu nu vreau să pierd timpul, spuse ea. Arată-mi tot ce iubești la locul ăsta.

Preț de mai multe secunde, el o privi cu o intensitate care o făcu să roșească. În cele din urmă, el spuse:

— Prea bine. Prima noastră oprire o să fie infamul leagăn din frânghie.

Fiona râse neliniștită.

— Bănuiesc că vrei să ne uităm la leagăn de departe. Poate să-l admirăm în timp ce plutim în barca asta care, apropo, chiar mi-a devenit dragă.

— Totul depinde de un lucru, spuse el viclean. Dacă ești sau nu genul de om înclinat să accepte provocările.

Capitolul 24

Gray trebuia să fie nebun. Era absurd să o provoace să se dea într-un leagăn din frânghii.

Fiona își dresе glasul și se pregăti să ia atitudine.

– Poate ai uitat că sunt destul de predispusă la accidente.

– Nu mai spune!

El îi aruncă un zâmbet malițios.

– Prin urmare, evit orice purtare riscantă.

– Nu întotdeauna, răspunse Gray gânditor. Mi-ai scris din senin și mi-ai cerut să mă însor cu tine. Unii ar spune că este riscant.

Ea încuviință din cap, dându-i dreptate.

– Cei mai mulți ar spune că este un gest disperat.

– Ai făcut-o pentru sora ta. Eu aș spune că este îndrăzneț. Și curajos.

Ea râse.

– Nicidecum. Lily este cea curajoasă. Eu prefer să mă ascund în spatele caietului de desen, să observ lumea de la o distanță sigură.

– Poate că o faci uneori. Dar nu-ți recunoști adevăratele merite. Ai riscat să vii aici cu mine astăzi. Și sunt foarte bucuros că ai făcut-o.

– Și eu sunt, dar un leagăn din frânghii este cu totul altceva, mai ales că bănuiesc că nu este genul de leagăn cu care ar fi de acord bunele grijulii.

El pufni.

– Trebuie să spun că nu. În timp ce întinse vâslele pe genunchi, ridică privirea spre copaci și privi un loc aflat în spatele ei. Dar nu te lua după ce spun eu, convinge-te singură.

Fiona aruncă o privire peste umăr și căută scrutător ramurile celui mai înalt copac de pe malul râului. La început, văzu doar frunze, dar apoi observă o frânghie lungă, suspendată deasupra apei. La simpla ei vedere, firicelele de păr de pe brațe i se înfiorară.

– Asta nu prea se încadrează în categoria leagăn. Este doar frânghie sfâșiata cu un nod făcut la bază.

Gray ridică din umeri.

– La un moment dat, exista un disc de lemn pe care îl foloseam ca scaun. Dar a putrezit cu ani în urmă.

– Bineînțeles că a putrezit.

Senzația de ușoară amețală reveni.

– Eu și Kirby nu l-am înlocuit niciodată pentru că nodul funcționează la fel de bine.

– Doamne, Dumnezeu! Ea își făcu ușor vânt cu mâna. Pot doar să-mi imaginez cum tu și domnul Kirby vă legănați prin pădure ca Robin Hood.

El chicoti în timp ce se îndreptă spre mal, tot mai aproape de leagăn.

– Locul ăsta a fost scăparea noastră.

– Scăparea voastră de ce anume? întrebă.

Gray ridică privirea spre ea.

– De orice.

– Iartă-mă că-mi bag nasul, începui Fiona, dar ce a fost așa de greu în a fi singurul fiu al unui conte? Ai avut o relație dificilă cu părinții tăi?

– Nu, zise Gray cu sinceritate. Ei au avut o relație dificilă unul cu celălalt. Eu i-am adorat pe amândoi, dar părea că se certau mereu.

– Iar tu ai fost oarecum ignorat?

El încuviință din cap.

– Bunica a făcut tot posibilul să aibă grijă de mine, încercând să-i țină în frâu pe părinții mei, care nu aveau nici un interes să-și îndeplinească îndatoririle de conte și contesă, darămite de tată și de mamă. Când nu erau ocupați cu certurile, umblau de la o petrecere decadentă la alta. Jocuri de noroc și băutură în exces... El se gândi că era mai bine să nu menționeze orgiile și opiul. Sunt sigur că îți poți imagina.

Ea îl privi cu empatie.

– Trebuie să fi fost greu pentru un băiat.

– Am fost destul de fericit. Kirby își petrecea fiecare vară aici, noi doi ne ocupam de moșie.

Gray vâsli spre țărm, sări din barcă și o trase spre fâșia îngustă de mal. Își întinse brațele spre Fiona și o privi încurajator, zâmbind când ea se ridică pe picioarele tremurânde și îl lăsă să o poarte în brațe pe mal.

O ajută să urce pe o piatră mare, apoi prinse capătul frânghiei și se cățăără pe piatra din spatele ei.

– Gray, spuse ea seriosă. Nu o să mă dau în leagăn cu frânghia asta. Pentru nici o provocare. Pentru nici un pariu. Nici dacă m-ai corupe cu 10 000 de lire.

– Ești cam rigidă, o tachină el.

Ea înghiți în sec.

– În cazul ăsta, da. Să fie clar, dacă mă urmărea un mistreț prin pădure, iar leagănul ăsta din frânghie era singura cale de a scăpa de bestie, tot nu mă foloseam de el.

– Încep să înțeleg adâncimea disprețului tău pentru leagănele din frânghie. El îi zâmbi și o luă de mână. Dar aici nu există mistreți și nu te-aș forța niciodată să încerci ceva ce nu vrei.

Ea răsuflă ușurată și închise ochii pentru o fracțiune de secundă.

– Mulțumesc. M-au trecut toate transpirațiile doar la simpla vedere a acestui leagăn. Totuși, cred că este foarte drăguț că tu și domnul Kirby v-ați petrecut aici atâtea ore în voie când erați băieți. Trebuie să-mi povestești cum funcționa. Te dădeai de pe piatra asta?

– Uneori. Dar, de obicei, urcam într-unul dintre copaci și săream de acolo. Cu cât este mai sus, cu atât e mai interesantă aventura. Din tot ce am experimentat până acum, este lucrul care seamănă cel mai bine cu zborul.

Gray se ridică în picioare lângă Fiona și trase de funia veche, lăsând-o să-i susțină o parte din greutate.

– Ei bine, știi ce s-a întâmplat cu bietul Icar. Noi, muritorii, am face bine să rămânem cu picioarele pe pământ.

– Trucul este să-i dai drumul la momentul potrivit. Dacă îi dai drumul prea devreme sau prea târziu, te pricopsești cu o gleznă scrântită pe malul râului. Dar, dacă sincronizarea este perfectă, te arunci în cel mai adânc loc din râu ca o ghiulea.

– Sună îngrozitor și încântător în același timp.

– Am avut și parte de răni, dar, în mod ciudat, și de ele îmi amintesc cu drag.

– Nu este de mirare că tu și domnul Kirby sunteți atât de legați. Ați fost ca frații.

Gray ridică privirea spre locul în care celălalt capăt al frânghiei era înfășurat în jurul unei crengi groase. Avuseseră nevoie de zile întregi să-și facă suficient curaj să urce atât de sus. Și de îndată ce reușiseră să ajungă la creanga aceea înaltă, nu fuseseră siguri dacă mai erau în stare să se întoarcă. Dar cumva, reușiseră.

– Poate că mie și lui Kirby nu ne curge același sânge prin vene, dar îl consider un frate. În afară de bunica, el este singura familie pe care o am.

Sprijinindu-se în palme, Fiona se lăsă pe spate și se uită lung la el.

– Știu cum te simți. Eu și Lily nu avem aceiași părinți naturali; mama și tata au adoptat-o când ea era un bebeluș. Eu eram foarte mică și nu-mi amintesc o perioadă în care să nu fi fost împreună. Ea este sora mea în adevăratul sens al cuvântului. Când mă gândesc la ce ar fi fost viața mea fără ea, mă simt tristă, aproape goală.

– Atunci chiar înțelegi, spuse Gray.

Dar trebuia să-i povestească și despre cea mai cruntă zi din copilăria lui. Se învățea în cerc, tot încercând să-și dea seama care era cea mai bună abordare. Nu avea cum să descrie evenimentele din ziua aceea fără să retrăiască groaza, mânia și suferința fără margini. Poate că de aceea nu vorbise despre asta niciodată.

Își propusese să păstreze acea amintire în spatele unei uși încuiate pentru tot restul vieții lui. Dar voia să-i spună Fionei. Dacă se căsătoreau, pur și simplu ea *merita* să știe cât de afectat era el. Și dacă exista o părțică înăuntrul ei care credea cu naivitate că îl putea schimba sau învăța cum să iubească, ei bine, povestea lui jalnică îi putea deschide ochii o dată pentru totdeauna.

– Ai spus că nu-ți poți imagina viața fără sora ta. Ai făcut vreodată invers? Adică ai încercat vreodată să-ți imaginezi cât de diferită ar fi viața ta dacă un lucru rău *nu* s-ar fi întâmplat?

– Tot timpul, răspunse ea iute. Îmi imaginez cât de diferită ar fi fost viața dacă mama mea nu ar fi murit. Am fi organizat întâlniri la ceai în odaia copiilor în fiecare după-amiază și nenumărate picnicuri în parc. Tatăl meu nu s-ar fi recăsătorit niciodată și nu ar fi devenit atât de distant. Ar fi continuat să ne tachineze pe mine și pe Lily că o să întâlnim zâne în drumul spre casă. Încă ar mai cânta balade la pian cu noi, chiar dacă nici una dintre noi nu cântă corect o melodie. Eu și Lily sigur n-am fi plecat la școala domnișoarei Haywinkle. Poate că mama ar fi venit aici, la reuniunea de la conac, și s-ar fi împrietenit repede cu bunica ta. Mi-ar plăcea să cred asta.

– Și mie. Înainte ca ea să continue, adăugă: Și ce ar crede ea despre căsătoria ta cu un conte care este acru și istovit?

Părul roșcat al Fionei strălucea în lumina soarelui, iar pistrii păreau să-i facă cu ochiul.

– Eram doar o copilă când a murit, așa că nu a apucat să îmi dea niciodată sfaturi legate de alegerea unui gentleman potrivit ca soț. Dar îmi amintesc un lucru despre mama mea: când eram fericită, era

și ea fericită. Și cum a fi cu tine mă face fericită, tind să cred că te-ar fi adorat.

Gray pufni. La naiba dacă sentimentul acela nu-i topise un colț din inima lui de gheață!

– Îmi pare rău că nu a apucat să vadă ce femeie ai devenit. Să vadă cât ești de talentată. Cât de frumoasă și de amabilă!

Fiona se întinse și îl apucă de mână.

– Așază-te, spuse ea. Te rog!

El lăsă frânghia să-i alunece din mâini și se așeză lângă ea pe piatră.

– Soarele este prea puternic pentru tine? Îți aduc boneta din barcă sau putem să ne mutăm într-un loc la umbră.

Ea se întoarse spre el și înclină capul grijuie, iar el știa că nu mai putea să ocolească subiectul.

– Este rândul tău, spuse ea încet. Cât de diferită ar fi fost viața ta dacă nu ți s-ar fi întâmplat ceva rău?

– Este greu de spus. Dar o să-ți povestesc despre lucrul acela rău și o să te las să tragi propriile concluzii.

Ochii ei străluciră cu un aer de încurajare, convingându-l să continue și promițând să fie înțeleghătoare.

– Era vara în care împlinisem doisprezece ani. Eu și Kirby venisem acasă de la școală și tocmai făcusem o plimbare pe moșie. Fiecare zi era o aventură, ocupată cu pescuitul, călăria, vânătoarea, înotul...

– Și datul în leagăn? întrebă ea cu un zâmbet amuzat.

– Firește. În ziua aceea, părinții mei s-au certat urât, așa că eu și Kirby ne-am găsit refugiul la grajduri cu câteva mere ca să răsfățăm caii. Periam armăsarul preferat al tatălui meu când un lacheu a venit alergând spre noi, fluturându-și nebunește brațele. M-a strigat pe nume și a spus că părinții mei voiau să mă vadă imediat. În bibliotecă.

Gray încă putea să audă tremurul panicat din vocea slujitorului, să-i vadă paloarea fantomatică a chipului. Dar își amintea mai ales cum simțise că picioarele lui parcă deveniseră de plumb, în timp ce se grăbise să revină acasă, cu Kirby în urma lui. Știa că era ceva neobișnuit. Părinții lui nu voiau să întrebe despre notele de la școală sau să îl certe că lăsase urme de noroi de pe cizme în salonul principal.

— Când am deschis ușa de la bibliotecă, l-am găsit pe tata umblând nervos în spatele biroului, cu un pistol de duel la tâmplă.

Fața ei deveni palidă.

— Doamne, Gray, nu!

El înghiți în sec, revăzând totul în minte clar ca ziua în care se întâmplase totul. Simți un gol în stomac, dar se concentrează la apăsarea blândă a mâinii Fionei.

— Mama era așezată pe scaunul de la birou și ținea cu mâini tremurătoare un pahar. Vinul curgea, pătând covorul. El închise repede ochii și revăzu în minte șuvițele moi de păr care încadrau chipul palid al mamei. Două pete aprinse de roșu pe obraji ei păreau ciudat de nelalocul lor, de parcă cineva întinsese o pătură de picnic în timpul unei furtuni. Ea m-a zărit în pragul ușii și mi-a spus să rămân acolo. Când am întrebat-o ce se întâmplă, mi-a spus că tata încerca să o controleze, amenințând că o să-și ia viața.

— Oh, nu! Fiona îi strânse mâna. Este... groaznic.

Era absolut îngrozitor. Dar Gray începuse să spună povestea, iar acum era obligat să o termine.

— Haina tatei era înnegrită de transpirație, iar ochii lui sălbatici îi ieșeau din orbite. S-a întors spre mine și a fluturat nebunește pistolul spre mama. Am crezut că inima o să-mi iasă din piept și am vrut să alerg spre ea, dar ea a țipat să rămân pe loc. Tata râdea — un sunet crunt și urât. Mi-a spus că mama s-a culcat cu jumătate din bărbații din Londra și nu merita să poarte numele contesei de Ravenport.

— Gray, șopti Fiona. Îmi pare rău.

— Ea a scăpat paharul din mâini, s-a aruncat spre tatăl meu și a început să-l lovească cu mâinile în piept, urlând că și el era la fel de depravat ca ea. Și, dintr-odată, amândoi au început să plângă și să se agațe unul de celălalt, legănându-se înainte și înapoi. Mama promitea că nu o să se mai întâmple, dar tatăl meu a devenit și mai agitat, iar degetele i s-au încleștat pe patul pistolului.

Gray își trecu o mână peste frunte și se luptă cu un val de greață. Fiona își puse brațul pe spatele lui și își sprijini capul pe umărul lui.

— Vrei să faci o pauză pentru o clipă? Poate să găsim un loc la umbră în care să ne odihnim?

— Nu.

Trebuia să termine povestea aceea sordidă acum, înainte de a-și pierde curajul. Avea nevoie să o elimine ca pe o otravă, să o expună la lumina zilei.

– Voiam să cer ajutor, spuse el cu vocea sugrumată. Voiam să o găsesc pe bunica, un slujitor, pe oricine în stare să le bage părinților mei mințile în cap. Dar, când am vrut să plec, mama a scos un țipăt care mi-a înghețat sângele. N-a implorat să nu plec. A spus că, atât timp cât eram acolo, tatăl meu nu o să se rănească și nu o s-o rănească nici pe ea. Dar el a râs când a auzit-o. Mama l-a implorat. L-a avertizat că o să mă rănească pe mine, moștenitorul lui, pentru totdeauna.

Fiona ridică privirea spre Gray, cu chipul ei minunat cuprins de spaimă.

– Te rog să-mi spui că nu a făcut-o!

Gray înghiți în sec și încuviință din cap.

– S-a împușcat în timp ce noi stăteam acolo și ne uitam la el nepuțințioși. O să te scutesc de restul detaliilor.

Detalii precum șocul de a-și vedea tatăl cum se uita fix la el în timp ce își băga țeava pistolului în gură. Precum sunetul de os zdrobit sub efectul exploziei armei.

Fiona nu avea nevoie să audă detalii despre sângele care se împrăstase pe tavan, pe cămașa și pe fața lui. Nu trebuia să știe despre urletele neomenești ale mamei, în timp ce ea se prăbușise la podea și așezase în poală ce mai rămăsese din capul tatălui său.

Dar îi spusese destul Fionei.

Destul ca să înțeleagă cât de denaturată fusese familia lui.

Destul ca să-i explice de ce nu era în stare să iubească pe nimeni.

Și probabil suficient ca să o sperie și să o facă să plece.

Problema era că, în cele din urmă, își dăduse seama că nu voia să o sperie și să o facă să plece.

Dumnezeu știa că el nu o merita, dar asta nu îl făcea să nu o mai dorească. Pentru el. Pentru totdeauna.

Capitolul 25

Palma Fionei alunecă peste pieptul lui Gray și mâna i se odihni pe inima lui.

– Îmi pare rău. Nimeni nu ar fi trebuit să asiste la așa ceva. Cu atât mai puțin un băiat de doisprezece ani.

O vreme, nu spuseră nimic. Numai apa care se lovea ușor de pietre și vântul care agita frunzele tulburau liniștea.

În cele din urmă, el zise:

– Ai întrebat cât de diferită ar fi fost viața mea dacă nu se întâmpla lucrul ăsta rău, iar acum știi. Nu aș fi moștenit titlul de conte înainte să ajung la vârsta majoratului. Nu aș fi privit cum mama își potolește durerea cu opiu și băutură, cum se stinge încetul cu încetul în fața ochilor mei. N-aș mai fi fost chinuit de vina că nu l-am oprit pe tata.

– Nu! Ea îi cuprinse fața frumoasă și chinuită în mâini și îl obligă să îi întâlnească privirea. Nu a fost vina ta. Părinții tăi nu ar fi trebuit niciodată să te implice în disputa lor în acea zi. Te-au făcut un pion în relația lor complicată. Dar erai doar un *băiat*. Și totul sună de parcă nu mai era nimic de făcut pentru tatăl tău.

Gray ridică din umeri.

– Poate că nu mai era.

Un nod amar i se puse în gât și o lacrimă i se prelinse pe obraz. Pur și simplu *trebuia* să-l facă să înțeleagă. Fericirea lui și poate a ei depindea de asta.

– Nu, ripostă ea. *Trebuie* să mă crezi, precum pe cineva care vede situația obiectiv, când spun că tot ce s-a întâmplat cu tatăl tău *nu* a fost din vina ta. Nu l-ați fi putut împiedica nici dacă încercați, iar tu sau mama ta sau chiar amândoi puteați să deveniți victime. Și ar fi fost și mai tragic. Crede-mă, Gray!

El își întoarse fața în palma ei și o sărută, apoi îi luă ambele mâini într-ale lui.

– Încerc să cred. Dar nu este ușor... și acum știi de ce.

Pieptul ei se înfioră gândindu-se la ce pierduse el. Tatăl și mama lui, copilăria și încrederea în oameni.

– Eu nu sunt ca ei, spuse ea seriosă. Nu te-aș răni niciodată. *Trebuie* să mă crezi.

– Știu că nu vrei să-mi faci rău. Așa cum nici eu nu mi-aș dori niciodată să-ți fac rău.

Fiona tresări. Pentru că înțelese ceea ce el nu avea curaj să-i spună – indiferent cât de bune le erau intențiile, probabil aveau să ajungă, în cele din urmă, să se rănească unul pe altul.

Dar ea știa deja că el era rănit și cinic. Avea nevoie de mai mult, nu doar de o după-amiază ca să-l convingă că dragostea merita să-ți asumi riscul, iar ea era dispusă să-și pună tot timpul la dispoziție. Atât cât era necesar. În plus, el începuse să se deschidă în fața ei, ceea ce trebuia să fie un semn foarte bun.

Fiindu-i imposibil să vorbească, ea își apăsă buzele pe ale lui într-un sărut delicat și fu răsplătită cu urma unui zâmbet firav, dar sincer.

– Ideea este, continuă el, că ziua aia a schimbat totul în viața mea. Cu excepția unui lucru... Kirby.

– Te-a susținut într-o perioadă tragică. Nu este de mirare că sunteți atât de apropiați.

Gray încuviință din cap.

– Sângele... l-a stropit și pe el. La propriu și la figurat. Și, din câte știu, nu a povestit scena niciodată nimănui. Nu l-am pus să jure că o să păstreze secretul și nici nu l-am implorat să tacă. Dar și-a dat seama ce scandal ar fi creat asemenea bârfe pentru familia mea și ce rușine mi-ar fi adus. Kirby a fost cel mai bun prieten al meu înainte de acea zi oribilă și m-a ajutat să nu înnebunesc în zilele și în săptămânile următoare. A rămas un prieten bun și fidel de-a lungul anilor.

– Mă bucur că a fost acolo pentru tine și încă este. Dar nu e singurul care are grijă de tine. Mai e bunica ta, desigur; și eu.

El întinse mâna spre șuvița de păr care alunecase pe chipul ei și i-o dădu după ureche.

– Nu ți-am povestit despre sinuciderea tatei ca să-ți câștig empatia. Ci doar ca să-ți explic de ce sunt așa. Și de ce locul ăsta este special pentru mine.

Ea își odihni capul pe umărul lui și ridică privirea spre leagăn.

– Cred că înțeleg. Aici ai putut să fi băiat și după ziua aceea.

– În aceeași seară, în timp ce slujitorii atârnav pânze negre la ferestre, eu și Kirby am venit aici. A fost prima dată când ne-am adunat curajul și ne-am lansat de pe cea mai înaltă creangă. M-am scufundat în râu, lăsând apa să spele sângele și imaginile îngrozitoare din capul meu. El ridică din umeri. Ciudat, dar m-a ajutat.

Ea încuviință din cap, impresionată de sinceritatea lui.

– Îți mulțumesc că mi te-ai destăinuit. Că ai avut cu adevărat încredere în mine.

Deși adora intimitatea fizică pe care o avea cu Gray, ce se întâmpla acum era diferit. Mai profund.

Îi dăduse speranța că, în ciuda tuturor rănilor lui, ea putea să-l vindece și poate să-l facă să iubească din nou.

— Presupun că ar trebui să ne alăturăm restului grupului.

El oftă cu regret.

— Da, Mary o să mă caute. La fel Lily și Sophie.

Gray se întoarse spre ea, cu ochii întunecați plini de dorință și de afecțiune. Își trecu degetele prin părul ei și îi captură gura într-un sărut dulce care o lăsă fără suflare. Iar inima i se umplu de bucurie.

Pentru că i se părea că sărutul acela era mai mult decât un simplu sărut. Era promisiunea de a încerca să uite trecutul și să înfrunte viitorul împreună.

Când, în cele din urmă, se despărțiră cu reticență, Gray o ajută să coboare de pe piatră și să urce înapoi în barcă.

Ea se așeză în fața lui, fascinată de mișcarea lină, puternică a umerilor și a brațelor lui în timp ce vâslea și conducea barca de-a lungul râului. Ea reușea să audă deja zgomotele îndepărtate ale discuțiilor și râsetelor plutind spre ei de pe mal, unde trebuiau să se întâlnească cu restul grupului și să se delecteze cu un picnic înainte să revină la Fortăreață.

Când mai aveau doar câțiva metri până la mal, Gray ridică brusc vâslele din apă și le lăsă de o parte și de alta a bărcii.

— O să vorbesc cu tatăl tău când sosește mâine. Și, dacă vrei, putem să ne anunțăm logodna la balul de mâine-seară.

Fiona simți fluturi în stomac. Din impuls, ea se aplecă, îl luă pe Gray de gât și îl sărută.

— Asta m-ar face foarte fericită.

Chiar și acum simțea că dansa. Nu în barcă, bineînțeles, pentru că ar fi ajuns direct în râu și și-ar fi distrus una dintre rochiile preferate. Cu toate acestea, bucuria se dezlănțui în interiorul ei.

Pentru că, în asemenea momente, când Gray era atât de grijuliu, atent și amabil, ea putea să-și închipuie că avusese un fel de curtare sinceră și așa cum se cuvenea. De genul celei în care domnul chipeș o curta pe frumoasa domnișoară și încerca să îi intre în grații. Și aproape că reușea să-și imagineze că, în ciuda piedicilor, putea cumva să-și salveze sora de la un scandal îngrozitor și să se bucure de propria poveste romantică.

Putea să se întâmple. Și ce loc era mai potrivit pentru puțină magie de poveste dacă nu un bal?

Despre motivele pentru care adorăm balurile

(o listă scurtă)

1. *Rochiile.* O superbă și ușor îndrăzneță rochie poate face ca o fată să pară eroina propriului roman gotic: orbitoare, cutezătoare și frumoasă.

2. *Dansul.* Fiecare dans, de la cadril la vals, oferă șanse de romantism: un compliment care îmbujorează obrajii, o privire înflăcărată sau o atingere stăruitoare.

3. *Șampania.* Atmosfera festivă încurajează fiecare oaspete să lase grijile deoparte, să se alăture petrecerii și să se simtă bine.

4. *Lumina lumânărilor.* Totul este mai frumos sub candelabrele din sala de bal. Imitațiile de bijuterii strălucesc asemenea diamantelor; țesătura de batist strălucește ca mătasea. Cufundată în strălucirea luminii lumânărilor, până și o fată bătrână lipsită de speranță poate să devină frumusețea balului.

5. *Posibilitățile.* Când se întrunesc condițiile potrivite, chiar și cel mai puțin probabil scenariu se poate întâmpla. Scandalul poate să fie evitat, rupturile pot fi cusute, iar dragostea poate să înflorească.

– Nu pot să cred că *papa* ajunge azi! Lily se ridică brusc în pat, enervant de voioasă, din moment ce era abia ora opt dimineața. Sunt atâtea de făcut. I-am spus contesei că azi o s-o ajut să aranjeze florile și mă gândeam să fac o incursiune în sat ca să găesc un mic cadou pentru *papa*. Poate o pipă nouă sau o nouă pălărie șic, ce zici?

Fiona își ridică reticentă perna de pe cap, se rostogoli pe spate și își dădu șuvițele de pe față.

– Cred că este prea devreme ca să discutăm despre asemenea lucruri, dar sunt sigură că lui *papa* oricum o să-i placă la nebunie atât timp cât este de la tine.

Lily sări din pat și deschise ușile de la dulap.

– Știu că este o prostie, dar nu pot să nu sper că un gest mic sau o conversație o să-l scoată din amorțeala în care s-a cufundat. Că ar putea să ne cuprindă într-o îmbrățișare strânsă, să ne sărute pe frunte și să ne spună cât de dor i-a fost de noi. Nu doar de când

am venit la conac, ci de când s-a îndepărtat de noi și a devenit atât de distant.

Fiona se ridică și îi oferi surorii ei un zâmbet înțelegător.

— Știu. Și eu mă bucur să aud că nu ai renunțat la el, pentru că nici eu n-am făcut-o. Dincolo de aerul dur, el este tot *papa*, cel pe care îl iubim și îl adorăm. Sigur schimbarea peisajului o să fie bună pentru el.

— Ți-ar plăcea să vii cu mine și cu Soph la micul dejun, apoi într-o excursie rapidă în sat?

— Mulțumesc, dar cred că o să stau o oră sau două să desenez în dimineața asta înainte să sosească *papa* și ca toate pregătirile și festivitățile să înceapă cu adevărat. O să vă caut în sala de bal după-amiază și o să putem ajuta cu decoratul. Și apropo, voiam să-ți arăt ceva. Fiona se strecură din pat, luă caietul de desen și veni spre sora ei lângă dulap. Aseară, eu și Sophie am lucrat la niște desene cu sala de bal, așa cum ne gândim să arate. Uite!

Lily clipi spre imaginile brute, în timp ce Fiona întoarse paginile.

— Fi, spuse ea cu blândețe, ești genială! Sper că-ți dai seama de asta.

— Ideile îi aparțin întru totul lui Sophie. Eu doar le-am pus pe hârtie.

— Nu este nimic simplu aici, spuse Lily. Nu am crezut că este posibil să aștept cu mai multă nerăbdare seara asta, dar acum sunt nerăbdătoare. Abia aștept să văd sala de bal transformată!

— Și eu sunt nerăbdătoare, recunoscui Fiona. Acum alege-ți o rochie de zi și o să te ajut să te îmbraci. Nu este nevoie să o chemăm pe Mary.

Concentrată, Lily își trecu un deget peste obraz.

— O să aleg culoarea gri. Ghici de ce?

— Pentru că o să ofere cel mai mare contrast cu mătasea roșie uluitoare pe care ai de gând să o porți diseară?

— Exact, răspunse ea, cu ochii scăpărători. Vezi? Noi *chiar* am învățat câteva lucruri utile de la domnișoara Haywinkle.

La scurt timp după micul dejun, Fiona evadă în grădină cu caietul de desen. În mijlocul arbuștilor neîngrijiiți și al viței-de-vie întinse, se așeză pe o băncuță lângă fântâna cu sirenă și deschise caietul la portretul lui Gray.

Poate că nu îl avusese în fața ochilor în carne și oase, pozând pentru ea așa cum mai făcuse, dar în timpul petrecut cu el cu o zi

înainte, în barcă, reținuse o mulțime de imagini și avea de gând să includă cele mai importante detalii în desenul de azi. Nu trăsături fizice, precum cicatricile, gropițele sau forma feței lui, ci mai degrabă lucruri intangibile: umorul din ochii lui în timp ce o tachinase cu leagănul; asocierea dintre încrederea virilă în sine și vulnerabilitatea lui neașteptată; felul în care îi zâmbise, de parcă ea înțelesese o glumă pe care doar ei doi o pricepeau.

Ca de obicei, pierdu noțiunea timpului, dar până la amiază ieși încetul cu încetul din negura creatoare, extraordinar de satisfăcută.

În cele din urmă, termină desenul cu Gray.

Și era cel mai bun pe care îl făcuse vreodată.

Surprinse cele mai importante lucruri la el – esența ființei lui. Da, era un conte puternic și gânditor. Dar era și un băiat rănit, un nepot devotat și un prieten loial. Era un iubit pasional și atent și unul dintre cei mai muncitori oameni pe care îi cunoscuse ea vreodată.

Iar ea îl iubea.

Oricine ar fi privit desenul și-ar fi dat seama într-o clipită de adevărul acela.

De aceea, în ciuda evoluțiilor încurajatoare din ultimele zile, nu era încă pregătită să arate portretul cuiva și cu atât mai puțin lui Gray.

Când avea să găsească momentul potrivit, voia să-i arate desenul și să-i spună ce simțea.

Până atunci, trebuia să pună bine caietul de desen și să aștepte, dând sentimentelor lui timp să ajungă pe aceeași lungime de undă cu ale ei. Trebuia să creadă că aveau să fie împărtășite.

Încântată de realizările ei, Fiona își croi drum înapoi în casă și traversă salonul, unde le găsi pe mama ei, pe Lady Callahan și pe contesă bându-și ceaiul.

– Iată-te! spuse mama cu un țâțâit. Te ții de fleacuri cu desenele tale când ar trebui să te odihnești înainte de bal.

– Nu sunt obosită, mamă. *Papa* încă n-a ajuns?

– Nu, dar îl așteptăm dintr-o clipă în alta, răspunse ea cu blândețe.

Fiona ar fi putut să zboare de fericire.

– Cred că o să le ajut pe Lily și pe Sophie în sala de bal.

– Câți invitați așteptăm astă-seară? întrebă Lady Callahan.

– O întrebare excelentă, comentă contesa. Am mai primit câteva răspunsuri ieri după-amiază. Fiona, draga mea, înainte de a pleca, vrei să-mi aduci lista? Este acolo, pe birou.

— Sigur. Fiona găsi pe birou o foaie mare plină cu nume scrise de diferite persoane și i-o aduse femeii mai în vârstă. Pot să calculez numărul de invitați care vin?

Contesa îi oferă un zâmbet recunoscător.

— Te rog.

Fiona verifică lista de sus în jos și numără în gând răspunsurile afirmative când o înfloritură neobișnuită, dar vag familiară îi atrase atenția. Litera *f* din numele lui Lord și Lady Heflin avea o buclă specială, cu înflorituri, acolo unde cobora sub celelalte litere, care îi aminti de...

„Dumnezeule mare!”

Degetele îi amortiră, iar hârtia îi tremură în mână. Scrisul de pe listă era același ca în scrisorile de șantaj.

— Deci câți vin? o întrebă mama.

— Eu... Am pierdut numărul.

Fiona se prinse de spătarul canapelei ca să se sprijine și clipi cu dificultate. Poate că doar își imaginase că scrisul era același. Sigur foarte mulți oameni scriau litera *f* la fel. Nu-i așa?

„Te rog, te rog, să fie o ciudată coincidență!”

Ideea unui bal se ivise doar în timpul vizitei la conac.

Ceea ce însemna că era foarte posibil ca persoana care scrisese numele lui Lord și al lui Lady Heflin pe listă să stea în Fortăreață și ca șantajistul să fie *acolo*, sub același acoperiș cu ea și cu Lily.

Capitolul 26

— Iartă-mă, spuse Fiona. Trebuie să fi stat prea mult la soare. Își făcu vânt cu hârtia, apoi își impuse să se uite din nou la lista de oaspeți, numără numele și făcu câte un semn în dreptul lor. Cincizeci și opt, fără să-i includem pe cei care stau la conac.

— O să spun personalului să se pregătească pentru șaptezeci, rosti contesa. Un număr mare pentru petrecerea noastră.

Fiona încuviință din cap, deși ascultă doar pe jumătate. Pur și simplu trebuia să afle cine scrisese acel *f* special.

— Sunteți sigură că lista este de actualitate? o întrebă ea pe contesa. Poate că azi au mai apărut câteva răspunsuri.

— Nu cred. Giddings mi le-ar fi adus direct mie.

— Se poate să fi uitat cineva să noteze vreun răspuns? Încercă Fiona sfioasă să afle. Eu am scris doar vreo șase nume. Și recunosc scrisul lui Lily și pe al lui Sophie la alte șase. Cine a mai adăugat oaspeți pe listă?

Contesa se încruntă ușor.

— Ei bine, am rugat diferite persoane să o facă. M-aș fi ocupat singură, dar vederea mea nu este ca pe vremuri. Am apelat la cine era prin apropiere când am primit răspunsul.

Fiona își arcui o sprânceană.

— Chiar și la domni?

Ea se prefăcu impresionată; încă nu îi venea să creadă ce văzuse. Canalia care o șantajase și o amenințase pe Lily putea să fi fost ascunsă acolo toată săptămâna.

— Oh, da, și la domni! Gray a scris câteva nume pentru mine.

— Gray? Contele?

Ea refuză să creadă că putea să fie el.

— Într-adevăr, spuse contesa cu mândrie. Iar în anumite momente, ceilalți tineri. Lord Pentham, Lord Carter... Ea înclină capul gânditoare. Chiar și domnul Kirby.

Fiona își simți gura uscată.

— Serios?

— Din câte îmi amintesc, toți erau dornici să ajute. Minunați tineri!

— Mă bucur să aud asta. Fiona flutură lista de invitați în aer. O s-o las pe birou, în cazul în care apar completări de ultimă oră. Mă duc în sala de bal, dar, mamă, te rog să-mi trimiți vorbă când sosește *papa*.

— Dacă insiști. Eu cred totuși că ți-ai folosi mai bine timpul dacă te-ai odihni și te-ai pregăti pentru bal.

— Te rog, mamă!

Ea oftă adânc.

— Foarte bine.

În timp ce Fiona ieși din salon, își făcu deja planuri să se întoarcă, dar cu scrisoarea de șantaj. Avea nevoie să o vadă alături de lista de oaspeți ca să fie sigură că scrisul era același, dar senzația de gol din stomac îi confirma ce nu voia să accepte — șantajistul era unul dintre cei pe care îi cunoștea și în care avea încredere.

Exista măcar o parte bună în această descoperire. Se trezise în acea dimineață crezând că șantajistul putea fi oricine din Londra.

Dar, dacă scrisul se potrivea, era mult mai aproape de identificarea ticălosului. De fapt, numărul suspecților se reducea la trei: Lord Pentham, Lord Carter și – chiar dacă detesta să aibă un asemenea gând – omul pe care Gray îl considera un frate. Kirby.

Gray se îndreptă din grajd spre casă cu o rapiditate neobișnuită. Dacă i-ar fi spus cineva cu o săptămână în urmă că avea să găzduiască un bal la Fortăreață, dar și că urma să-l aștepte cu *nerăbdare*, Gray i-ar fi spus persoanei în cauză că era complet enervantă și nebună de legat.

Dar, grație Fionei, totul se schimbase. *El* se schimbase.

În loc să mormăie din pricina costurilor balului și să se concentreze la toate problemele casei și la temerile legate de perspectiva discuțiilor politicoase cu oameni pe care nu prea îi cunoștea, visa să danseze cu Fiona.

Și, imaginându-și că o avea alături, zâmbindu-i în timp ce el anunța logodna lor în fața tuturor oaspeților.

Plănuia și moduri prin care să fure câteva clipe împreună cu ea la un moment dat în cursul serii. Poate după ce oaspeții plecau și înainte ca slujitorii să se trezească.

Din fericire, într-un fel sau altul, aveau să se căsătorească foarte curând. Poate că tatăl ei avea să obțină o aprobare specială; sau poate că se căsătoreau în secret la Gretna Green. Lui Gray nu-i păsa prea mult cum sau unde se căsătoreau, ci doar că în curând Fiona urma să fie a lui.

Intră în casă și se îndreptă spre dormitorul lui ca să se schimbe când o zări pe scară, iar inima lui începu să bată de două ori mai tare. Ea ținea caietul de desen sub un braț și purta o rochie albastră și vaporoză, care îi scotea în evidență nuanța de foc a părului.

– Fiona! strigă el, urcând câte două trepte în același timp, ca un cățeluș *nerăbdător*.

Ea se întoarse și îl așteptă să i se alăture.

– Gray.

El atinse ușor creionul ascuns după ureche.

– Să înțeleg că ai desenat azi-dimineață. Ceva deosebit?

Ea strânse mai tare caietul de desen.

– Da. Dar încă nu sunt pregătită să-mi arăt desenul. În curând.

Ignorând tresărirea din piept, el îi oferă un zâmbet înțelegător.

– Am ieșit călare în dimineața asta, dar am venit să mă spăl și să mă aranjez ca să arăt respectabil înainte de sosirea tatălui tău.

– Ești foarte dulce.

El veni mai aproape și își trecu o mână peste șoldul ei.

– Gândurile pe care le am în clipa asta *nu* sunt dulci. Ar putea fi descrise cel mai bine ca fiind *necuviincioase*.

Ea își lipi o palmă de pieptul lui și zâmbi sfioasă.

– Mărturisesc că prefer combinația de... dulce și necuviincios.

– Atunci este bine că tu vii cu dulceața. Eu vin cu necuviința. Din belșug.

El aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că erau singuri înainte să o cuprindă de încheietură, să o tragă aproape și să își apese buzele pe ale ei.

Adora felul în care ochii ei căpătau brusc o privire somnoroasă, visătoare și toată încordarea părea să se scurgă din corpul ei.

Dar în acea zi ceva era schimbat la ea. Linii ușoare îi brăzdau fruntea și părea vag distrată.

– Ei emoții din pricina întâlnirii mele cu tatăl tău? o întreabă el. Îți promit că o să mă port impecabil.

Ea își trecu vârful degetului peste maxilarul lui.

– Nu sunt îngrijorată pentru asta. Tatăl meu se pricepe de minune la oameni. N-am nici o îndoială că o să-i plăci.

– Ceva nu-ți dă pace? întreabă el. Știu că amenințarea de șantaj trebuie să cântărească greu în inima ta, dar acum nu mai trebuie să-i faci față singură. De îndată ce găsim un moment între patru ochi, o să examinez scrisorile ca să caut indicii și o să fac un plan, o să găsesc o metodă să te scap de amenințarea asta o dată pentru totdeauna. O să vă protejez pe tine și familia ta. Jur!

– Mulțumesc.

Liniile de pe frunte se neteziră.

– Pur și simplu îmi doresc să dau totul uitării. Să uit că s-a întâmplat vreodată.

Gray o cuprinse în brațe.

– Știu. Dar el nu spuse ce gândea cu adevărat – până când nu îl confruntau pe șantajist, nu aveau să fie niciodată complet feriți de amenințare. Urâsc ideea că un nemernic lacom și oportunist încearcă să profite de tine. Și totuși, dacă nu ar fi fost el, nu aș fi cu tine acum.

Ea își puse mâna pe ceafa lui și se apropie de el, arcuind o sprâncenă când bărbăția lui se apăsă în pântecul ei.

– Atunci cred că ar trebui să-i mulțumesc.

– Mi-e dor de tine, mormăi el. Vino în camera mea diseară.

— O să încerc. Dar, pentru moment, o să-ți ofer această dovadă a afecțiunii mele.

Ea îi trase capul în jos și îi captură gura într-un sărut înflăcărat, primitiv, provocator și plin de promisiuni.

Gray abia dacă se abținu să nu o tragă în cea mai apropiată încăpere, să îi ridice fustele și să se îngroape înăuntrul ei până când amândoi ajungeau să se îmbete de plăcere, dar, cum tatăl ei era așteptat să sosească în orice moment, el se abținu.

Când reuși să vorbească, îi cuprinse obrazul și își trecu un deget peste buze.

— A fost o dovadă excelentă. Mult mai bună decât o batistă apretată sau o panglică de mătase.

— Ceva ca să-ți amintești de mine. Ea se îndepărtă încet. Seducător. Pe diseară.

— Pe diseară, repetă el, întrebându-se cum Dumnezeu ajunsese să fie atât de norocos.

Când Fiona intră în sala de bal la o jumătate de oră după aceea, priveliștea aproape că îi tăie răsuflarea, pentru că părea de parcă exteriorul fusese adus înăuntru, iar camera odinioară dreptunghiulară fusese transformată într-o grădină fermecată.

Verdeața împodobeă toți cei patru pereți. Ramuri înfrunzite, vrejuri de viță-de-vie și flori colorate se încolăceau în jurul ferestrelor și al ușilor, creând un cocon luxuriant și parfumat. Panglici aurii și argintii legau elementele împreună și proiectau o strălucire splendidă peste tot.

Era unic, cu gust și minunat, o reflexie a tinerei care concepușe decorul.

— Soph! strigă Fiona. Este uluitor. Chiar și pentru tine.

Prietena ei avusese dintotdeauna talentul de a sublinia frumusețea naturii și de a folosi plantele după bunul ei plac. Folosise cumva flora comună de pe pământurile și din grădina Fortăreței, poate chiar simple buruieni, ca să creeze un cadru de vis.

Sophie își dădu o șuviță de păr blond după ureche, își încrucișă brațele la piept și se întoarse încet în centrul camerei, cercetându-și opera.

— N-am fi reușit fără desenele pe care le-ai făcut. Chiar a ieșit destul de bine.

— *Destul de bine?* pufni Lily. Este o capodoperă! Contesa o să leșine când o să vadă ce ai făcut aici.

— A fost atât de amabilă cu noi toți, spuse Sophie. Sper că o să-i placă.

Fiona o cuprinse cu un braț de umerii zvelți și o îmbrățișă cu afecțiune.

— O să-i placă. Mi-ați mai lăsat ceva de făcut sau sunt cu totul de prisos?

— Slujitorii au pus deja lumânările la locul lor și le-au tăiat fiti-lurile. Au atârnat felinare pe terasă în speranța că norii o să se împrăștie și o să scăpăm de ploaie. Tot ce ne rămâne de făcut e să ne îmbrăcăm și să ne aranjăm părul.

— *Ăsta este felul lui Soph de a spune că ești cu totul de prisos, o tachină Lily. De ce nu te duci sus să te odihnești puțin? Am impresia că balul din seara asta o să fie deosebit de important pentru tine.*

Fiona se aplecă și luă câteva ramuri împrăștiate pe podea, evitând cu grijă privirea scrutătoare a lui Lily.

— De ce ai spune asta?

— Fără nici un motiv anume, răspunse sora ei nevinovată. Cu excepția faptului că, desigur, contele este îndrăgostit până peste cap, așa cum ești și tu, iar balul fiind punctul culminant al vizitei la conac, ar fi momentul perfect pentru...

— Știi, o întrerupse Fiona, cred că ai dreptate. Un pui de somn ar fi numai bun. Duc eu lucrurile astea afară și ne vedem sus ca să ne îmbrăcăm înainte de cină.

Lily chicoti.

— Abia aștept să te văd în rochie. Tu o să fii prințesa balului.

Capitolul 27

Despre a te îndrăgosti

Am crezut cândva că iubirea are nevoie de poezie, dans, flori și cadouri. Am crezut-o cu naivitate pe domnișoara Haywinkle când a spus că profunzimea sentimentelor unui gentleman putea

fi măsurată de numărul de vizite pe care i le face unei doamne, de câte ori o roagă să valseze cu ea sau o însoțește la plimbare în parc.

Dar uneori iubirea se măsoară prin cu totul alte lucruri, cum ar fi secretele împărtășite, zâmbetele înțelegătoare și atingerile încurajatoare. Lucruri care se întâmplă de la sine într-o zi sufocantă de vară, în timp ce plutești pe râu într-o barcă cu vâsle.

Și, după o asemenea zi, cumva știi în adâncul inimii tale că nu o să mai fii niciodată la fel.

Câteva ore mai târziu, în timp ce Fiona își privea reflexia în oglinda mică, proptită pe biroul din camera ei, *chiar se simți ca o prințesă. Rochia turcoaz era cea mai frumoasă pe care o avea, iar Mary îi aranjase într-un coc buclele fermecătoare care i se revărsau în cascadă la ceafă.*

– Ești frumoasă, Fi.

Lily își așază bărbia pe umărul Fionei și îi întâlnește privirea în oglindă.

– Lord Ravenport o să fie complet vrăjit, dacă nu este deja.

– Și tu arăți minunat, spuse Fiona.

Cele două fețe care o priveau erau atât de diferite – de la nuanța pielii și culoarea ochilor până la forma gurii. Și totuși, expresiile poznașe, ușor complice de pe ambele fețe erau izbitor de asemănătoare, respingând orice îndoială că nu ar fi fost surori în adevăratul sens al cuvântului.

– Cred că o să fie nevoie să ne desenăm într-o bună zi doar așa.

– Te rog să o faci, spuse Lily zâmbind. Nu cred că părul meu a arătat vreodată atât de bine și mă îndoiesc că o să se mai întâmple vreodată.

În spatele lor, ușa dormitorului se deschise. Cele două fete se întoarseră și o văzură pe mama lor năvălind în cameră. Mary venea în spatele ei, cu un ac de păr între buze și altul în mână, în timp ce încerca cu vitejie să îmblânzească șuvițele nepieptănate ale părului mamei.

– De ajuns, se răsti mama la slujitoare înainte să răsuflă prelung și să se întoarcă spre ficele ei vitrege. Pe piept ținea strâns o cutie mică din lemn de trandafir sculptat pe părțile laterale.

– Ești cam roșie în obraji, mamă, spuse Fiona. Te simți bine?

– Destul de bine.

Dar mâinile mamei ei vitrege tremurau în timp ce învârti cutia în aer și i-o întinse Fionei, care se ridică și o luă.

— Ce este asta?

— Deschide! O să vezi. Când Fiona șovăi, mamă oftă nerăbdătoare. Hail

Înghițind în sec, Fiona înălță capacul cu balamale și se uită înăuntru. Cuibărit pe un pat din catifea neagră, scânteia un colier încrustat cu diamante și safire, strălucitoare ca lumina lunii peste o mare tulbure.

Uimitor!

Uluitor!

Și dureros de familiar.

Lily tresări și își puse o mână la gură, în timp ce lacrimi neașteptate i se iviră în ochi.

— Colierul mamei noastre.

— Ca să fim mai exacti, colierul mamei *tale*, o corectă mama.

Fiona clătină hotărâtă din cap și întâlnește privirea tulburată a lui Lily.

— A fost mama *noastră*, repetă Fiona. Îi spuse lui Lily: Să nu te în-
doiești niciodată de asta.

— Este colierul pe care îl poartă în portretul nostru, spuse Lily și își trase nasul.

Se referea la tabloul pe care *papa* îl comandase doar cu câteva luni înainte ca mama lor să se îmbolnăvească, cel care atârna în salonul de acasă. În ultimii zece ani, Fiona și Lily îl văzuseră aproape în fiecare zi din viața lor, fiind cea mai puternică legătură pe care o aveau cu ea.

În tablou, mama lor stătea întinsă pe un fotoliu, în timp ce Fiona și Lily, fiecare îmbrăcate în rochii albe de dantelă, erau cocoțate în fața ei pe scaune împodobite cu ciucuri.

Lily încă putea să-și amintească orele când pozaseră pentru artist. Fusese nevoit să o roage de zeci de ori pe mama lor să se uite la el, nu la ficele ei, înainte să renunțe și să picteze ceea ce trebuie să fi văzut cu ochii lui: privirea iubitoare, afectuoasă și mândră a unei mame care era cu desăvârșire devotată ficelilor ei – *ambelor* ei fiice.

— Purta colierul în acel portret? întrebă mama cu răceală. Mărturisesc că nu am observat. O să găsești în cutie și o pereche de cercei care se potrivesc.

Fiona puse cutia pe birou și scoase cu atenție colierul, surprinsă de greutatea lui. Simțea în palmă căldura aurului, pietrele păreau să strălucească din interior.

Ultima dată când văzuse colierul, el înfrumusețase gâtul mamei. După moartea ei, Fiona crezuse că tatăl ei pusese bijuteriile undeva în siguranță. Într-un loc unde nu mai era nevoit să vadă albastrul intens al safirelor, care păreau să se potrivească perfect cu culoarea ochilor iubitei lui.

Lily se întinse spre cutie, scoase cerceii și îi ținu în dreptul lumânării, unde lumina dansă de-a curmezișul safirelor.

– M-am întrebat unde erau bijuteriile, dar niciodată nu l-am întrebat pe *papa* de frică să nu-l întristez.

Mama își drese glasul.

– Da. Ei bine, tatăl tău mi-a încredințat bijuteriile, rugându-mă să vi le dau la momentul potrivit. Acum, când Fiona a atras atenția unui conte, cred că și-a câștigat dreptul să le poarte.

Fiona își înăbuși un acces de furie.

– Bijuteriile mamei noastre nu sunt un premiu care trebuie câștigat. Sunt ultimele noastre legături cu ea. *Acesta* este motivul pentru care o să le prețuim.

Mama clipi.

– Mă așteptasem să dai dovadă de puțin mai multă recunoștință și politețe, Fiona. Asemenea izbucniri neașteptate sunt *exact* motivul pentru care încă nu ești căsătorită. Îți sugerez să porți colierul și cerceii în seara asta – te pot ajuta să depășești orice altă concurență pentru afecțiunea contelui.

În același timp, Fiona își mușcă limba și se rugă să aibă răbdare. Cearta cu mama era zadarnică, iar seara aceea era prea importantă ca să o strice cu certuri. De altfel, ea și Lily aveau acum o bucată prețioasă din mama lor, pe care puteau să o țină aproape de inimă.

– O să port colierul diseară, spuse Fiona. Lily, trebuie să porți cerceii.

– Nu, se împotrivi Lily. Tu ar trebui să-i porți. Este un set.

– Noi două suntem un set, spuse prozaic Fiona. Pune-ți cerceii ca apoi să mă ajuți cu colierul.

Mama ridică mâinile.

– Cum vreți. Tatăl vostru a sosit de curând și se îmbracă pentru cină. Ne vedem în salon într-un sfert de oră. Să nu întârziați!

La scurt timp, în timp ce Fiona și ceilalți oaspeți de la conac se așezau în jurul mesei ca să ia cina, ea își trecu degetele peste pietrele de la gât, sperând că aveau să îi dea curajul de a înfrunta orice provocări urma să-i aducă noaptea aceea.

Papa, care era așezat în stânga Fionei, o bătu ușor pe mână și îi spuse ce dor îi fusese de ea și de Lily în ultima săptămână. Deși ajunsese la Fortăreață mai târziu decât se așteptaseră, el venise, așa cum le promisese. Și, spre deosebire de mama, nici măcar nu clipi când zări starea jalnică a casei. Obişnuit cu morile de producție și birourile funcționale, el aprecia eficiența mai presus de toate. Podelele învechite și draperiile uzate nu dădeau semnale de alarmă, slavă Domnului, pentru că Fortăreața avea defecte din belșug.

Gray stătea în capul mesei, uluitor de chipeș într-un sacou de un albastru-închis și o vestă azurie. Juca rolul unei gazde amabile perfecte, făcând jovial conversație cu bunica lui și cu toți oaspeții, dar pe tot parcursul cinei, privirea lui nu se abătu niciodată de la Fiona.

Totul ar fi fost perfect în acea seară dacă unul dintre bărbații care stăteau la masă nu încerca să o șantajeze. Nu-și putea găsi liniștea până când amenințarea asupra lui Lily nu era eliminată. Iar acum Fiona era pe cale să afle cine putea să fie nemernicul.

Reușise să revină în salon cu scrisoarea de șantaj în după-amiaza aceea, care îi confirmase că scrisul se potrivea cu cel de pe lista de invitați. Ceea ce însemna că ticălosul nu putea să fie decât Lord Pentham, Lord Carter sau domnul Kirby.

De cealaltă parte a mesei, Lord Pentham asculta cu răbdare cum povestea Lily detaliile concursului de tras cu arcul, spre satisfacția lui *papa*, care râdea la exagerările ei. Domnul Kirby complimentă rochia de bal mov a mamei, câștigându-și astfel încrederea eternă. Lord Carter și tatăl domnului Kirby, Lord Dunlope, erau implicați într-o discuție aprinsă despre rasele superioare de cai de curse.

Nici unul dintre cei trei tineri nu arăta a ticălos – nici urmă de mustață deasă, burtă mare sau privire sinistă în rândul lor. Erau domnii cu care ea jucase șarade; domnii cu care împărtășise povești. Și totuși, unul dintre ei descoperise necruțător adevărul despre mama naturală a lui Lily și folosisese informațiile ca pe o armă.

Din fericire, șantajistul nu avea de unde să știe ce descoperise Fiona, astfel că ea avea de gând să folosească în avantajul ei puținele ore care rămăseseră din șederea la conac.

La scurt timp după servirea desertului, Gray i se adresa liniștit lui *papa*:

— Domnule Hartley, am putea să vorbim puțin în biroul meu înainte să începă balul?

Papa se întoarse spre Fiona cu o privire plină de speranță, întrebătoare, iar ea îi aruncă un zâmbet liniștitor. El se îndreptă ușor în scaun în timp ce răspunse:

— Cu siguranță, Ravenport.

Pieptul ei se strânse la vederea celor doi bărbați, amândoi aflându-se în centrul lumii ei, ieșind împreună din salon. Restul oaspeților, inclusiv domnii, se duseră în salon, oferindu-i Fionei șansa la care sperase.

Scoase din săculeț un teanc de cartonașe și se apropie de Sophie și de Lord Carter, care admirau un tablou uriaș aflat lângă pian.

— Este o grădină minunată, spunea Soph. Proporții perfecte, culori frumoase și puncte focale interesante.

— Poate, rosti Fiona delicat, dar destul de obișnuit în comparație cu grădinile pe care le-ai proiectat tu.

Lord Carter arcui o sprânceană întunecată.

— Sunt impresionat.

— Stai să vezi sala de bal, spuse Fiona. Scuze că vă întrerup, dar vreau să vă rog ceva și sper să mă ajutați.

Ea se uită peste umăr, asigurându-se că nu putea să le audă contesa.

— Desigur, răspunse Sophie. Orice ai nevoie.

Fiona le explică, în speranța că vocea nu îi trăda nervozitatea.

— Am un desen al moșiei pe care vreau să i-l ofer lui Lady Ravenport ca mic semn de mulțumire pentru că ne-a găzduit săptămâna asta. A recunoscut fățiș că adoră compania tinerilor și cu atât mai mult a prietenilor contelui, așa că m-am gândit că ar fi frumos dacă fiecare dintre invitați i-ar scrie câte un mesaj scurt. O să le strâng pe toate și o să le adaug în desenul înrămat când o să i-l dau.

Sophie își împreună mâinile.

— Ce idee frumoasă! Aș fi bucuroasă să-i scriu contesei un cartonaș.

– Și eu.

Dacă lui Lord Carter i se păru suspectă rugămintea, cu siguranță nu se trădă în nici un fel.

– Mulțumesc. Știam că pot conta pe tine.

Fiona întinse fiecăruia câte un bilețel.

– Îmi cer scuze că v-am anunțat din scurt, dar, dacă mi-ați putea returna bilețelul înainte de a pleca mâine, v-aș rămâne datoare. Nu trebuie să scrieți mai mult de un rând sau două.

Își dori să adauge „și ar fi de ajutor să includeți un f pe undeva pe acolo”, dar deja își forțase norocul. Trebuia pur și simplu să aibă încredere că unele detalii ale diferitelor scrisuri îi puteau oferi dovezi care să se potrivească cu proba.

– O să compun ceva în seara asta, promise Sophie.

Lord Carter băgă cartonașul în buzunarul de la piept și lovi ușor locul cu palma.

– O să ți-l dau mâine, la micul dejun. Și adăugă pe un ton șoptit și complice: Dacă nu cumva o să fiu prea mahmur ca să-mi mai amintesc.

Sophie zâmbi cu seninătate.

– Atunci poate că ar trebui să te ocupi de misiune astă-seară.

– Dacă o fac, dansezi cu mine?

Sophie închină capul gânditoare.

– Da.

Fiona râse și strânse umerii prietenei ei.

– Mulțumesc, Soph.

De dragul ei, Fiona spera sincer că Lord Carter nu era canală din spatele scrisorilor de șantaj.

Ea cercetă salonul și-l zări pe Lord Pentham pe canapea, discutând cu Lily în timp ce ea turna ceaiul. Fiona se apropie ușor, întinse fiecăruia câte un cartonaș și repetă liniștită rugămintea legată de mesajele adresate contesei.

– Cu mare bucurie, spuse marchizul. Dacă nu reușesc să-l scriu până mâine, când o să plec, o să-l rog pe secretarul meu să ți-l trimită de îndată ce revenim în oraș.

– Nu, răbufni Fiona. Nu putea să aștepte atât de mult. În plus, trebuia să fie sigură că scrisul era al lui Lord Pentham, nu al secretarului său. Aș prefera să strâng biletele aici, dacă se poate.

Lily ridică din umeri.

— Care este diferența?

— Ei bine, improvizează Fiona, probabil că mesajele o să fie mai sincere și mai importante dacă sunt scrise acum, când amintirile din săptămâna asta încă sunt proaspete.

— Este un gest care îți face cinste, spuse Lily ușor bănuitoare.

— Pentru mine este perfect logic. Pentham făcu o plecăciune politicoasă. Este ca și făcut, domnișoară Hartley.

— Mulțumesc.

Fiona răsuflă ușurată și flutură în fugă cartonașele rămase.

— Acum, vă rog să mă scuzați, mă duc să-i pun și pe ceilalți la treabă.

Dar singura persoană cu care chiar avea nevoie să vorbească era domnul Kirby. Stătea singur la bufet, turnându-și un coniac și, chiar dacă era un moment excelent să se apropie de el, picioarele Fionei păreau făcute din piatră.

Adunându-și tot curajul, își lipi un zâmbet pe buze și se duse la el.

— Bună seara, domnule Kirby. Mă întrebam dacă aș putea...

— Ah, domnișoară Hartley, spuse el cordial și puse jos sticla. Mă bucur să vorbesc o clipă cu tine în privat.

Firele de păr de la ceafă i se înfiorară.

— Serios?

— Am vrut să-ți amintesc disponibilitatea de a te ajuta cu problema dificilă cu care te confrunți. Făcu un pas spre ea și coborî vocea. Cea despre care am aflat de curând prin scrisoarea aceea.

— Este foarte amabil din partea ta, dar eu...

— Deși nu cunosc toate detaliile, înțeleg că este un lucru personal și o situație delicată. Dacă accepți ajutorul meu, poți fi sigură de cea mai mare discreție din partea mea.

— Mulțumesc, dar cred că situația este sub control.

— Da? Domnul Kirby își frecă îngrijorat capul. Nu vreau să-mi bag nasul și sigur nu mi-aș dori să te sperii, dar șantajul este o treabă urâtă și foarte periculoasă. Nu-mi place.

Mâinile Fionei se umeziră și deveniră reci. Domnul Kirby părea atât de sincer și de îngrijorat! În schimb, ea îl trata ca pe un suspect.

— Nici mie nu-mi place, mărturisi ea.

Dar măcar acum îl avea pe Gray de partea ei. Ea deschise gura ca să îi spună domnului Kirby să nu-și facă griji din cauza ei, dar el vorbi primul.

– Ce nemernic ar avea îndrăzneala să ceară ca o domnișoară să se furișeze în parc în toiul nopții și să lase banii într-un copac? Sunt absolut indignat!

– Am de gând să iau măsuri de precauție.

Dar, chiar în timp ce Fiona rosti acele cuvinte, un semnal de alarmă se aprinse în mintea ei pentru că scrisoarea de șantaj pe care o găsisese domnul Kirby nu făcea nici o referire la vreo întâlnire târzie în noapte. Sau la vreun parc. Sau la vreun copac scobit.

„Doamne, Dumnezeu!” Își descoperise șantajistul. Și era chiar ultimul om din lume la care s-ar fi așteptat.

– Bine. Nu poți să ai niciodată destulă grijă. Domnul Kirby își roti coniacul în pahar și luă o înghițitură. Sper să depășești curând problema și să nu mai auzi niciodată de canalia asta.

Inima Fionei bătu cu putere, alimentată de o combinație puternică de furie și de frică.

– Dar tu ești. Tu ești canalia, nu-i așa? Eu nu am vorbit niciodată despre detaliile legate de instrucțiunile șantajistului.

Într-o fracțiune de secundă, expresia de pe chipul domnului Kirby trecu de la îngrijorare la panică, apoi la amenințare.

– Trebuie să fii epuizată, domnișoară Hartley. Delirezi. Dacă îți amintești, am încercat să te ajut, spuse el scrâșnind din dinți. Am ghicit pur și simplu informațiile despre instrucțiunile șantajistului, care sunt mai degrabă clișee, dacă stai să te gândești.

Fiona aruncă o privire peste umăr. Mama, contesa și Lady Callahan își beau vinul roșu de Bordeaux lângă șemineu, în timp ce Sophie și Lily se întrețineau cu domnii din salon. Sigur nu i se putea întâmpla nimic rău într-un cadru atât de binevoitor, dar tot tresări.

Îl dăduse de gol pe domnul Kirby. Îl prinsese la cotitură. Și o furcătură la baza coloanei îi spunea că era mult mai periculos decât fusese vreodată. Însă nu era momentul potrivit să renunțe.

– Mi-am dat deja seama că șantajistul se află la conac, spuse Fiona. Pur și simplu ai confirmat ceea ce nu voiam să cred – cel mai vechi și apropiat prieten al lui Gray ar recurge la o asemenea perfidie. Ce mă nedumerește este *de ce*. De ce ai face asta?

– Am o patimă a jocurilor de noroc de susținut, pufni Kirby. Familia ta are bani de cheltuit.

Ea își înalță bărbia și își încrucișă brațele la piept ca să nu-i tremure mâinile.

– Când Gray o să afle ce ai făcut, o să se întristeze.

Domnul Kirby mârâi și făcu un pas mai aproape.

– Nu o să afle adevărul, spuse el pe tonul lui periculos.

– Ba sigur o să afle. Fiona ignoră neliniștea ce i se involbură în piept. Dacă era în camera asta, îi spuneam chiar acum.

Domnul Kirby îi aruncă un zâmbet teribil de arogant.

– Ar fi o greșeală.

– Îți imaginezi vreo secundă că o să fie de partea ta? El este bărbatul cu care am de gând să mă căsătoresc. Și merită să știe ce fel de om ești, chiar dacă vestea o să-i frângă inima.

– Într-adevăr, spuse el cu un glas neutru. Dar este ceva ce l-ar devasta și mai mult dacă povestea asta s-ar răspândi pe scară largă. Un incident neplăcut care ar putea fi scos la suprafață. O informație sinistră, care ar putea pune toate proprietățile lui Gray, inclusiv Fortăreața, în pericol.

Fiona înghiți în sec.

– Despre ce vorbești?

– Despre sinuciderea tatălui lui, firește. L-am văzut cu ochii mei. I-am simțit sângele pe pielea mea. Nu am menționat-o niciodată din cauza implicațiilor legale evidente – o proprietate confiscată de Coroană și altele. De altfel, am crezut că este mai bine ca Gray și bunica lui dragă să fie cruțați de rușinea și durerea exhumării bătrânului conte și a îngropării corpului la o răscruce de drumuri cu un țărș în inimă.

– Tu... Fiona își încleștă pumnii până când unghiile îi lăsară urme în palme. Ești un ticălos plin de ură, oportunist și egoist. Și nu o să mă manipulezi. Nu cred că o să-l trădezi pe Gray în felul ăsta. Joci la cacealma!

– Aici te înșeli, scumpo! Ochii domnului Kirby deveniră reci și goi. Vezi tu, eu nu am nimic de pierdut. Am împrumutat niște bani de la un domn absolut lipsit de scrupule, care o să-și trimită acoliții după mine dacă nu-i rambursez în curând. Am văzut ce se întâmplă cu ceilalți prieteni care au neglijat să-și facă plățile la timp și să spunem doar că există șanse mari să nu supraviețuiesc penalităților de întârziere.

– Sigur ai o opțiune mai bună decât șantajul, spuse Fiona, făcând o ultimă încercare curajoasă de a apela la rațiunea lui.

– De fapt, nu cred. De aceea, trebuie să insist să-ți închei relația cu Gray și să-mi dai banii pe care ți i-am cerut în schimbul tăcerii mele. Dacă nu lași banii când și unde ți-am spus, *London Hearsay* nu o să aibă una, ci două povești foarte indecente în viitorul număr. În mod invariabil, titlurile care vorbesc despre prostituate și sinucideri vând o mulțime de exemplare. Aristocrația nu iubește nimic mai mult decât o spectaculoasă cădere în dizgrație.

Fionei i se tăiară genunchii.

– *Nu pot să rup logodna cu Gray.* Domnul Kirby își sorbi coniacul, aparent nestingherit. Atunci sper că o să reușească să te ierte pentru că ai permis scandalului legat de tatăl lui să iasă la lumină și pentru punerea Fortăreței în pericol.

Dumnezeule, domnul Kirby nu avea inimă! Dar poate că ea reușea să apeleze la latura lui pragmatică.

– Îmi trebuie zestrea dacă vreau să am cea mai mică șansă de a te plăti.

– Pari o fată descurcăreață, spuse el disprețuitor. O să te gândești la alt mod prin care să faci rost de fonduri.

Privirea lui se opri la gâtul ei, devenită flămândă la vederea bijuteriilor mamei.

Ea se chinui să-și învingă valul de greață.

– O să încerc. Ce putea să facă? Dar trebuie să juri că nu o să dezvălui niciodată ce știi despre sora mea *sau* despre tatăl lui Gray.

– Nu mi-ar plăcea să-i distrug nici pe sora ta, nici pe Gray, domnișoară Hartley. Dar o s-o fac dacă este nevoie. Dacă dorești ca tot coșmarul ăsta să se termine, trimite-mi pur și simplu banii așa cum ți-am cerut și stai departe de Gray! El își bău restul de coniac, puse paharul pe bufet și își aranjă manșetele de la haină. Caută să te bucuri de balul din seara asta. Nu ne-am dori ca Gray sau ceilalți să bănuiască faptul că este ceva în neregulă.

Fiona reuși să încuviințeze din cap. Voia cu disperare să fugă din cameră și puse o anumită distanță între ea și domnul Kirby înainte să apuce să facă ceva nesăbuit, precum a-l plesni sau a-i da cu o sticlă în cap.

Dar adevărul era că știa deja în inima ei ce trebuia să facă. Ce urma să facă.

Dacă singura cale de a-i salva pe Lily și pe Gray era să-i plătească domnului Kirby și să pună capăt relației cu Gray, avea să facă ambele

lucruri. Chiar dacă asta însemna să renunțe la colierul mamei. Chiar dacă însemna să-i frângă inima lui Gray – și pe a ei.

Se gândise că avea o viață în care să-l iubească pe Gray, dar se dovedise că mai avea doar o noapte.

O noapte ca să-i spună adio.

Capitolul 28

Tatăl Fionei nu era așa cum se așteptase Gray. Deși Hartley avea părul cenușiu la tâmpile și era cu câțiva centimetri mai scund decât el, părea suficient de puternic ca să se apere în orice încăierare. Spre deosebire de soția lui, nu părea deloc interesat să impresioneze pe cineva și vorbea limpede și direct.

Un lucru pe care Gray îl respecta.

Îi ură bun venit în biroul lui bărbatului mai în vârstă și îl invită să se așeze pe fotoliul de piele de lângă șemineu. Simțindu-se dintr-odată ca un băiat de optsprezece ani, Gray își slăbi lavaliera și scutură din umeri. Se strădui să se relaxeze.

– Vreți ceva de băut?

Hartley încuviință din cap și se așeză pe fotoliu. Aruncă o privire prin birou, fără îndoială, observând rafturile cu cărți prăfuite și covoarele decolorate.

– Nu pari genul de om care își petrece mult timp în spatele biroului.

Nesigur dacă afirmația voia să fie o critică sau un compliment, Gray ridică din umeri.

– Prefer să lucrez afară, chiar dacă asta înseamnă să mă murdăresc pe mâini. Dar nu-mi neglijez îndatoririle de conte.

El turnă coniac în două pahare.

– Mă bucur să aud asta. Hartley luă paharul oferit de Gray și sorbi gânditor. Nu știam de ce ficele mele erau atât de nerăbdătoare să mă convingă să vin aici, începu el. Dar, văzând-o pe Fiona la cină, cred că mi-am dat seama.

Pieptul lui Gray se strânse la auzul numelui.

– Oh?

– Ar trebui să fii orb ca să nu observ felul în care se uita la tine și cum tu te uitaai la ea. Mărturisesc că imaginea m-a umplut și de încântare, și de teamă.

Gray se cufundă în fotoliul de lângă Hartley și îl privi cu seriozitate.

– Vă înțeleg nedumerirea. Nu mă cunoașteți bine și vreți tot ce este mai bun pentru fica dumneavoastră. Dar o iubesc foarte tare și îmi doresc foarte mult să mă însor cu ea. Simți atâta ușurare când roști cuvintele acelea și își declară deschis intențiile! Promit să am grijă de Fiona și să fac tot ce-mi stă în putere ca să fie fericită. Aș dori să vă cer cu umilință binecuvântarea.

Hartley nu spuse nimic, dar continuă să-l privească pe Gray nerăbdător. De parcă ar fi așteptat ca el să spună mai multe. Când tăcerea prelungită deveni incomodă, Gray adăugă:

– Desigur, ea o să devină contesă, un titlu care presupune o mulțime de responsabilități, dar tot o să aibă mult timp pentru desenat și să se bucure de compania familiei și a prietenilor. Ne-am petrece cea mai mare parte a anului în Londra, iar dumneavoastră și familia o să fiți bine-veniți acolo și aici, la Fortăreață, oricând.

Hartley schiță un zâmbet melancolic.

– De ce vrei să te căsătorești cu Fiona?

Gray puse paharul pe masa de lângă el și se aplecă în față.

– Pentru că este amabilă, talentată, frumoasă...

– Și? mormăi Hartley.

Tatăl Fionei nu avea de gând să-l lase să scape ușor, la naiba, iar el nu putea să-l condamne! Dar, pentru el, să vorbească despre emoții era ca și cum ar fi vorbit într-o limbă străină. Tot ce putea să facă era să se concentreze asupra felului în care Fiona îl făcea să se simtă și să spere că avea să se exprime coerent.

Gray se ridică în picioare și se plimbă de-a lungul încăperii cât vorbi.

– Mă provoacă să văd lumea altfel, cu mai multă atenție.

– Continuă, spuse Hartley.

– Când zâmbește, o cameră rece și înfricoșătoare pare să devină o zi însorită de vară. Și, chiar dacă are un talent adorabil de a se împiedica și a cădea, din când în când, are o grație neașteptată când vine vorba de lucruri mărunte.

– Ca de exemplu?

Gray își mângâie bărbia gânditor.

– De exemplu, felul tandru în care se poartă cu o femeie în vârstă și modul curajos în care se confruntă cu propriile frici.

La naiba, spusese mai multe decât avusese de gând! Și toate erau adevărate. Dar era ceva ce nu spusese. Nici măcar nu își dăduse seama până în clipa aceea.

O iubea.

Nu crezuse că era posibil. Nu se gândise că ar fi fost în stare. Însă în ultimele două săptămâni ceva se schimbase în adâncul lui.

Tundra înghețată care era inima lui se topise grație Fionei.

Hartley își dresese glasul și ochii lui deveniră strălucitori.

– Fiona mea este specială. Este făcută dintr-un material puternic. Cu toții aveam inima frântă când a murit mama ei, dar pentru Fiona a fost foarte greu. Cel puțin un an, plângea până ce adormea în fiecare noapte. Apoi, într-o bună zi, la micul dejun mi-a spus: „*Papa*, am visat-o pe mamă aseară. Mi-a spus că nu mai trebuie să plâng. Mi-a spus că trebuie să fiu curajoasă și să am grijă de tine și de Lily, deci asta am de gând să fac“.

– Pare tipic pentru Fiona, spusese Gray. Altruistă și hotărâtă.

– Am încercat să-i ofer totul, să fac ce era cel mai bine pentru ea și Lily, chiar și când asta însemna să fac un pas în spate și să o las pe mama lor vitregă să preia frâiele. Privind înapoi, mă tem că, de foarte multe ori, am dezamăgit-o pe Fiona.

– Cu tot respectul, domnule, vă judecați prea aspru. Eu știu că vă adoră.

Hartley inspiră adânc și apoi clătină din cap parcă pentru a-l contrazice.

– Dacă mă adoră, o face în ciuda nenumăratelor mele greșeli. Fiona merită să fie fericită și prețuită. Merită să fie *iubită*.

– Nici nu aș putea să nu fiu de acord, domnule.

– Vreau tot ce este mai bun pentru fiica mea, iar ea se pare că te vrea pe *tine*. O să vă dau binecuvântarea mea cu o condiție: să juri că o să ai grijă de inima ei.

Gray răsuflă ușurat.

– Jur! Aveți cuvântul meu de onoare.

Se ridică în picioare și întinse brațul pentru o strângere de mână, surprins când, în schimb, bărbatul mai în vârstă îl îmbrățișă și îl bătuse ușor pe spate.

– Viața ta e pe cale să se schimbe în cel mai bun mod cu putință, Ravenport. Dacă poate cineva să lumineze castelul ăsta întunecat și plin de mucegai, aceea este Fiona. Ai fi un prost să o subestimezi.

Gray îl prinse de umăr pe Hartley și îl privi în ochi.

– Dacă am învățat un lucru despre Fiona, acela este să nu pariez niciodată împotriva ei.

Când Fiona se strecură în sala de bal, femeile și bărbații îmbrăcați în cele mai frumoase haine începuseră deja să intre, să se uite în stânga și în dreapta, lăsându-se impresionați de decorațiunile unice și încântătoare care împodobeau pereții. Gray și bunica lui stăteau la intrarea principală a sălii, salutându-și cu grație oaspeții, în mare parte săteni și vecini de pe moștile apropiate, în timp ce intrau în încăpere.

Atmosfera era așa cum trebuia să fie la un bal: festivă, veselă și puțin magică.

Era exact opusul a ceea ce simțea Fiona înăuntrul ei. Dar nu avea pe nimeni în care să se încreadă. Nimeni nu trebuia să știe secretele pe care domnul Kirby amenințase să le dezvăluie sau măcar că o amenințase. Hotărâtă să profite la maximum de ultima noapte petrecută la Fortăreață, ea se ciupi de obraji și își netezi părul înainte să intre în sala de bal pe ușile terasei.

– Iată-te! exclamă mama, punând o mână pe brațul Fionei și trăgând-o în mulțime. Tocmai urma să o trimit pe Lily să te caute. Am vorbit cu tatăl tău în treacăt și mi-a dat vești bune despre Ravenport. Ah, închipuie-ți numai: fiica mea, contesă!

Ea își făcu vânt cu o mână de parcă voia să-și alunge lacrimile de bucurie.

– Te rog, mamă, nu-ți face speranțe prea devreme. Fiona simți că inima i se frânge în două. Nu este oficial. Nu s-a făcut nici un anunț.

Și nici nu urma să se facă vreunul. De îndată ce avea ocazia să-l ia pe Gray deoparte, avea să îi spună că nu era pregătită să anunțe oficial logodna lor. Nu știa sigur ce motiv avea să invoce pentru reținerea ei bruscă după ce umblase după el fără nici cea mai mică rușine, amintindu-i neîncetat că timpul era peste măsură de important pentru ea.

Dar găsea ea ceva.

— Draga mea, spuse mama sceptică. Nu fi absurdă! Lord Ravenport ți-a cerut mâna. Este o evoluție dintre cele mai încurajatoare, o ocazie de bun augur, o...

— Sophie a făcut o treabă extraordinară cu decorațiunile, nu-i așa? o întrerupse Fiona, disperată să schimbe subiectul. Nu aş fi surprinsă dacă vreo zână sau vreun spiriduș ar fi confundat sala de bal cu pădurea lor fermecată.

Mama îi aruncă o privire atentă.

— Nu o să-mi strici seara asta, Fiona. Acesta este momentul în care ne-am dorit să ajungem. Toți anii petrecuți la domnișoara Haywinkle, strategiile nesfârșite, plocoanele față de oamenii care se consideră superiori noștri...

— Dar niciodată nu am...

Mama o apucă din nou de braț pe Fiona ca să o întoarcă spre ea și să stea față în față.

— Nu este vorba doar despre tine.

Mama ei vitregă avea dreptate. Nu era. Era vorba despre Lily, papa și Gray. Fiona trebuia să facă lucrul corect pentru toți. Dar cum o ceartă cu mama era ultimul lucru de care mai avea nevoie, ea adoptă un ton conciliant.

— Firește, ai dreptate și nu o să uit. Bănuiesc că sunt pur și simplu puțin agitată. Dar cred că e mai bine să ne ținem emoțiile sub control și să ne păstrăm calmul.

Mama își arcui sprâncenele.

— Foarte bine. Ai reușit să-l duci de nas pe conte. Acum, când suntem aproape de linia de sosire, să nu ratezi momentul!

Fiona se înfioră la aluzia că îl manipulasă pe Gray, dar își mușcă limba.

— Da, mamă.

Era cât pe ce să se scuze ca să le caute pe Lily și Sophie, când mama ei vitregă își supse obrajii și făcu ochii mici.

— Cine este femeia aceea?

Fiona urmă direcția privirii îngrijorate a mamei și se uită spre intrarea principală în sal de bal, unde o tânără frumoasă își întindea grațios mâna spre Gray. El făcu o plecăciune și o privi cu o curiozitate abia disimulată. Între timp, o senzație bolnăvicioasă și neliniștită înfioră coloana Fionei.

— Cred că este Lady Helena, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, femeia cu care a fost logodit Lord Ravenport la un moment dat.

— Ce caută ea aici? întrebă mama, rostind întrebarea pe care o avea și Fiona în minte.

— Scuze că vă întrerup din discuția voastră.

Lady Callahan veni în grabă spre ele, întorcându-și ochii de la conte și Lady Helena.

Într-adevăr, părea că jumătate din lumea adunată în sala de bal privea spre cei doi, uimiți că femeia care îl lăsase baltă pe Gray cu o lună înainte dădea buzna la balul lui de parcă era un respectat oaspete de onoare.

— Te-am auzit întrebând de Lady Helena. Mi s-a spus că unchiul ei are o proprietate prin apropiere. Când bărbatul a întrebat dacă poate veni însoțit de rudele lui în seara asta, contesa a acceptat politicos. Dar sunt sigură că nici nu a visat vreodată ca femeia care l-a părăsit pe nepotul ei să aibă îndrăzneala să-și facă apariția.

— Și totuși, ea este aici, șopti Fiona.

— Nu-ți fie frică, spuse mama, într-o încercare rară de a o susține. O eclipsezi din toate punctele de vedere. Rochia și bijuteriile ei nu se pot compara cu ale tale.

Poate că nu, dar Helena nu avea nevoie de podoabe ca să strălucească. Purta o rochie simplă, elegantă, din mătase albă, cu broderie argintie pe mâneci și tiv, genul de rochie care accentua frumusețea în loc să concureze cu ea. Dar nu tenul impecabil sau buclele de aur erau cele care trezeau invidia înăuntrul Fionei, ci mai degrabă încrederea și grația ei. Fiona putea să pună pariu pe cerceii ei preferați cu perle că Helena nu fusese niciodată atât de stângace încât să cadă de pe o stâncă sau să se împiedice în propriile picioare în public.

Helena se născuse și crescuse ca o adevărată doamnă, înzestrată cu o eleganță naturală, care nu putea fi niciodată egalată de cineva ca ea, în ciuda tuturor încercărilor curajoase ale domnișoarei Haywinkle.

Fiona își înghiți gustul amar din gât, amintindu-și că nimic nu mai avea importanță. Oricum nu putea să se mărite cu Gray după ultima amenințare a domnului Kirby.

Pentru prima dată, era recunoscătoare că el nu se îndrăgostise până peste cap de ea așa cum i se întâmplase ei cu el. Era mult mai

ușor să îi spună că nu se putea mărita cu el. Fără îndoială, avea să fie șocat și puțin rănit, dar își putea reveni.

Mult mai repede decât ea.

Capitolul 29

Întâmpinarea invitaților era unul dintre cele mai importante motive pentru care Gray nu era de acord cu organizarea de baluri. Strânse în ultima oră mai multe mâini și purtase mai multe conversații politicoase decât în tot anul care trecuse. Tot ce își dorea era să o găsească pe Fiona și să îi povestească despre întâlnirea cu tatăl ei.

Se gândise la ce îi spusese Hartley, la dorința de a-i oferi Fionei tot ce era mai bun, și se simțea de parcă ar fi trădat-o. Părea că tatăl ei regreta distanța care se crease între el și ficele lui la fel de mult ca Fiona. Poate că, dacă ea îi spunea despre șantaj, împreună reușeau să prevină un scandal și, făcând asta, începeau să micșoreze prăpastia dintre ei.

Gray știa că era ceva ce o putea face fericită – și, mai mult decât orice, își dorea ca ea să fie fericită.

Voia ca ea să știe că nu trebuia să se mărite cu el pentru a-și proteja sora. El oricum avea să o ajute. La fel ca tatăl ei.

Ea nu trebuia să ia decizia de a se căsători din pură disperare. Avea opțiuni.

Pentru ca totul să fie limpede, Gray își dorea ca ea să știe că avea opțiuni și să aleagă să se mărite cu el.

Se gândise la cel mai bun mod prin care să-i mărturisească Fionei ce simțea când Helena își făcu intrarea, arătând ca o zeiță romană ce binevoise să se alăture unor muritori de rând la un bal straniu.

Își dori ca ea să plece.

– Bună seara, Gray.

Foarte conștient că bunica, aflată în stânga lui, asculta fiecare cuvânt rostit de el, Gray înclină capul.

– Lady Helena.

– Sper ca prezența mea aici să nu fie nedorită.

– Mărturisesc că este mai curând derutantă.

Ea lăsă privirea în jos, și genele întunecate flutură peste obraji.

– Mi-am dat seama că îți datorez scuze.

El arcui sceptic o sprânceană.

– Și te-ai gândit că moment și locul potrivite pentru a mi le transmite ar fi în toiul unui bal pe care îl organizez?

Ea avu delicatețea să pară măcinată de remușcări.

– Am fost curioasă să văd cum te-ai mai descurcat și ce îmbunătățiri ai mai făcut. Cu o apreciere nedisimulată, privi sala de bal schimbată. Este minunată. Casa asta are mai mult potențial decât mi-am dat seama inițial.

Pe vremuri, el ar fi dat orice să o audă rostind acele cuvinte.

Acum nu îi mai păsa ce credea ea. Nu îi purta pică, dar nici nu mai voia să o impresioneze. Nu mai căuta aprobarea ei.

Și cu siguranță nu își dorea ca ea să se amestece în planurile lui.

– Acum, după ce ți-am satisfăcut curiozitatea, nu văd nici un motiv... Era cât pe ce să spună „să mai rămâi“, dar bunica lui îl strânse ușor de braț, amintindu-i de bunele maniere. Nu văd nici un motiv pentru care să nu te bucuri de restul serii, improvizează el.

Helena îi aruncă o privire înflăcărată.

– Sper, spuse ea, înainte să-și îndrepte atenția spre bunica lui, care era politicoasă, dar rezervată, un semn limpede că nu îi acorda prea mare atenție femeii mai tinere.

Dar Helena nu păru tulburată de primirea rece în timp ce se îndreptă spre centrul sălii, de parcă era balul încoronării ei.

Cel puțin majoritatea oaspeților sosiseră, iar Gray era liber să o caute pe Fiona. O lăsă pe bunica lui pe un scaun aflat sub o grindă decorativă, parte din decorul fantezist al lui Sophie, unde stăteau alte matroane care priveau spre ringul de dans.

– Vrei ceva de băut, bunico?

– Nu, dragul meu băiat. O să fiu bine. Du-te și distrează-te! Ochii îi străluceau. Îți sugerez să începi prin a dansa cu Fiona.

– Ăsta este planul.

El apăsă un sărut pe obrazul ei catifelat și o observă pe Fiona, o adevărată minune în rochia de un verde-albastru, vorbind cu unii săteni în colțul opus al încăperii.

El făcu exact doi pași spre ea când cineva îl prinse de cot.

– Aici erai. Kirby îi întinse lui Gray un pahar cu coniac, care compensă doar într-o câțva supărarea că fusese oprit din drumul lui spre Fiona. Voiam să te întreb ceva.

Gray se frecă la ceafă.

– Cum să nu. Dar repede... Caut pe cineva.

– Este vorba despre Fiona Hartley.

Brusc, Kirby atrase toată atenția lui Gray.

– Ce este cu ea?

– Ai observat că se comportă ciudat?

Gray clipi spre prietenul său.

– Ce vrei să spui?

Fruntea lui Kirby se încreți de parcă ar fi fost nedumerit.

– Am vorbit cu ea după cină în seara asta și părea... agitată. Ca și cum ar fi complotat ceva.

– Ești paranoic. Poate că era îngrijorată din pricina balului. Ea, Lily și Sophie au muncit neobosit ca să pregătească locul ăsta.

– Poate că asta este explicația. Kirby își flutură paharul în direcția ringului de dans. Pe ea o cauți?

– Da, la naiba! Și acum valsează cu Carter. Gray mormăi o înjurătură și decise că putea să-și facă datoria de gazdă. O s-o rog pe fiica vicarului să danseze. Poate încerci să joci și tu rolul unui domn.

Kirby pufni.

– Unde ar mai fi distracția?

– Treaba ta, spuse Gray ridicând din umeri. Dar nu te băga în probleme.

Decis să urmeze propriul sfat, Gray o găsi din priviri pe partenera lui și își croi drum spre ringul de dans. Surprinse privirea Fionei de câteva ori în timpul unor piruete, dorindu-și să fie *el* cel care o ținea de mână și o atingea pe spate. Acum că stabilise exact ce simțea pentru ea, abia aștepta să-i spună.

Dar, când dansul se încheie, el se simți obligat să o însoțească pe fiica vicarului înapoi la mama ei, iar când o găsi pe Fiona, ea dansa deja cu brutarul.

Gray începu să își piardă speranța că avea să danseze cu ea, dar, la finele celui de-al doilea dans, o zări vorbind cu bunica lui înainte de a pleca din sală.

În sfârșit, avea o șansă să se întâlnească cu ea departe de mulțime. Și nici gând să rateze o asemenea ocazie de aur!

Când Fiona intră în dormitorul contesei, ploaia bătea în geamuri și vântul le zguduia. trase draperiile și găsi lornionul contesei

pe măsuta de toaletă, exact acolo unde îi spusese femeia mai în vârstă că avea să fie. Zăbovi o clipă ca să se uite atentă la propria reflecție, oarecum șocată să vadă că neliniștea pe care o simțea i se citea pe chip. Era recunoscătoare că avusese șansa de a scăpa puțin din sala de bal, așa că putea să nu mai pretindă că totul era bine. Dar nu avea timp să-și ude batista cu lacrimi.

Trebuia să ducă lornionul contesei, apoi să găsească o cale de a discuta cu Gray.

Sperând să evite cât mai mulți oameni cu putință, o luă pe scările din spate și o porni pe un coridor care ducea spre sala de bal. Majoritatea încăperilor de-a lungul coridorului erau închise, dar o ușă era întredeschisă și, în timp ce trecu pe lângă ea, auzi un bărbat șoptindu-i numele.

Un frison îi străfulgeră ceafa. Ultimul lucru de care avea nevoie era încă o confruntare cu domnul Kirby.

— Fiona, spuse din nou vocea. Sunt eu, Gray.

El scoase capul pe ușă și îi oferă un zâmbet care îi înmuie genunchii. Cum Dumnezeu să-și adune puterea pentru a-i spune că nu putea să se mărite cu el?

— Gray? Ce cauți acolo?

Aruncă o privire în stânga și în dreapta pe coridor.

— Te așteptam.

Ea flutură lornionul în fața ei.

— Eu... trebuie să i-l duc bunicii tale.

— Mă ocup eu.

El țâșni afară pe ușă și înșfăcă lornionul de la ea.

— Mă aștepți înăuntru? Mă întorc în două minute.

— Mi-ai mai făcut o dată o promisiune asemănătoare, îl tachină ea. Parcă îmi amintesc că am stat o jumătate de noapte în grădina ta. Singură.

El se apropie și își trecu o mână peste șoldul ei, făcând-o să simtă fluturi în stomac.

— De data asta nu o să te dezamănesc.

— O să te aștept. Trebuia să vorbească cu el. Dar te rog să te grăbești!

— Încuie ușa și nu o deschide până ce nu bat eu, spuse el, înainte să se îndrepte spre sala de bal.

Fiona intră în camera mică, fără ferestre, și încuie ușa înainte să privească în jur. O singură lumânare pâlpâia pe o mäsută, iar ea o ridică pentru a cerceta mai bine spațiul în care se afla. Cum camera era puțin mai mare decât un dulap, se cam îndoia că puteai să faci patru pași într-o direcție sau alta. Rafturile care acopereau un perete întreg conțineau coșuri cu lenjerie îngălbenită, porțelanuri prăfuite și sticlărie ciobită. Masa de lemn din mijlocul camerei era mai înaltă, de parcă ar fi fost folosită pentru călcat fețe de masă. Un scaun simplu era fixat într-un colț, dar Fiona era prea nerăbdătoare ca să se mai așeze.

În schimb, puse din nou cu grijă lumânarea pe masă și se plimbă cât putu în spațiul înghesuit.

Nu după mult timp, se auzi o bătaie în ușa.

— Gray.

„Slavă Domnului!” Ea deschise ușa, iar el se repezi înăuntru, umerii lați și înălțimea considerabilă umplând numaidecât camera. Încuie ușa, se întoarse spre ea și o cuprinse în brațe. De parcă nu mai putea să aștepte o clipă. De parcă îi fusese dor de ea.

Fionei i se tăie răsuflarea pentru că și ei îi fusese dor de el. Și pentru că el era acum aici, iar ea nu voia să-și ia rămas-bun.

El îi luă fața în mâini și îi captură gura într-un sărut nerăbdător, flămând și înflăcărat. Șoldurile lui se împinseră spre ale ei, iar ea se lovi de masă, aproape răsturnând lumânarea.

Gray o prinse cu o mână și o așeză iute pe un raft mai înalt, de unde continuă să proiecteze o strălucire blândă peste încăpere.

— Dumnezeu, Fiona! Parcă am așteptat o viață să te ating. Să te gust.

— Și eu abia așteptam să te văd.

Se opri ca să-și înghită nodul îndurerat din gât.

— Ascultă-mă, spuse el cu seriozitate, nu am invitat-o pe Helena și nu o vreau aici. Dacă puteam să o trimit la plimbare fără o scenă, o făceam.

Cuvintele lui erau balsam pentru sufletul Fionei.

Chiar dacă nu exista nici un viitor pentru ea și Gray, avea nevoie să creadă că tot ce împărtășiseră în ultimele două săptămâni fusese real.

— Este frumos din partea ta să spui asta, dar nu contează.

— Ai dreptate, spuse el cu blândețe.

I se strânse inima în timp ce el o conduse din nou spre masă și o ridică vreo câțiva centimetri, astfel încât să se poată sprijini cu posteriorul de margine.

– Nu contează cine se află în sala aia blestemată de bal. Ar putea să apară și prințul, că nu m-ar interesa. În ce mă privește, seara asta este numai pentru tine. Începând chiar de... acum.

„Dumnezeule mare!“ Trebuia să pună punct înainte ca sărutările lui să o facă absolut incapabilă să mai gândească logic. Înainte să-și piardă hotărârea de a-i spune ce trebuia. Dar gura lui era pe a ei, mâinile lui erau peste tot, mângâindu-i gâtul, cuprinzându-i sânii, dezmierdând-o între picioare.

Da, cel mai bine era să se oprească. În schimb, ea își trecu degetele prin părul lui, înfășurându-și picioarele în jurul lui și sărutându-l cu o uitare de sine înnebunitoare.

Era atât de greșit să se predea și să savureze ultima seară cu el?

Poate că era lacomă, dar își dorea încă o amintire prețioasă de care să se agațe. Încă o șansă de a se simți adorată, prețuită și iubită.

– Ești atât de frumoasă! Își cobori gura pe gâtul ei, sărutând fiecare centimetru din pielea ei expusă. În timpul cinei, când te priveam din celălalt capăt al mesei, îmi închipuiam că te dezbrac de rochie. Că te fac a mea.

„Dumnezeule!“

– Și așa ne asumăm prea multe riscuri, spuse ea cu vocea întretăiată. Nu pot să-mi scot rochia.

Gray mârâi.

– Corect. Ne descurcăm și cu ea pe tine. Deocamdată.

Fiona înghiți în sec în timp ce el se aplecă, ridică tivul rochiei și al cămășutei, dezvăluindu-i picioarele până la coapse. O cuprinse cu un braț de mijloc și o ridică fără nici un efort de pe masă, înfășură rochia în jurul taliei și o așază din nou ușor. Dar de astă dată posteriorul ei se sprijinea de lemnul neted al mesei.

O licărire nelegiuită se aprinse în ochii lui, iar el îngenunche în fața ei, gest care îi făcu inima să tresalte în piept.

– După dimineața din cabană, am vrut să fac asta din nou.

Îi depărtă coapsele și o gustă, timid la început. Dar curând, limba lui deveni mai îndrăzneată, gura mai insistentă. Ea își arcui spatele, se aplecă spre el, iar el gemu aprobator, ceea ce îi trimise fiori delicioși prin tot trupul. Dintr-odată, corsetul era strâns, picioarele

păreau prea slăbite. Ca și cum el ar fi știut, îi ridică genunchii pe umerii lui și o apucă de șolduri, ținându-o pe loc.

Iată bărbatul pe care îl iubea, îngenuncheat în fața ei, dăruindu-se complet ca să îi ofere plăcere. Sustinuse că nu putea să o iubească, dar, dacă aceea nu era iubire, atunci era o imitație excelentă.

Cu fiecare mișcare abilă a limbii și cu fiecare mângâiere senzuală, el o ademini mai aproape. Ea își lăsă capul pe spate și se abandonează în brațele plăcerii pure și puternice care se încordă înăuntrul ei, urlând când își întâlnește eliberarea.

Încă era străbătută de reverberații ușoare în timp ce Gray se ridică și o privi solemn.

— Îți jur că nu o să mă satur niciodată de asta.

Recunoașterea lui o făcu să zâmbească, deși îi frânse inima. Când se simți sigură că picioarele o puteau susține, se îndepărtă de masă și își apăsă trupul de al lui.

— Trebuie să-ți spun ceva, Gray.

El îi cuprinse capul cu o mână și își trecu un deget peste buza de jos.

— Mai întâi, pot să-ți spun eu ceva? Te rog?

Privirea lui stăruitoare și nodul din glas nu îi permisese să îl refuze.

— Desigur.

— Mai devreme în seara asta, am înțeles un lucru. Poate că logodna noastră a început ca o înțelegere de afaceri, dar la un moment dat, după ce m-ai sărutat și înainte să fi desenat Fortăreața, a devenit mai mult.

Dumnezeule, acestea erau cuvintele pe care abia aștepta să le audă! Dar momentul era nepotrivit. Era prea târziu pentru ea și Gray.

— Și eu țin la tine, începu ea. Când ți-am scris scrisoarea prin care te rugam să ne căsătorim, nici nu visam că lucrurile o să ia o asemenea întorsătură.

— Nici eu.

Gray o ridică și o învârti în centrul micii încăperi, de parcă abia putea să-și mai rețină bucuria.

— Te iubesc, Fiona Hartley! Nu credeam că sunt în stare, dar ultimele două săptămâni m-au schimbat. Tu m-ai schimbat.

Ea simți înțepătura lacrimilor în ochi.

— Serios?

El încuviință din cap.

— În ultimele două decenii, am trăit în apatie. Am fost în viață fără să fi trăit cu adevărat, dacă are vreun sens. Acum am început să văd lucrurile așa cum le vezi tu, pline de posibilități și de speranță.

— Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva.

Fiona își înghiți nodul imens din gât.

— Abia așteptam să-ți zic, spuse el și îi mângâie obrazul. Dar acum poți să-mi spui la ce te gândești. Ziceai că vrei să-mi vorbești.

— Vreau, spuse ea. Dar nu putea să rupă logodna la câteva momente după ce el își deschisese sufletul în fața ei. Și egoistă fiind, își dorea să fie cu el în noaptea aceea. Avea nevoie să guste din ceea ce ar fi putut să fie dacă soarta ar fi fost mai blândă cu amândoi. Dar putea să mai aștepte.

Îi descheie vesta și pantalonii, dorind să aibă o vagă idee despre ce făcea. Dar ceea ce îi lipsea din experiență pur și simplu trebuia să fie înlocuit de hotărâre.

Lăsându-se îndrumată de instinct, îl împinse pe Gray înapoi, iar el se sprijini de marginea mesei. Cu o îndrăzneală atipică, își înfășură degetele pe mădularul lui erect și îl mângâie, încântată să-l audă gemând. Când ea îngenunche, el o opri.

— Stai, nu-ți strica rochia!

El apucă spătarul scaunului de lemn și îl așeză în spatele ei. Când ea se așeză și trase scaunul între picioarele lui întinse, descoperi că se afla la înălțimea perfectă pentru... ce urma să facă.

Cu îndrăzneală, își trecu buzele în sus și în jos peste mădularul lui. El părea să aprobe, așa că ea încercă să-și învârtă limba în jurul vârfului. Când el mormăi o înjurătură, ea îl luă în gură și îl supse.

— Doamne, Fiona! El se apucă de marginea mesei, până ce articulațiile îi deveniră palide. O să mă omori.

Încurajată, ea urmă exemplul lui. Fiecare geamăt, răsuflare întreținută și încordare a mușchilor o ajutară să își dea seama ce îi plăcea. O încânta să știe că îi putea oferi o asemenea plăcere.

Noaptea aceea era doar încă un fir al tapiseriei intime pe care o țesuseră împreună. Un alt zid pe care ea îl dărmase. O altă amintire.

— Fiona, spuse el răgușit. Te rog, oprește-te! Ea se ridică, întrebându-se dacă făcuse ceva greșit, dar el o trase repede în picioare și o sărută aproape reverențios. Am nevoie de tine, spuse el. Acum.

Ea își strecură degetele prin buclele de la ceafa lui.

— Sunt a ta, spuse ea simplu.

Și era adevărat. Chiar dacă nu putea să se mărite cu el, rămânea a lui. El avea inima ei pentru totdeauna.

— Ești uimitoare! El își apăsă fruntea pe fruntea ei. Iar eu sunt cel mai norocos bărbat din lume.

Fiona refuză să plângă. Ar fi stricat totul și nu își permitea ca ultima seară petrecută împreună să se transforme într-o scenă plângăcioasă. Așa că îl sărută.

El o întoarse spre masă și o învărti ușor pentru ca pieptul lui să fie lipit de spatele ei. Ea se sprijini cu palmele de masă și îi aruncă o privire peste umăr. Îi ridică din nou fustele, dar de astă dată aranjă materialul în fața ei pe masă.

Se simți extrem de nesăbuită, dar mormăitul de apreciere al lui Gray alungă orice stânjeneală.

Când el îi mângâie interiorul coapselor, chiar deasupra ciorapilor, sfârcurile i se încordară și deveniră ca niște muguri mici.

Când el continuă să apese săruturi fierbinți pe gâtul ei, dorința se învolbură în interiorul ei.

Iar când el mângâie pliurile sexului ei și strecură un deget înăuntrul ei, Fiona gemu de plăcere.

O pulsație dulce și stăruitoare se dezlănțui în centrul feminității ei și îi radie prin trup.

— Gray, te vreau!

El o sărută sub ureche și îi mușcă ușor lobul. Își trecu delicat mâinile peste șoldurile ei și le ridică încet, ea ajungând să stea pe vârfuri. El se așeză la intrarea feminității ei și împinse încet.

— Oh!

O pătrunse din ce în ce mai adânc, umplând-o și mișcându-se într-un ritm care o amețea de dorință.

— Este bine? întrebă el.

— Da, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

„Atât de bine!“

Ușor amețită, se concentrează doar pe legătura ei cu Gray. Se mișcă în acord cu el, potrivindu-și ritmul, întâlnindu-l în actul de împreunare. Ea îi ascultă respirația și gemetele care îi scăpau de pe buze. Se înflăcăra la gândul că în clipa aceea el era al ei. Cu totul și complet al ei.

— Dă-ți drumul pentru mine, Fiona.

– Din nou?

Ea nu își dăduse seama că mai era posibil, dar *chiar* simțea un fel de înfiorare delicioasă înăuntrul ei, și pulsația puse iar stăpânire pe ea asemenea unui cadou care implora să fie despachetat.

El își trecu o mână în față și o strecură între picioarele ei, găsind exact punctul central al dorinței ei.

– Am toată încrederea în tine, sirenă. Lasă-ți gândurile indecente să zburde în voie!

Ceea ce era foarte ușor... De fapt, domnișoara Haywinkle ar fi avut un atac de apoplexie dacă ar fi bănuț măcar la ce se gândea Fiona.

Pentru că se gândi la felul în care mâinile aspre ale lui Gray se plimbau pe pielea ei goală.

Se gândi la limba lui, care gusta și sugea până când ea urla de extaz.

Se gândi la degetele lui desfrânate și la plăcerea pe care putea să i-o provoace doar prin...

– Oh...

Orgasmul înflori ca un răsărit perfect, ușor, dulce și cald. Senzații minunate răsunară în adâncul ei și îl îmbie pe Gray mai aproape, mai adânc. Fiori de plăcere i se împrăștiară prin întreg corpul și o inundară de-a lungul membrilor.

Așa cum își dădu ea drumul, făcu și el. Gemu când atinse culmile plăcerii, iar ea îi simți eliberarea în interior, un amestec impresionant de putere primordială și căldură înăbușitoare. În tot acest timp, el o ținu în brațe și îi șopti numele.

Când, în cele din urmă, termină, Gray se aplecă în față și se odihni peste ea. Fiona savură greutatea liniștitoare a corpului lui și felul în care el își frecă ușor nasul de ceafa ei, ca un cățeluș care își dorea afecțiune.

– Ești bine? o întreabă el cu o tandrețe care o făcu să-și simtă ochii în flăcări.

– Da. Dar este ceva...

– Stai! Lasă-mă să găsesc ceva cu care să te curăț. El o părăsi o fracțiune de secundă și se întoarse cu un șervet moale de in, pe care îl apăsă ușor între picioarele ei, ștergându-și sămânța. Așa, acum este mai bine.

El îi trase cu grijă fustele în jos, apoi apucă un șervet de pe raft pentru a se șterge.

În timp ce își băgă cămașa în pantaloni și se încheie la nasturi, el îi zâmbi de parcă îi oferise lumea întreagă.

– A fost uluitor! El se apropie și și îi cuprinse capul între mâini. Tu ești uluitoare. Și abia aștept să ne anunțăm logodna în seara asta. „Oh, nu!”

Putea să simtă cum lacrimile stăteau să izbucnească și deja i se uscaseră gâtul.

– În privința asta...

Bum. Un zgomot asurzitor fu urmat de sunete de pahare sparte. Răsunară țipete.

Agitația venea dinspre sala de bal.

Gray întoarse capul.

– Ce Dumnezeu... El apucă mânerul ușii. Trebuie să plec. Rămâi aici măcar un timp. Nu te întoarce în sala de bal până ce nu știm că totul este în regulă! O să vin să te caut cât pot de repede.

Își apăsă buzele pe ale ei într-un sărut scurt, dar plin de emoție, înainte să îi dea drumul.

– Te iubesc, Gray.

Cuvintele îi scăpară de pe buze și, chiar dacă erau adevărate, nu ar fi trebuit să le spună. Pentru că nu puteau să fie împreună după seara aceea. Ea nu putea să fie motivul pentru care el să piardă tot ce deținea sau motivul pentru care numele familiei lui să fie târât prin noroi.

– Și eu te iubesc.

El îi aruncă o privire atât de caldă, de sinceră și de fericită, încât Fiona parcă își simți pieptul cum se frânge în două. Apoi Gray dispăru pe coridor.

Ea își înăbuși lacrimile în timp ce ușa se închise în urma lui.

Capitolul 30

Gray ieși din debara și traversă rapid coridorul spre sala de bal, prea îngrozit ca să-și imagineze ce anume provocase explozia cutremurătoare.

Dacă un candelabru se prăbușise peste oaspeți? Sau vreo porțiune mare din tavanul de ipsos le căzuse în cap? „Dumnezeule sfinte!”

Simți un gol în stomac. Trebuia să-și găsească bunica, să se asigure că era teafără.

Pătrunse în sala de bal prin intrarea laterală, ușurat să vadă candelabrele încă agățate la locul lor și tavanul intact. Dar în colțul opus al încăperii era haos.

Scena arăta ca și cum cineva ar fi folosit un copac mare pe post de berbec ca să doboare ușile franceze ce dădeau spre terasă. Cren-gile groase, cu frunze, ieșeau prin ferestre și așchii de lemn erau împrăștiate pe podea. Vântul vâjâia prin încăpere, suflând partiturile umede pretutindeni. Majoritatea oaspeților se adunaseră în jurul dărâmăturilor.

Gray dădu să-și croiască drum în față, unde îl zări pe Kirby.

— Este cineva rănit? strigă el.

— Câteva tăieturi și zgârieturi, dar nimic grav, din câte îmi dau seama. Kirby stătea între copac și mulțime, cu brațele întinse ca să-i țină pe oameni la distanță de cioburile ascuțite și grinzile sparte. Încă nu am verificat terasa.

— Contesa? întrebă Gray. Văzuse deja în mulțime familia Fionei și pe restul oaspeților de la conac. A zărit-o cineva?

— Am vorbit cu ea acum câteva minute, spuse doamna Hartley. Chiar înainte să aud bubuitura aceea groaznică. Mi s-a ridicat părul pe mine, apoi copacul a ajuns exact în sala de bal.

Plângea isterică în batistă.

— Bunica mea, spuse el încet. Unde era?

— Chiar acolo, sub grinda decorativă. Doamna Hartley flutură în direcția dărâmăturilor. Dar, după incident, a fost o adevărată nebulă pe aici. Ploua cu sticlă peste noi. Oamenii alergau care încotro. Îți spun, o apocalipsă!

Gray își trecu o mână peste față și se adresă mulțimii:

— Vă rog să verificați dacă toți cei din grupul vostru sunt prezenți. Apoi îndreptați-vă cu grijă spre salon!

Oaspeții trecură cu grijă peste cioburi, frunzele ude, bucățile de scoarță de copac. În timp ce plecau, Gray îl văzu pe doctorul Hopewell.

— Te ocupi de tăieturi și vânătăi?

— Desigur.

— Kirby, îi duci pe toți de aici? Roagă personalul să aducă prosoape și ceai pentru oaspeți. O să ne întâlnim în salon de îndată ce o găesc pe bunica.

Prietenul lui îl strânse de umăr și încuviință din cap liniștitor.

— Sigur. Mă rog să fie în siguranță.

Gray sări peste trunchiul copacului căzut și se îndreptă spre rădăcinile scoase din pământ până când resturile cadrului de la ușă îl împiedică să mai înainteze. Întinzându-și gâtul, se uită pe terasă.

— Este cineva acolo?

Singurul răspuns fu o ploaie zdravănă urmată de un tunet ce răsună undeva în depărtare.

Verifică dărâmăturile din jurul copacului, căutând să-și facă drum spre terasă. Pe podea, într-un colț în care fuseseră ușile franceze, observă o deschidere suficient de mare ca să treacă târându-se pe coate. Coborî la pământ, se întinse pe burtă și se târi prin spațiul îngust.

— Bunico?

O parte din el își dorea să o audă cum îi răspundea pentru că asta însemna că era conștientă și în viață. Dar mai ales se rugă să nu fie în apropiere. Doamna Hartley îi spusese că era așezată lângă uși înainte să cadă copacul în încăpere, dar poate că fusese avertizată la timp ca să nu-i stea în cale.

Își strecură șoldurile și picioarele prin deschizătură, apoi se ridică în picioare.

— Bunico, strigă el din nou. Este cineva aici?

Apucă un felinar atârnat de peretele exterior care dădea spre terasă și verifică sub fiecare ramură a copacului prăbușit. Greutatea trunchiului zdrobise una dintre băncile de marmură de pe terasă, dar din fericire nu zărise pe nimeni rănit sau prins sub copac. Ploaia îi udă repede haina și cămașa în timp ce examinează baza copacului dincolo de curtea de piatră. Ars și crestă, ieșise din pământ ca un vulcan violent în miniatură. Pe marginea terasei și a gazonului, se căsca o gaură de zece ori mai mare decât pălăria unui bărbat — o carte de vizită lăsată de fulger.

Gray râsuflă ușurat. Bunica lui nu era acolo și nu fusese zdrobită de copac. Ca prin minune, toată lumea era teafără. Spera să-și găsească bunica înăuntru, învelită într-un șal și sorbind o ceașcă de ceai cald. Sau în camerele ei, culcată în pat de slujitoarea ei. De fapt, oriunde atât timp cât era în siguranță.

În loc să se târască înapoi în sala de bal, o luă pe afară ca să ajungă în salon. Pentham îl văzu din interior și descuie ușile franceze.

– Tocmai l-am trimis pe Carter să te caute. Contesa este aici, e bine. Slujnica ei o dus-o din sala de bal de îndată ce vântul a început să cutremure ferestrele.

– Slavă Cerului! Gray își croi drum prin camera plină ochi până la scaunul bunicii lui, așezată lângă foc, și o prinse într-o îmbrățișare înflăcărată. Ești bine?

– Bineînțeles, dragul meu. De ce să nu fiu?

– Nu știu... Pentru că sala de bal a fost făcută praf. El o sărută apăsător pe dosul palmei. M-ai speriat.

– Nimeni nu are mai mult decât o zgârietură. Ea făcu semn spre încăperea plină de oaspeți care se înghesuiau pe fiecare divan, canapea și scaun, sorbindu-și bucuroși băuturile și discutând. Mulțumită copacului prăbușit, o să vorbească despre balul nostru mulți ani de acum încolo.

– Bănuiesc.

Bunica lui găsea întotdeauna o rază de speranță.

– Te-ai udat. Ar trebui să te schimbi înainte să răcești, spuse ea cu un pufnet. Își încruntă privirea. Și ar trebui să-l pui pe doctor să-ți examineze mâna asta... Sângerezi.

– Sunt bine, o asigură el.

Se uită prin cameră după Fiona, sperând că ea nu îl aștepta încă în debara.

De parcă bunica lui ar fi știut exact despre ce era vorba, îi spuse vicleană:

– Fiona este acolo, liniștește o parte dintre matroanele din sat.

El urmări direcția privirii bunicii și o văzu în colțul opus al camerei. Cu părul ei roșu ca focul și rochia turcoaz, era o imagine extraordinară de îndrăzneță și de frumoasă.

Umbla printre oaspeții mai în vârstă, oferindu-le sendvișuri mici, prăjiturile și biscuiți de pe platoul pe care îl ținea în mână. Se opri să discute cu o femeie plinuță și cu părul alb, așezată pe scaunul pianului, pe care lăsase o clipă platoul ca să-i ofere femeii șalul ei. Când femeia mai în vârstă își dori să se împotrivească, Fiona insistă să îl ia, zâmbind în timp ce îi înfășură mătasea fină în jurul umerilor.

Gray era fascinat de fiecare mișcare pe care o făcea. Poate că se considerase penibilă și cu o înclinație aparte pentru accidente, dar

el nu era de acord. Pentru el, era grația în persoană. Amabilă și grijulie, avea darul de a-i liniști pe toți, inclusiv pe el.

Balul din seara aceea ar fi trebuit să fie o ocazie specială pentru ea, să fie celebrarea logodnei lor. Toate se schimbaseră cu viteza unui fulger.

Dar poate că nu trebuia să fie așa.

Întinse gâtul pe deasupra mulțimii, încercând să atragă atenția Fionei. De parcă i-ar fi simțit privirea, ea se uită spre el și ochii lor se întâlniră.

Ai ei străluceau de ușurare și afecțiune, apoi fură întunecați de ceva trist. Poate regret.

Trebuia să fi fost consternată de turnura pe care o luase seara, iar el nu o condamna. Dar avea de gând să remedieze imediat situația.

Se urcă pe un scaun mic, astfel încât să fie ușor deasupra capetelor invitaților.

— Doamnelor și domnilor, spuse el de sus, îmi acordați puțină atenție, vă rog?

Mulțimea se liniști repede și se întoarse spre el așteptând.

— În primul rând, vreau să-mi cer scuze pentru spaima simțită astă-seară. Mă bucur să vă spun că nimeni nu a fost rănit. Nu pot exprima în cuvinte cât apreciez cooperarea și înțelegerea voastră. Îmi doresc mai ales să-i mulțumesc prietenului meu Kirby, pe care am putut întotdeauna să mă bazez, pentru ajutor și felul în care toată lumea și-a păstrat calmul după aceea.

Câțiva dintre invitați ridicară paharele.

— Bravo, bravo!

Gray înclină capul în timp ce ridică paharul în cinstea lui Kirby, care se întoarse și flutură o mână la auzul laudelor.

După un ropot de aplauze, Gray continuă:

— Așa cum mulți dintre voi știu, Fortăreața și toată moșia au fost teribil de neglijate mulți ani. Nu s-au organizat baluri, nici reuniuni și nici sărbători de vreun fel. Dar sper ca toate să se schimbe începând din seara aceasta.

Murmure de nerăbdare umplură încăperea, iar câteva doamne chicotiră încântate.

Gray își dori să fi repetat puțin anunțul înainte, de dragul Fionei. Nu avea un inel de logodnă elegant sau flori pe care să i le ofere, dar bănuia că ea chiar își dorea un gest romantic. Ceva care îi cerea

să iasă din rolul comod de conte cinic și melancolic și să exprime ce reprezenta ea pentru el.

Ceva precum poezia. O poezie proastă. Avea să fie umilitor. Kirby avea să-l ia peste picior tot restul vieții. Dar, dacă Fiona era fericită, nu mai conta.

Ignorându-și emoțiile, scoase o hârtie din buzunarul de la piept și o despături.

– Sunt departe de a fi poet, dar mai devreme am scris câteva rânduri pentru cineva special.

Se uită spre colțul unde o văzuse ultima oară pe Fiona, dar ea nu mai era acolo. Sigur era pe undeva prin mulțime – poate cu sora sau cu bunica lui. Unde altundeva să plece?

Apoi o zări stând lângă ușă, cu o expresie melancolică pe chip. Îi crescua inima în piept și continuă:

*Frumusețea-i atât de mare, că a unei sirene ar păli
Să o provoc la tragerea cu arcul nici n-aș îndrăzni
Și de mergem cu barca sau călare,
În a ei companie sufletu-mi chinuit este în exaltare.*

Dumnezeule, era o monstruozitate! Se uită pe hârtie și se pregăti să recite ultimele două versuri:

*Alături de ea, viitoru-mi am de gând să mi-l petrec,
Încercând să fiu un om mai bun cu zilele care trec.*

Mai multe doamne oftară. Nu doar vreo câțiva domni chicotiră. Gray împături hârtia, îndesă poezia înapoi în buzunar și continuă:
– Balul din seara asta trebuia să fie o celebrare și o șansă pentru mine să vă dau o veste.

Aruncă o privire înapoi spre ușă pentru a o găsi pe Fiona, dar ea nu era acolo.

– Cine este doamna, Ravenport? strigă Carter. Nu ne mai ține pe toți în suspans!

Gray cercetă salonul, dar nu o mai văzu nicăieri pe Fiona. Poate că i se făcuse rău. Poate că fusese îngrozită de încercarea lui de a scrie o poezie.

– Speram să fac un anunț în seara asta, spuse el, dar se pare că nu este tocmai momentul potrivit.

– Bineînțeles că este, dragul meu!

„La naiba!”

Helena își aruncă o cascadă de bucle peste umăr și își croi drum prin salonul aglomerat. Înainte ca el să-și dea seama despre ce era vorba, ea îl trase de pe taburet și rămase lângă el, prinsă de brațul lui.

– Nu! o avertiză el în șoaptă. Ai înțeles greșit.

De parcă nu l-ar fi auzit, ea zâmbi larg și se adresă mulțimii.

– Este momentul perfect să anunțăm că ne-am dat seama că suntem cu adevărat meniți să fim împreună. Logodna noastră este re-luată oficial și nici nu aş avea cum să fiu mai fericită.

– Nu! repetă hotărât Gray.

Însă oaspeții deja aclamau vestea auzită, se bucurau și toastau pentru cuplul momentului. El se îndepărtă de Helena, dar era prea târziu. Încruntat, tatăl Fionei ieși valvârtej din salon. Doamna Hartley o strânse de braț pe Lily ca să-și găsească un punct de sprijin și își făcea febril vânt cu evantaiul. Bunica lui se prăbuși pe scaun, de parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani în ultimii cinci minute.

Cum naiba îi scăpaseră evenimentele de sub control?

În timp ce femeile roiau în jurul Helenei, dornice să-i prezinte felicitările, Gray se urcă înapoi pe scaun.

– Atenție, vă rog! Treptat, zumzetul discuțiilor încetă și mulțimea se întoarse încă o dată spre el. Eu și Lady Helena nu suntem logodiți.

Murmure de șoc și confuzie umplură încăperea.

– Poezia era adresată altei femei, domnișoarei Fiona Hartley, dar se pare că ea a dispărut.

El își deschisese sufletul, își pusese inima pe tavă, iar după tot ce împărtășiseră în seara aceea, ea îl părăsise.

Fusese atât de sigur că Fiona era diferită! Că era suficient de curajoasă pentru a face față oricărei furtuni pe care avea să o înfrunte. Dar fusese de ajuns o singură furtună – una literară – ca să fugă mâncând pământul. Și el chiar nu putea să înțeleagă de ce.

Chiar dacă nu își dorea decât să o caute și să afle răspuns la toate întrebările care i se involburau în minte, bănuî că ea avea nevoie de timp și spațiu. Tot ce putea să facă era să diminueze daunele și să încheie seara înainte ca lucrurile să se înrăutățească.

– Bănuiesc că domnișoara Hartley, ca mulți dintre voi, s-a simțit copleșită de evenimentele serii – o reacție firească după tragedia la care era să fim martori în sala de bal. Având în vedere toate acestea, pare o decizie înțeleaptă să încheiem seara. O să-mi pun trăsura la dispoziția tuturor celor care au nevoie de transport ca să revină în sat. O să fie aduse și trásurile voastre, iar lacheii mei o să fie pregătiți să vă însoțească la ele.

Oarecum reticenți, oaspeții își puseră jos băuturile și începură să își ia rămas-bun. În timp ce Gray umblă prin încăpere, prezentând scuze că trebuia să întrerupă petrecerea, Helena îl înfruntă cu ochii ei albaștri scăpărând de indignare.

– Ai făcut o greșeală monumentală, spuse ea cu un ton glacial. Eram dispusă să-ți salvez mândria și să te accept înapoi. M-aș fi căsătorit în ciuda vistieriei tale goale și a dărâmăturii căreia îi spui casă. Acum ai distrus orice șansă pe care o aveam de a ne împăca!

– N-am nici cel mai mic gând de împăcare, iar tu nu trebuia să presupui că am. Nu trebuia să vii în seara asta, Helena!

– Privind în urmă, îmi doresc să nu fi venit. Nu mă meriți. Fata aia bogată și stângace, cu lipsa ei absolută de bună-creștere, este o partidă mult mai bună pentru tine. Dar poate că are îndoieli. Ești suficient de chipeș ca multe femei să fie dispuse să treacă peste problemele tale financiare, Ravenport. Ceea ce este mai greu de acceptat e răceala din inima ta. O să fie nevoie nu doar de o poezie oribilă ca să convingi o femeie că ești în stare să iubești.

– Ai dreptate, spuse el gânditor. Cu excepția părții în care ai vorbit despre Fiona – nu te puteai înșela mai mult în privința ei. Ea este inteligentă, amabilă și loială. Și, chiar dacă nu e de viță nobilă, este o doamnă, și chiar una dintre cele mai generoase și dezinteresate persoane pe care le cunosc.

– Vai, ce emoționant! spuse Helena sec. Trebuia să folosești câteva dintre ideile astea în poezia ta în locul părții cu sirena.

– Kirby! strigă Gray. Prietenul lui se întoarse agale și arcui o sprânceană. O poți însoți pe Lady Helena la trăsura unchiului ei?

– Plăcerea este de partea mea.

Kirby îi oferi brațul, și Helena îl prinse cu un gest rigid. În timp ce își croiră drum afară din încăpere, Helena strigă peste umăr, ca o lovitură de grație la despărțire:

– Ce te bântuie pe tine nu poate să se aranjeze cu tencuială, lemn și cuie. Nici măcar nu sunt sigură că poate să se rezolve.

– Asta este o prostie. Gray se întoarce și o găsi pe bunica lângă el. Orice poate să se rezolve dacă ești dispus să te implici cu tot sufletul.

El o cuprinse de umeri cu un braț.

– Știu... și mulțumesc. Seara nu a fost așa cum am sperat.

Era eufemismul secolului.

Bunica lui ridică din umeri.

– Poate că reușești să salvezi situația. Orice ai face, nu renunța la ea.

– Nu-ți face griji, nu o să renunț. Dar el se rugă să nu fi renunțat ea la el. Te descurci singură câteva momente? Vreau să vorbesc cu Lily.

Avea încredere că ea putea să îi transmită un mesaj Fionei.

– Du-te! Este timpul să mă retrag, camerista mea o să aibă grijă de mine. Ea îi atinse afectuos mâna. Ne vedem dimineată, dragul meu băiat.

Gray o sărută pe obraz și se duse la Lily, care stătea la pian. Degetele ei dansau ușor pe clape, interpretând o melodie tristă, dar plină de suflet.

– Ce frumos, spuse el. Ce cântec este?

– Ceva compus de mine.

Ea se opri din cântat și se uită la el. Nu era nici urmă de mustrare în privirea sau în vocea ei, dar el tot se simți vinovat.

– Nu știu exact ce se întâmplă între tine și sora mea, dar știu că părea tulburată când a ieșit din salon acum câteva minute.

– Îmi pare rău dacă am supărat-o, spuse el serios. Am nevoie de o șansă ca să îndrept lucrurile.

– Nu sunt eu cea cu care ar trebui să vorbești.

– Știu. Și am nevoie disperată de ajutorul tău. Poți să-i transmiți Fionei un mesaj din partea mea?

Capitolul 31

Lily stătea la marginea patului pe care ea și Fiona îl împărțiseră pe durata vizitei la conac, marcând pe degete fiecare parte din mesajul lui Gray.

– A spus că vrea să-și ceară scuze pentru ce te-a supărat și că trebuie să discute cu tine între patru ochi. Te-a rugat să vă întâlniți la ora și locul convenite. Sunt sigură că ar veni la tine chiar acum dacă ar putea. Dar se asigură că toți oaspeții pleacă acasă în siguranță.

Fiona încuviință din cap, prefăcându-se că inima ei nu se sfărâma în mii de bucăți.

– Altceva?

Lily îi oferi un zâmbet înțelegător.

– Nu, dar părea destul de sincer. Ai de gând să-l asculți?

În loc de răspuns, Fiona se îndreptă cu pași mari spre dulap, își scoase valiza și o aruncă pe pat.

– Fi? Lily o privi curioasă. Putem să ne facem bagajul mâine după micul dejun. Ar trebui să încerci să dormi...

– Eu și tata plecăm astă-seară. Fiona deschise valiza și îndesă înăuntru peria, bijuteriile și rochia. De îndată ce trăsura și caii o să fie pregătiți.

Lily clipi, nevenindu-i să creadă.

– Poftim? În toiul nopții? De ce să nu pleci de dimineață?

– Nu pot să-ți explic, pot doar să-ți spun că îmi este imposibil să mai petrec o noapte aici.

Dacă mai rămânea, nu s-ar fi abținut să nu alerge în brațele lui Gray. Și atunci putea fi tentată să îi povestească despre Kirby. Dar nu putea face asta. Gray ar fi pierdut prea multe.

Lily se urcă în pat. Fiona continuă să îndese și alte obiecte în valiză, fără să vadă sau să îi pese ce anume împacheta. Nici măcar nu voia să își schimbe de rochia de bal înainte să plece. Cu fiecare minut petrecut sub acoperișul lui Gray hotărârea ei putea să se clatine. Nu putea să riște.

Mai ales după poezie.

Fusese îngrozitoare... Și adorase fiecare cuvânt sentimental și stângaci.

– Lady Helena este cauza suferinței tale? întrebă Lily. Este evident că a venit aici sperând să facă probleme, dar a reușit doar să se dea în spectacol. Contele nu a părut deloc impresionat de bufoneriile ei.

„Oh, Dumnezeuule!“

– Ce bufonerii?

— După ce ai plecat din salon, a anunțat că ea și Lord Ravenport s-au împăcat și că sunt din nou logodiți.

— Nu este de mirare că tata era atât de furios, murmură Fiona.

O oprise în drumul ei spre dormitor, aruncând o privire spre chipul ei plâns, și jurase ca avea să îl sfâșie pe Gray în bucăți. Apoi ea îl rugase să plece imediat de la Fortăreață. Și, asemenea tatălui iubitor care fusese odinioară, el acceptase.

— Conteale a negat public afirmația Helenei, spuse Lily. A trimis-o la plimbare.

— Asta este bine, cred. Fiona încuviință din cap și verifică ceasul de pe noptieră. Urma să se întâlnească cu *papa* în fața casei peste zece minute. Dar Lady Helena nu este motivul pentru care sunt supărată.

Lily luă mâna Fionei și o strânse surprinzător de tare.

— Nu știi ce a spus sau ce a făcut contele, dar, dacă te-a rănit, jur că o să-l fac să plătească, Fi! I-ai arătat doar bunătate și înțelegere, iar dacă el a profitat de tine, eu o să... Fața ei minunată se schimonosi într-o grimasă. O să văd eu cum fac să-i transform viața într-un iad.

Dumnezeule, sora ei mai mică putea să fie înspăimântătoare!

— Te rog, nu, spuse ea printre lacrimi recunoscătoare. Faptul că Lily era dispusă să se bată pentru ea doar o convinsese și mai mult de nevoia de a-l plăti pe Kirby. Trebuia să-și protejeze sora și pe Gray cu orice preț. Nu m-a rănit. Am crezut că putem să fim fericiți împreună, dar de curând mi-am dat seama că este imposibil. Îi scăpă un suspin gutural. Trebuie să plec. Îmi aduceți voi și Mary restul lucrurilor, da?

— Desigur. Nu te gândi de două ori. Vin să te conduc la parter ca să te întâlnești cu *papa*. Lily puse un șal peste umerii Fionei și insistă să îi care valiza. O să plec cu mama mâine-dimineață și ne vedem acasă după-amiază.

Fiona traversă iute coridorul din față, ținând capul plecat și rugându-se să nu se întâlnească cu Gray.

— O să vorbim mai multe acasă.

— Promite-mi că nu o să faci nimic dramatic până atunci, spuse Lily.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să-ți tai părul minunat, să-ți arzi rochia de bal sau să pleci la mănăstire.

Lily știa întotdeauna să o facă să zâmbească.

– Promit!

Când coborără treptele de la intrarea principală, trăsura aștepta deja, iar *papa* stătea lângă vizitiu, dându-i instrucțiuni. După ce o văzu pe Fiona, se grăbi să i se alăture, o ajută să urce și sărută repede fruntea lui Lily în semn de rămas-bun.

O clipă mai târziu, trăsura lor huruia pe alea lui Gray, plină de bălți și de șanțuri. Fiona ignoră înjurăturile pe care *papa* le rostea la fiecare zgâlțâitură și privea cum Fortăreața se făcea tot mai mică prin fereastra din spate.

Când, cu o săptămână înainte, sosise la conac, sperase să fie logodită până la finele săptămânii, liniștită că avea banii necesari ca să-l plătească pe șantajist.

Acum pleca fără nimic.

Fără logodnic.

Fără bani.

Fără nici un plan.

Doar cu amintiri plăcute și dureroase ale timpului petrecut cu Gray și crâmpoșe ispititoare din ce ar fi putut să fie.

Gray pășea apăsător pe podeaua din dormitorul lui în așteptarea Fionei, fiind sigur că avea să vină la el. Avea încredere că Lily îi transmisese mesajul lui și, după tot ce împărtășiseră împreună în seara aceea, nu putea să nu vină. Fuseseră atât de apropiați cât puteau să fie doi oameni, și nu doar fizic.

Ea îi spusese că îl iubea.

Da, el greșise când plecase imediat după ce făcuseră dragoste. Și când Helena iscase o întreagă scenă.

Dar voia să se revanșeze față de Fiona chiar din seara aceea. Să îi arate ce simțea pentru ea. Să o facă să îl creadă.

Dar, cu fiecare oră care trecea, în mintea lui apăreau tot mai multe îndoieli.

Ceva nu era chiar în regulă.

Poate că era distantă cu el din alte motive. Sau poate că îi fusese imposibil să se plece din dormitorul ei. Poate că fusese atât de epuizată după evenimentele din noaptea aceea, încât adormise.

Oricare dintre acele motive era perfect logic.

Dar o bănuială cruntă îi spunea că era vorba despre altceva.

Așteptă nerăbdător în camera lui, uitându-se fix la ceas, în timp ce limba ceasului arată ora două, apoi ora trei. În jurul orei patru, se aventură pe coridor și se cufundă în întuneric, îndrăznind să se oprească în fața camerei Fionei. Fu tentat să bată la ușă, dar se abținu doar pentru că împărțea camera cu sora ei.

În lungile ore de dinaintea ivirii zorilor și chiar până la răsărit, revăzu la nesfârșit în minte scena din debara, dorindu-și să nu fi plecat.

Dar tot ce putea să facă era să încerce să îndrepte lucrurile înainte ca Fiona să plece de la moșie.

La primele ore ale dimineții, se spală și se îmbracă fără valetul lui, care fără îndoială încă dormea, apoi coborî la parter ca să o aștepte.

Pentham și fratele lui coborâră primii la micul dejun, dornici să o ia din loc cât mai devreme.

— Nimeni nu o să te acuze că ai organizat o reuniune plictisitoare. Carter îi făcu cu ochiul în timp ce îi strânse mâna lui Gray. A fost o săptămână frumoasă, adăugă Pentham. O grămadă de distracții și o companie excelentă.

Kirby și tatăl lui fură următorii care i se alăturară lui Gray la parter și care plecară. În timp ce își luau rămas-bun afară, Lord Dunlope îl bătu ușor pe Gray pe spate.

— Știu cât de mult vrei să restaurezi casa asta, iar inima ta face lucrul corect. Dar uneori trebuie să treci peste eșecuri și să mergi mai departe. El îi aruncă lui Gray un zâmbet regretabil, ușor compătimitor. Să ai mare grijă de contesă!

Gray îi mușcă limba în timp ce scutură mâna bătrânului. Câtă vreme Dunlope se urcă în trăsură, Kirby își dădu ochii peste cap.

— Iartă-l pe tatăl meu! Duce lipsă de perspectivă. Ar prefera mai degrabă să-și numere banii din vistierie de douăzeci de ori decât să-i cheltuiască pe confort sau, Doamne ferește, pe o simplă distracție.

Gray pufni.

— Mulțumesc pentru ajutorul de săptămâna asta. Măcar știu că pot să contez pe tine.

— Întotdeauna, prietene.

Kirby îi oferi un salut zeflemitor înainte să urce în trăsură și să pornească la drum.

Gray reveni pe ușa principală, ușurat să audă cum voci de femei umpleau coridorul. Doamna Hartley și Lady Callahan erau îmbrăcate în costumele de călătorie. La fel Lily și Sophie.

Dar nu văzu nici urmă de Fiona sau de tatăl ei.

– Bună dimineața tuturor. Gray le salută în foaier, abținându-se cu greu să nu întrebe unde era Fiona. Nu v-am văzut azi-dimineață la micul dejun.

– Ne-a fost servit în camerele noastre. Doamna Hartley nu îl privi în timp ce își puse mânușile. Suntem încă foarte obosite, ceea ce nu este nici pe departe o surpriză după noaptea, îndrăznesc să spun, dezamăgitoare și traumatizantă de care am avut parte.

Gray se întoarse spre Lily.

– Sper că sora ta este bine. Nu s-a îmbolnăvit, nu-i așa?

Lily clătină din cap, cu o expresie în parte îngrijorată, în parte înțeleghătoare.

– Era bine când am văzut-o ultima dată. Ea și *papa* au plecat aseară târziu sau, mai bine zis, azi-dimineață. Probabil au ajuns deja la Londra.

„La naiba!“ Cum reușise Fiona să plece fără ca el să afle? Cum o lăsase să plece înainte să îndrepte lucrurile? Își frecă fruntea, încercând să potolească neliniștea care se dezlănțuia înăuntrul lui.

– Speram să vorbesc cu ea înainte să plece, spuse el.

– I-am transmis mesajul tău, îl asigură Lily, fără să vrea răsucind cuțitul în rană.

Fiona știuse că era disperat să o vadă, dar își făcuse bagajele și plecase.

Adevărul era că nu avea motive să o condamne. El avusese suficiente ocazii să se logodească cu ea înainte de noaptea trecută – în bibliotecă, la cabană și pe barcă. Irosise fiecare afurisită de șansă.

Doamna Hartley scoase un pufnet arogant în timp ce ea și Lady Callahan trecură pe lângă el, cu slujnica în urma lor.

– Hai, Lily! Abia aștept să mă întorc la confortul de acasă.

Lily o urmă ascultătoare pe mama ei, dar se opri în fața lui Gray.

– Dacă îți pasă cu adevărat de Fiona, o să-i dai ceva timp ca să-și limpezească sentimentele.

El încuviință din cap recunoscător, dar problema era că Fiona nu avea timp.

Dacă nu îi plătea șantajistului în două zile, Lily și întreaga lor familie cădeau în dizgrație.

Și Gray nu voia nici în ruptul capului să permită așa ceva.

Capitolul 32

– Ce faci?

Lily stătea în pragul dormitorului spațios al Fionei din reședința lor din Londra.

– Hm?

Fiona ridică privirea din cutia de bijuterii, încremenind ca un hoț prins la locul faptei. Aruncă neprețuitul colier al mamei lor în cutie și trânti capacul.

– Tocmai despachetam niște lucruri.

Se întorseseră la Londra doar cu o zi înainte, dar părea că trecuse o săptămână de când nu îl văzuse pe Gray. Îi era dor de el... Și se îndoia că durerea din pieptul ei putea dispărea vreodată cu adevărat.

– Sunt aici dacă vrei să vorbim, Fi, se oferi Lily.

– Știu. Îmi pare rău că am fost un pic distantă în ultima vreme. Mi-e teamă că trebuie să rezolv singură unele lucruri.

Lily schiță un zâmbet.

– Și Lord Ravenport a revenit ieri la Londra. Te așteaptă jos un bilețel de la el, dacă vrei să știi. Alături de primul pe care ți l-a trimis.

Fiona voia să știe. Foarte mult. Dar nu îndrăzneă să le citească, pentru ca nu cumva să fie tentată să se întâlnească cu el și să reia relația – o relație care nu putea duce nicăieri.

– O să-i răspund contelui mai târziu, spuse ea vag.

Prioritatea era să găsească banii cu care să-l plătească pe domnul Kirby. Colierul mamei era cel mai valoros lucru pe care îl avea. Și, chiar dacă i se frângea inima să se despartă de el, nu avea nici o îndoială că mama ar fi înțeles. Nu știa ce scuză să găsească în fața lui Lily pentru dispariția colierului, care era și al ei. Poate că îl pierduse sau îi fusese furat. Detesta minciuna, dar renunțarea la colier era singura modalitate de a-i proteja pe Lily și pe Gray.

– Pe cine desenezi azi?

Lily făcu un gest spre biroul Fionei, plin de coli de desen, creioane și pasteluri.

Nu cine, ci *ce*. Schițase colierul. Astfel, putea să-și amintească întocmai cum arăta.

– Nimic important. Fiona își frecă fruntea. Dar sunt bucuroasă că ești aici. Am nevoie de caietul de desen și de jurnal. Mă simt complet pierdută fără ele.

Lily se încruntă.

– De ce le-aș avea eu?

„Dumnezeule!” Panica își înfipse ghearele în sufletul Fionei.

– Pentru că Mary a despachetat valiza pe care am avut-o la Fortăreață și nu am văzut nici jurnalul, nici caietul de desen. Am presupus că le-ai ascuns undeva prin lucrurile tale. Te rog, spune că ai făcut asta!

Lily deveni brusc palidă.

– Nu.

Fiona simți un gol în stomac.

– Lily, nu este deloc amuzant! Dacă cineva îmi citește jurnalul...

„Oh, Doamne, Dumnezeule!” Dacă îl citea Gray, ea putea să moară pe loc.

– Știu. Lily începu să umble prin cameră, frângându-și degetele. Dar nu am văzut jurnalul sau caietul de desen când am făcut bagajele ieri-dimineață. M-am gândit că le-ai luat cu tine.

Mâna Fionei zbură la gură, apoi își aminti.

– Le-am lăsat sub salteaua din camera noastră în noaptea balului și am uitat cu totul de ele.

– Atunci probabil că încă sunt acolo, deduse Lily. Ai putea să-l rogi pe conte să-i spună unui membru din personalul lui să le recupereze și să ți le trimită direct.

– Da, desigur.

Fiona se agăță de speranța că nu fuseseră descoperite. Pentru că, dacă Gray îi citea jurnalul, nu mai putea să dea ochii cu el. Nu avea de ales decât să trăiască tot restul vieții într-un sat îndepărtat, unde erau mai multe oi decât oameni. Ori să se călugărească.

– Mai este o scrisoare pentru tine... Nu știu de la cine.

Fiona simți fiori reci pe șira spinării. Biletelul putea să fie de la oricine – de la vărul lor, de la contesă sau de la vreo prietenă

a domnișoarei Haywinkle. Dar acum, când mai avea doar o zi până la livrarea banilor, bănuie că bilețelul nesemnăt era de la cel care o șantaja, de la domnul Kirby.

Îi scăpă un râset nervos și gutural.

— Sunt sigură că este de la o veche cunoștință.

Ochii lui Lily sclipiră malițios.

— Sau de la vreun admirator secret. Plec la Sophie peste câteva minute. Vii cu noi la ceai?

— Sunt foarte obosită. Cred că mă culc un pic.

Lily arcui o sprânceană delicată.

— Te simți rău?

— Deloc.

Fiona aruncă o privire în oglinda de deasupra măsuței de toaletă și își dădu un cârlionț după ureche, sperând să pară convingătoare.

— Foarte bine. Îți doresc succes cu recuperatul jurnalului și caietului de desen. Te rog să-mi spui dacă pot să te ajut cu ceva.

— Mulțumesc. Dintr-un motiv ridicol, Fiona simți că stătea să izbucnească în lacrimi, așa că începu să aranjeze obiectele de pe măsuța de toaletă. Ne vedem la cină.

De îndată ce Lily plecă din dormitor, Fiona se întoarse la cutia de bijuterii, scoase colierul mamei și îl lipi de obraz. Poate că totul era în imaginația ei, dar colierul i se păru îmbibat de parfumul mamei. Cumva, schița trebuia să surprindă parfumul acela delicat floral, esența mamei. Și nu avea timp de pierdut.

După o jumătate de oră, Fiona se urcă în trăsura lui *papa*, în fața lui Mary. În timp ce slujitoarea privea pe fereastră, fredonând voioasă un cântecel, Fiona deschise misterioasa scrisoare care o așteptase pe tava de argint din foaiet. O privire aruncată peste scrisul acela îi confirmă temerile: bilețelul era de la domnul Kirby.

Dragă domnișoară Hartley,

Nu uita ce lucruri sunt în joc: viitorul surorii, reputația familiei tale și tot ce deține Gray, inclusiv Fortăreața. Dacă stai departe de el și livrezi banii conform indicațiilor date, totul o să fie bine.

Dacă nu, iubitorii de bârfe ai ziarului London Hearsay o să aibă parte de cea mai deocheată bucurie – una dintre cele pe care o să le aibă pe buze de acum până la Crăciun.

Aștept cu nerăbdare să încheiem afacerea mâine-seară. Apoi amândoi o să putem da uitării acest episod nefast.

Poate că domnul Kirby avea să dea totul uitării, dar ea nu putea. Nu avea să-l ierte niciodată pentru cuvintele urâte pe care amenințase vă avea să le publice. Cele care o bântuiseră zi și noapte: *mama domnișoarei Hartley este o prostituată.*

Degetele Fionei se încheștară în pumni. Voia să-l strângă de gât pe domnul Kirby. Nu, chiar mai rău. Voia să...

– Sunteți bine, domnișoară Fiona? Fruntea lui Mary se încreți de îngrijorare. V-ați încruntat.

– O să fiu bine. Inspiră adânc și aruncă scrisoarea pe fundul săculețului. De îndată ce scap de grija unei probleme importante, dar foarte neplăcute.

Când trăsura se opri, slujitoarea privi afară și se încruntă.

– O problemă neplăcută, repetă ea. În parc? Vă întâlniți cu cineva?

– Nu azi. Astăzi pur și simplu îmi doresc să merg pe jos.

Și să descopere copacul unde trebuia să lase colierul mamei în speranța de a reduce la tăcere un om viclean și lacom.

Două ore mai târziu, Fiona stătea în fața ușii de la biroul lui *papa* cu inima bătând nebunește în piept.

După ce identificase copacul în care trebuia să lase bijuteriile mamei, fusese cuprinsă de o sudoare rece și simțise un gol în stomac. Întregul ei corp părea să respingă ideea despărțirii de colier, dar nu avea de ales.

Doar dacă nu cumva *papa* îi împrumuta banii fără să o întrebe motivul pentru care avea nevoie de ei.

Oricât de mult își dorea să i se destăinuie, nu putea să îi povestească despre mama naturală a lui Lily. Vestea risca să fie prea mult pentru inima lui slăbită.

Fiona ridică pumnul ca să bată la ușă.

– Tatăl tău a plecat în dimineața asta.

– Mamă!

Uimită, Fiona se întoarse. Mama ei vitregă stătea pe coridorul din spatele ei, ușor încruntată, de parcă n-ar fi fost de acord să o găsească pe Fiona acolo.

– Când o să se întoarcă?

– Cred că peste câteva zile. Vizitează din nou o parte dintre mori. De ce voiai să-l vezi?

Fiona simți din nou golul din stomac. El nu avea să se întoarcă suficient de repede ca să o ajute, iar ea nu avea destul timp ca să-i trimită un mesaj.

Se gândi la scrisoarea aceea îngrozitoare pe care o pusese în săculeț.

– Mamă, trebuie să te rog ceva.

Ea își arcui o sprânceană poruncitoare.

– Ce este? Are legătură cu Lord Ravenport? Pentru că, după dezastrul de la moșie, cred că e mai bine să eviți alt contact cu el.

Menționarea lui Gray îi provocă Fionei o durere în piept.

– Promit că nu are nici o legătură cu contele. Am vrut să-ți cer o favoare – una foarte mare, de fapt. Mă întrebam dacă tu și *papa* mi-ați putea împrumuta niște bani.

Mama flutură o mână indiferentă.

– Dacă vrei să-ți cumperi zorzoane, materiale de desen sau ce o fi, poți să o faci. Pur și simplu ia o chitanță pe numele tatălui tău.

– Banii nu sunt pentru genul ăsta de cheltuieli, spuse Fiona vag. Am nevoie de o sumă mare.

Când Fiona îi dezvălui suma, mama își apăsă sceptică o mână pe piept.

– Eu și tatăl tău ți-am oferit tot ce și-ar putea dori o domnișoară. De ce ai avea nevoie de atâția bani?

Fiona închise ochii o fracțiune de secundă.

– Nu pot să-ți spun.

– Atunci eu nu pot să-ți dau. Mama scoase un pufnet nu prea elegant, apoi îngustă ochii. Ai jucat la jocuri de noroc, Fiona?

– Nu, răspunse ea repede. Nimic de genul ăsta, dar *chiar* este ceva important. Dacă nu ar fi fost, nu te-aș fi rugat niciodată.

Mama se întoarse pe călcâie și o luă din loc pe coridor.

– Așa se întâmplă dacă v-am răsfățat. În loc să apreciezi ce ți s-a dat, ai nevoie de mai mult.

Fiona o luă pe urmele ei, pregătită să cerșească.

— Ai dreptate. Sunt teribil de norocoasă. Tu și *papa* ați fost foarte generoși. Dar îți cer să ai încredere în mine. O să vi-i returnez de îndată ce o să pot.

Nefiind în stare să-și ascundă râsul, mama replică:

— Și unde mai exact o să găsești banii ăștia? Nu-mi spune că ai de gând să vinzi desenele alea pe care le numești portrete. Ea intră în salon și se întinse pe canapea, apăsându-și podul palmei pe frunte. Nici o fiică nu o să umilească familia asta angajându-se ca portretistă. Și, sincer vorbind, Fiona, mă îndoiesc că ar da cineva un șiling pe schițele tale.

Fiona ignoră înțepătura cuvintelor mamei vitrege.

— M-am gândit că, de îndată ce mă mărit, aş putea să folosesc partea mea de zestre ca să vă dau banii înapoi.

— Serios? Mă simt obligată să subliniez că pretendenții nu prea se înghesuie la ușa noastră. Cuvintele mamei erau crude, dar adevărate. Dar nu asta este ideea. Dacă n-ai de gând să spui pentru ce-ți trebuie banii, sunt nevoită să presupun că ești implicată în ceva dubios, poate chiar ilegal. Ea oftă și închise ochii. Cheam-o pe slujnica mea. Spune-i că am nevoie de o compresă și poate de o tinctură.

— Desigur.

Nu avea rost să își mai susțină cauza.

Mama nu avea să-i împrumute banii. *Papa* era plecat din oraș. Nu exista absolut nici o șansă să se mărite până a doua zi.

Ceea ce însemna că mai avea o singură opțiune – trebuia să-i dea lui Kirby colierul mamei.

Între timp, chemă slujnica, își ajută mama vitregă să se ducă în dormitor și se retrase în propria cameră ca să se gândească.

Nu putea să rezolve dilema șantajului în seara aceea, dar putea să încerce să-și recupereze jurnalul și caietul de desen și să încheie lucrurile cu Gray. Se așeză la biroul ei și compuse un bilețel atât de scurt, atât de pragmatic, încât el nu avea să ghicească niciodată că îl începuse de cel puțin trei ori. Nu avea să știe vreodată câte lacrimi își ștersese în timp ce îi scrisese sau cu câtă disperare îi ducea dorul în fiecare minut din zi și din noapte.

Și Dumnezeu s-o ajute ca el să nu afle niciodată ce sacrificase pentru a-l proteja!

Capitolul 33

Stimate Lord Ravenport,

La întoarcerea în Londra, am descoperit că, din greșeală, mi-am lăsat la tine acasă caietul de desen și jurnalul. Ambele pot fi găsite sub salteaua din camera în care am stat. Aș aprecia dacă ai putea să verifici dacă sunt acolo și să mi le returnezi direct mie. Am încredere că o să-mi respecti intimitatea în această chestiune.

Regret necesitatea plecării mele pripite de la Fortăreață, dar situația s-a schimbat. Acum îmi dau seama că propunerea mea a fost nechibzuită.

Cred că pentru noi cel mai bine este să ne evităm reciproc în viitorul apropiat.

Cu sinceritate,

Domnișoara F. Hartley

Tulburat, Gray reciti scrisoarea Fionei. Ce situație se schimbase? Petrecuseră timp împreună, începuseră să le pese unul de celălalt și făcuseră dragoste. Ea îi spusese că îl iubea. Apoi fugise. Nimic nu avea sens.

Rămase singur în biroul din reședința din Londra, gândindu-se nu numai la scrisoare, ci și la fiecare întâlnire dintre el și Fiona.

Ea atașase cele două scrisori pe care i le scrisese el, ambele nedeschise. Și avu senzația limpede că nu i-ar fi scris dacă nu și-ar fi lăsat caietul de desen și jurnalul la Fortăreață.

Dar, în ultimele două zile, el avusese destul timp să se gândească. Vorbise cu bunica și, mai important decât orice, își ascultase inima părăsită.

Și era sigur de câteva lucruri.

În primul rând, ceea ce împărtășiseră el și Fiona era real. La fel de real ca fotoliul în care stătea, la fel de puternic ca biroul din mahon masiv de care își rezema cizmele. Legătura dintre ei *nu* era o plăsmuire a imaginației lui. Adevărat, se putea să fi început discret și fragil, precum firul dintr-o pânză de păianjen. Dar, cu fiecare întâlnire, discuție și sărut, legătura lor devenise tot mai puternică și ajunsese

la fel de întremată și de rezistentă ca frânghia leagănelui lui din copilărie, ușor uzată, dar fără a fi în pericol să se rupă.

În al doilea rând, Fiona îi câștigase și îi merita încrederea. Faptul că părinții lui îl înșelaseră crunt, iar Helena îl trădase fără milă nu avea nici o legătură cu Fiona. Cei trei fuseseră slabi și consumați de propriile probleme. Dar Fiona nu era ca ei. El văzuse compasiunea ei arătată față de bunica lui, loialitatea față de familie și bunătatea față de străini.

Dacă ea fugea și îl ignora, trebuia să aibă un motiv întemeiat. Iar Gray bănuia că avea legătură cu șantajul. Chiar înainte să se depărteze de el, fusese reticentă în a-i împărtăși detaliile legate de amenințarea la adresa surorii și a familiei ei.

Ea avusese răbdare cu el cât timp învățase să capete din nou încredere. De fiecare dată când el o respinsese, ea îl convinsese să revină.

Acum el trebuia să aibă răbdare cu ea. Trebuia să o convingă că putea să îi spună orice. Că, indiferent care era secretul, indiferent de pericol, voia să-i rămână alături și să o protejeze. Nimic nu avea să îl sperie.

Întrebarea era cum Dumnezeu să o convingă de faptul că o iubea când ea îi ceruse să păstreze distanța? Și cum să o protejeze de șantaj?

O bătaie în ușa biroului îi întrerupse firul gândurilor, iar o privire aruncată spre ceas îi spuse că era aproape ora cinei.

— Intră!

Majordomul lui intră în cameră cu un pachet maro mare în mână.

— A sosit asta de la personalul de la Fortăreață.

— Mă ocup eu, Burns. Mulțumesc.

Știa fără să deschidă pachetul că era vorba de caietul de desen și de jurnalul Fionei. O slujitoare conștiincioasă trebuia să fi descoperit obiectele din camera Fionei și i le trimisese în Londra.

Gray așază pachetul pe birou și îl desfăcu cu grijă, dornic să atingă caietul de desen care făcea parte din Fiona. Poate că printre desene îi găsea creionul – același pe care îi plăcea să-l pună după ureche.

Un jurnal mic, legat în piele, era așezat deasupra caietului de desen. Nu era nimic remarcabil pe dinafară, dar el își închipui că paginile erau pline de speranțele, temerile, visurile Fionei, poate chiar de câteva gânduri despre el. Deși murea de curiozitate să-l deschidă și să arunce o privire peste ce scrisese ea înăuntru, se abținu.

Își dorea cu disperare să îi afle gândurile, dar numai când ea era pregătită să i le împărtășească din proprie inițiativă. Și era încrezător că într-o bună zi, cât de curând, avea să fie.

Cu un oftat, așeză jurnalul în colțul biroului și își îndreptă atenția spre caietul de desen.

Admiră fiecare desen al Fionei, insistând asupra unora dintre ele: sirena din grădină, priveliștea de sus a stâncii lui preferate, portretul pe care i-l făcuse. Era imposibil să despartă frumusețea desenelor de frumusețea ei. De viziunea ei unică, revigorantă, incisivă asupra lumii.

Aproape fiecare pagină invoca amintiri ale timpului petrecut împreună la Fortăreață și îl făcure să-i ducă lipsa atât mai mult.

Ascunsă între câteva pagini în spatele caietului găsi o schiță cu două mâini, una mare, cealaltă mai mică, încrucișate la încheieturi. Palmele apăsate împreună, degetele împletite – erau mâini de îndrăgostiți, ușoare, tandre, intime.

Măinile lui și ale Fionei.

Se uită lung la ele, brusc transpus în dimineața pe care o petrecuseră împreună la cabană.

– Milord?

Uluit, Gray se întoarse iute și dăruie jurnalul Fionei.

Cu un zgomot, jurnalul se prăbuși pe podeaua de lemn și majordomul vru să îl ridice.

– Îl iau eu, Burns.

Gray apucă jurnalul, iar o scrisoare împăturită căzu dintre paginile lui.

– Scuze că vă întrerup, milord. Cina este servită, iar contesa vă așteaptă.

– Mulțumesc. Vin într-un minut.

În timp ce majordomul încuviință din cap și plecă, Gray întoarse scrisoarea împăturită în mână. I se păru cunoscută și se întrebă dacă nu cumva era aceeași pe care o găsisese Kirby la Fortăreață. Scrisoarea de șantaj.

Prea curios ca să mai reziste, o deschise și citi fiecare cuvânt sinistru.

Fiecare amenințare voalată îi aprinse sângele în vene; fiecare cererea nerușinată îl făcu să-și încleșteze pumnii.

Altceva la acea scrisoare îl tulbură, dar nu putea să-și dea seama ce.

O citi din nou după cină, înainte să împacheteze lucrurile Fionei și să i le trimită pe toate.

Toate obiectele ei, mai puțin pe cea de care avea nevoie ca să o recâștige.

Fiona strânse mai tare săculețul din mătase în timp ce traversă Hyde Park în seara aceea, recunoscătoare pentru norii și burnița care ținuseră lumea acasă. Excursia făcută cu o zi înainte fusese o repetiție ca să identifice locul exact din parc unde trebuia să lase colierul. Chiar dacă instrucțiunile fuseseră foarte clare, era îngrijorată că putea avea ceva greutăți în a găsi cel mai înalt copac din partea sudică a lacului Serpentine, care să aibă o gaură la baza trunchiului. Dar găsise copacul exact în locul pe care îl descrisese domnul Kirby în scrisoarea de șantaj.

Ea trebuia să ajungă în parc după lăsarea întinericului, să aștepte un moment în care să nu fie nimeni prin preajmă și să îndese banii adânc în gaură, să nu fie văzuți cu ușurință. Apoi trebuia să plece imediat din parc, înțelegând că orice încercare de a-l prinde avea ca rezultat publicarea scrisorii în *London Hearsay*.

Avea de gând să urmeze indicațiile din scrisoare, doar că în locul banilor voia să lase neprețuitul colier cu safire al mamei. Dar el nu avea de ce să se împotrivească acelui schimb pentru că bijuteriile valorau de două ori mai mult față de cât îi ceruse.

Fiona se așteptase să fie nervoasă, dar nu aproape paralizată de frică. Picioarele nu mai voiau să se miște și limba se simțea greoaie în timp ce se întoarse și vorbi cu Mary.

– Așteaptă aici. Mă duc pe jos până la râu și înapoi ca să văd dacă nu mi-am scăpat evantaiul undeva prin iarbă. Apoi putem să ne întoarcem acasă.

Slujnica îi aruncă Fionei o privire curioasă, dar încuviință din capul acoperit de bonetă.

– Grăbiți-vă, domnișoară Fiona! Rochia este deja pe jumătate udă.

Dar Fiona abia mai simți picăturile pe față în timp ce înaintă tiptil spre copacul indicat. Ajunse la copac, se aplecă spre rădăcină și așeză cu grijă în gaură săculețul de mătase. Nimeni care trecea nu o putea observa, mai ales că era întineric.

Răsuflând, ea se ridică și spuse o rugăciune înflăcărată pentru ca totul să fie bine.

Dar zgomotul tunetului care răsună în liniștea din parc era categoric un semn rău. În timp ce reveni la trăsură, nu avea cum să nu se simtă de parcă și-ar fi abandonat o parte din suflet la baza acelui copac.

Capitolul 34

Despre a refuza dorința inimii

Mă gândesc la el toată ziua, tânjind să-i văd chipul și să-i aud glasul. Îmi doresc să-l țin de mână și să-i sărut buzele. Dar știu că am ales calea cea bună.

Detest ideea că și el suferă și îmi simte lipsa. Dar bănuiesc că, deși inima lui poate că este frântă în clipa asta, o să-și revină în curând. Și de ce să nu-și revină? Relația noastră nu poate fi considerată o curtare obișnuită. În loc de valsuri romantice, flori de seră și săli de bal strălucitoare, am avut parte de ghinioane pe ringul de dans, grădini neglijate și copaci prăbușiți la pământ.

Fără îndoială, Gray o să-și dorească din suflet să lase deoparte acest capitol incomod, iar timpul nostru împreună o să devină curând o amintire îndepărtată.

Dar eu nu o să-l uit niciodată, chiar niciodată. Nici felul în care mă proteja de broaște, recita adorabil poezia aceea proastă și îmi șoptea numele ca o rugăciune.

Nu o să-l uit niciodată.

Fiona își închise jurnalul cu un oftat. Oarecum nebunesc, se gândise că poate Gray avea să insiste să-i înapoieze personal caietul de desen, dar i le adusese un lacheu. Apoi se uitase să vadă dacă Gray lăsase vreun bilet în coperta jurnalului sau inclusese un suvenir personal, cum ar fi fost o floare presată, o batistă sau... ceva. Dar nu.

Cine putea să-l învinovățească după ce ea plecase valvârtej și îi returnase scrisorile pe care i le scrisese? Dar un colț încăpățânat din inima ei își dorea să creadă că el nu voia să renunțe la ea atât de ușor. Că avea să lupte pentru ea și să găsească o cale de a fi împreună.

Dar era timpul să accepte adevărul. Gray nu era un cavaler în armură strălucitoare, iar ea, cu siguranță, nu era o prințesă. Nu era scris ca toată lumea să se bucure de un deznodământ fericit, iar ea fusese mai norocoasă decât majoritatea. Dar măcar cunoscuse fericirea de a iubi pe cineva cu adevărat. Cu corpul, sufletul și inima.

Își puse jurnalul în sertarul de la birou și îl închise cu o bufnitură care răsună satisfăcător, dar și simbolic. Acel capitol din viața ei se încheiase, iar Lily era în siguranță. În anii următori, își putea găsi bucuria văzând cum sora ei se îndrăgostea, se mărita și avea copii.

Toate minunile pe care ea le-ar fi împărtășit cu Gray dacă lucrurile ar fi fost altfel.

Mantia îl feri pe Gray de umezeală, în ciuda ploii care îți intra în oase. Ba chiar îi permitea să se cufunde în întuneric și să se miște nevăzut în spatele copacilor și al tufișurilor din Hyde Park. Îl urmărise pe Kirby toată noaptea, rugându-se ca suspiciunile lui să nu fie adevărate. În speranța că prietenul lui cel mai bun nu avea să recurgă niciodată la șantajarea unei tinere nevinovate, a femeii pe care el o iubea.

La naiba, se simțea vinovat doar că se gândise la asta! Dar scrisul din scrisoarea amenințătoare găsită în jurnalul Fionei semăna foarte mult cu cel al prietenului său. Și dacă cea mai cruntă frică a lui Gray era adevărată, ea putea să explice de ce fugise Fiona. De ce voia să îl îndepărteze din viața ei.

Știa că prietenul său juca și paria mult. Dar mulți bărbați o făceau. Gray știa și de iubita pe care Kirby o avea de multă vreme – o femeie cu câțiva ani mai mare decât el, care nu era genul pe care să o fi adus acasă la cină cu familia.

Lui Gray nu-i păsa de asta. Kirby fusese alături de el în cele mai groaznice momente. Era onorabil în adâncul sufletului.

Din acest motiv, nu avea nici un sens faptul că acesta luase o trăsură închiriată, se îndreptase spre Hyde Park după miezul nopții, iar acum se târa prin iarba udată de ploaie ca un hoț la drumul mare.

Gray își trase pălăria peste frunte și îl urmă la o distanță de douăzeci de metri, ascunzându-se în umbră.

Atunci Kirby se opri. Se ghemui lângă un copac, căută în jurul bazei și băgă mâna în trunchi. Când se ridică în picioare, îndesă

un obiect mic în haină. Aruncă o privire peste umăr înainte să o pornească în direcția drumului principal.

Gray simți un gol în stomac. Poate era doar o simplă coincidență că exact în ziua în care Fiona trebuia să-și plătească șantajistul Kirby stătea la pândă în parc în toiul nopții ca să recupereze obiecte din locuri secrete.

Gray șopti o înjurătură. Jumătate din inima lui se agăța de încrederea că exista altă explicație. Că trebuia să se ducă acasă și să uite ce văzuse.

Dar cealaltă jumătate trebuia să afle adevărul. Acea era șansa lui de a se confrunta cu Kirby, iar dacă se înșela – așa cum spera –, avea încredere că prietenul lui putea înțelege.

Înainte ca Gray să apuce să se răzgândească, el ieși dintre copaci.

– Kirby!

Fără să se întoarcă, prietenul lui o luă la fugă.

– Stai!

Gray o luă pe urmele lui, tocurele cizmelor răscolind pământul îmbibat de apă.

Dar Kirby nu se opri. Fugea de parcă furiile iadului se dezlănțuiseră în spatele lui.

Gray alergă și el.

– Kirby, știu că ești tu! strigă el. Înfruntă-mă ca un bărbat!

Kirby nu o făcu. Traversă drumul mâncând pământul, până ce se împiedică de un bolovan. Picioarele îi alunecară și corpul lui o luă la vale. Se prăbuși cu fața în pământ și, cât se chinui să-și recapete echilibrul, Gray îl ridică de guler, îl întoarse și se uită în ochii lui.

– Ce cauți aici? întrebă Gray.

– Mă plimb.

Dacă voia să pară glumeț, Kirby nu reușea. Părea panicat și vinovat.

Gray îl scutură.

– Plimbare în ploaie după miezul nopții?

– Dumnezeule, Gray! Nu este nicidecum vreo crimă. Kirby îl lovi ușor pe Gray în piept. M-ai speriat ca naiba! Am crezut că ești tipul căruia îi datorez bani.

– Ai intrat în vreun bucluc?

– Nu fac eu asta mereu? Se șterse cu mâneca hainei pe frunte și își curăță pălăria de pământ. Am împrumutat niște bani ca să plătesc

o datorie la jocurile de noroc. Dar am găsit o cale de a-i da înapoi. Mă ocup de asta.

Lui Gray îi îngheță sângele în vene.

— De unde faci rost de bani?

Kirby își întoarse privirea.

— De la tata. Nu este mulțumit de mine, dar a acceptat să mă ajute pentru ultima dată. Nu își dorește ca huliganii cămătarului să-mi rupă gâtul doar pentru că, având un chip desfigurat, mi-ar fi mult mai greu să pun mâna pe o mireasă înstărită.

Gray voia să creadă povestea. Își dorea cu disperare.

— Ce ai în buzunarul de la piept? întrebă el hotărât.

Kirby ridică din umeri.

— Despre ce vorbești?

Ploaia rece se prelingea din părul lui Gray și îi șiroia pe ceafă.

— Ți-ai îndesat ceva în haină. Acum câteva minute. O pungă sau un săculeț lăsat într-un copac.

— Mi-am scăpat ceasul de buzunar. Uite-l! El caută în haină și întinse ceasul de alamă pe care îl ținea în palmă. Cu un zâmbet, el întrebă: Crezi că un pitic drăguț mi-a lăsat niște monede de aur?

— Nu. Cred că Fiona ți i-a lăsat.

— Fio... Te referi la domnișoara Hartley? întrebă Kirby.

— Vreau să văd ce mai ai în haină.

— Nu fi ridicol, Gray! Ești îndrăgostit, nu-i așa? Poate că ți-a băgat idei ciudate în cap, dar nu te întoarce împotriva mea. Eu sunt cel în care poți să ai încredere. Suntem prieteni de douăzeci de ani, iar pe ea o cunoști de cât timp... de două săptămâni?

— Da.

Două săptămâni. Și deja îl cunoștea mai bine ca oricine, cu excepția bunicii.

— Dacă nu ai nimic de ascuns, arată-mi ce ai în haină.

Kirby pufni.

— Cară-te de aici! Nu trebuie să-ți dovedesc nimic.

Când dădu să se îndepărteze, Gray îl apucă de umăr cu o mână, îl întoarse și se întinse spre haină.

— Ce naiba faci?

Kirby se strădui să se elibereze din strânsoarea prietenului său. Dar Gray îi găsi cu ușurință umflătura ascunsă în buzunarul

de la piept și scoase un săculeț de mătase. Îl flutură în aer, surprins să constate că înăuntru nu se auzi clinchet de monede.

Kirby își ridică mâinile în semn de capitulare.

– Bine. Mi-ai descoperit secretul, spuse el. Am cumpărat un colier pentru Serena. Îmi dau seama că este mult prea extravagant, dar știi cum e să-ți pese profund de cineva. Vrei să-i oferi lumea pe tavă.

– Știi cum este. Gray desfăcu legăturile săculețului și răsturnă colierul în mână. Chiar în lumina difuză a razelor lunii, safirele îi străluciră în palmă. Neîncrederea, durerea și furia se încleștau înăuntrul lui. Colierul ăsta este al Fionei. A fost al mamei ei. Și nu s-ar fi despărțit niciodată de el!

– Este doar o reproducere, spuse Kirby. Imitație de bijuterii.

Gray puse cu grijă colierul în buzunar.

– Tu ai șantajat-o!

Acuzația răsună metalic prin aerul nopții.

– Are bani și bijuterii de rezervă, spuse cu scârbă Kirby. Nu i-ar fi fost dor de fleacul ăsta.

Cuvintele nici nu îi zburară bine de pe buze, că Gray își înfipse pumnul în maxilarul lui Kirby.

– Nemernicule!

Kirby își șterse sângele care i se prelingea din gură.

– Față de tine am fost loial.

– Loial? Nu cunoști sensul cuvântului. Ai amenințat-o pe femeia pe care o iubesc. I-ai fi distrus întreaga familie. Ești penibil și vrednic de dispreț. Și *nu* ești prietenul meu. Te-aș provoca la un duel, dar îmi doresc prea mult să se facă dreptate.

Gray îl lovi din nou, dându-i un pumn puternic în nas.

Cu chipul contorsionat de durere și de furie, Kirby se aruncă spre el cu pumnul pregătit.

Dar Gray pară lovitura cu brațul și îl izbi în coaste până ce se prăbuși la pământ, trăgându-l în noroi.

Gray îl întoarse și îl ținut cu umerii în pământ. Kirby se zbătu, lovi cu mâinile și cu picioarele și se încordă, mormăind continuu în timp ce sângele îi curgea din nas.

Poate că își învățase lecția.

Dar în clipa în care Gray îl eliberă, Kirby se întoarse, căută în cizma și țâșni în picioare, fluturând un cuțit.

„La naiba!” Gray nu se gândise să ia vreo armă înainte de a începe urmărirea lui Kirby. Cu grijă, se ridică în picioare și își înconjură noul dușman.

– Atunci să rezolvăm asta ca niște bărbați. Bărbați de onoare!

– Onoarea este supraestimată, prietene. O să rezolvăm toată problema aici. Chiar acum. Și cel mai bun să câștige!

Kirby se repezi spre Gray, dar el sări înapoi înainte ca lama cuțitului să îl atingă.

În clipa aceea, Gray își dădu seama că prietenia lui Kirby fusese o iluzie, precum fațada unui castel care nu avea nimic solid în spate. Da, îi ținuse companie și îi păstrase secretele, dar numai pentru că fusese în interesul lui să o facă.

Gray își desfăcu mantia și o aruncă la pământ.

– Îndrăznește să mai faci asta o dată!

Kirby învârti cuțitul în mână și lama sclipi, dându-i fiori lui Gray. Privirea lui Kirby se opri pe mantia lui, mototolită în iarbă.

– Lasă-mă să iau colierul! O să plec din oraș mâine-dimineață de vreme și n-o să mai auzi niciodată de mine.

Gray făcu un pas în față.

– Îmi place cum sună. Totul, cu excepția părții legate de colier. Este al Fionei. Am de gând să i-l returnez.

– Ce gest nobil din partea ta! spuse Kirby încruntat. Dar poate că este doar un truc ca să o bagi în patul tău. Din nou.

Sângele îi bubui în urechi, dar refuză să agațe momeala.

– Nu fi laș! Acceptă-mi provocarea. Încearcă să mă tai din nou și o să vezi ce se întâmplă.

Pentru câteva secunde, se uitară unul la altul în tăcere, tulburată doar de căderea ploii. Apoi trupul lui Kirby se lăsă în față, iar brațele îi căzură în lateral.

– Bine. Ai câștigat. O să plec din oraș. Fără colier. Doar lasă-mă să-mi strâng lucrurile și să-mi iau rămas-bun de la tata.

Gray înghiți în sec. Nu se așteptase să-i accepte atât de ușor condițiile.

– Vreau să pleci înainte de ivirea zorilor.

– Înțeleg.

Kirby își lăsă capul în piept și dădu să plece. Gray se aplecă să își ridice mantia și îl zări pe Kirby repezindu-se din nou spre el, cu gura întredeschisă și fluturându-și cuțitul.

Dar de astă-dată era pregătit. Îl apucă pe Kirby de braț, i-l răsuci la spate și trase în sus. Se auzi cum se rupe osul.

Kirby se prăbuși în genunchi. Cuțitul îi căzu din mână lipsită de vlagă. Urletele răsunară prin parc ca ale unui suflet chinuit venit din tărâmul spiritelor.

Chinul în persoană. Și Kirby merita cu vârf și îndesat fiecare secundă de chin.

– Exceptând cazul în care vrei să te dau pe mâna autorităților și să te acuz de furt, o să faci exact cum spun eu. Gray îi aruncă noroi în față și îl apăsă cu călcâiul pe spate. M-ai înțeles?

– Da, se smiorcăi Kirby ca un copil răsfățat.

– Bun. Mai întâi o să răspunzi la câteva întrebări. Și nici să nu te gândești să mă minți!

Ziua de care Fiona se temuse mai bine de o săptămână sosise și ar fi dat orice să sară înapoi în pat și să se ghemuiască în așternuturi. Dar se strădui să se îmbrace, să coboare și să se alătore mamei și lui Lily pentru micul dejun.

Mama învârtea o bucată de șuncă cu furculița și i se adresă Fionei din cealaltă parte a mesei.

– De ce ești din nou morocănoasă în dimineața asta? În ultimul timp, ești prea palidă și slăbită. Trebuie să mănânci.

Gândul la mâncare îi provocă greată Fionei, dar își unse o felie de pâine prăjită cu unt ca să-și liniștească mama.

– Cred că arăți minunat, ca întotdeauna, spuse Lily. Dar poate un pic obosită. Ai avut o noapte neliniștită?

– Eu... să spunem că da.

Fiona rămăsese trează, gândindu-se dacă trebuia să-și pregătească sora pentru posibilitatea ca niște vești neplăcute legate de ea să apară în paginile ziarelor de scandal de a doua zi. Dar probabil doar ar fi făcut-o și mai curioasă. Îi dăduse domnului Kirby colierul care valora mai mult decât îi ceruse. Dar nu îi ascultase instrucțiunile din scrisoare, iar el era genul de om îngrozitor, care putea să profite de orice ocazie pentru a compromite o tânără și familia acesteia doar pentru distracție.

Lily întinse mâna și frecă umărul Fionei, cu o expresie plină de empatie.

— Balul de la Dillingham din seara asta o să fie o aventură. Poate că o să te înveselească.

— Da, sunt sigură că așa o să fie.

Fiona avea de gând să invoce o durere de cap oribilă, care să-i permită să rămână în pat toată seara.

Nu putea să riște să-l întâlnească pe Gray, nu atât timp cât rănilor erau atât de recente.

— A sosit ziarul de dimineață? întrebă Lily.

Fiona își înăbuși o tresărire.

— De ce? Aștepti o scrisoare?

— Nu, doar *London Hearsay*. Ochii lui Lily străluciră de încântare, iar ea aruncă o privire spre ușa de la salon. Excelent. Iată-l!

„Dumnezeule!”

În timp ce sora ei apucă ziarul cu nerăbdare de la majordom, Fiona fu cuprinsă de un val de greață.

— De fapt, mă întrebam dacă ar trebui să arunc eu o privire mai întâi...

Dar era prea târziu. Lily își lăsase deja deoparte ceașca de ceai și se întoarse spre rubrica de scandal a ziarului.

Fiona apucă strâns brațele scaunului și studie chipul surorii ei, așteptând cele mai rele semne.

Lily arcui o sprânceană în timp ce verifică pagina din fața ei.

— Vai!

Degetele Fionei încremeniră.

— Ce este? întrebă mama. Nu ne ține în suspans.

— A apărut un paragraf despre Lady Helena, spuse Lily. Se pare că s-a logodit cu Lord Potsbridge.

— Cu viconte?

Mama tuși, aproape înecându-se cu oul de la micul dejun.

— Dar este aproape de trei ori mai mare decât ea și e foarte bolnav, din câte îmi amintesc.

— Da, chiar dacă am înțeles că guta lui se ameliorează, spuse Lily cu diplomatie.

Fiona scoase un oftat. Poate că totul era în regulă. Lily citea *London Hearsay*, iar lumea nu începuse să se prăbușească în jurul lor. Fiona se lăsă pe spătarul scaunului, îndrăznind să speră că, pentru moment, coșmarul se încheiase.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Lily.

Frica își înfipse ghearele în inima Fionei.

– Ce s-a întâmplat?

Lily se făcu albă ca varul și înghiți în sec.

– Nu pot să cred!

„Nu, nu, nu! Lily nu ar trebui să afle adevărul așa.“

Fiona smulse ziarul din mâinile surorii ei și îl aruncă pe podea.

– Îmi pare rău. Am crezut că o să fac cumva să nu apară prin ziarele de scandal.

– Pentru numele lui Dumnezeu... Fiona Hartley, ce faci? întrebă mama.

Lily cercetă chipul Fionei.

– Știai că o să facă asta?

Încă părea uluită, de parcă nu știa dacă voia să urle, să râdă sau să plângă.

– Știam că este o posibilitate, dar am crezut că îl pot opri.

– De ce să-l oprești?

Fiona clipi nedumerită.

– Pentru că eu... pentru că tu... Ceva nu se lega. Ridică ziarul de pe podea, îl deschise la rubrica de scandal și... „Dumnezeule!“ Acolo, în mijlocul paginii, se afla desenul ei. Cel cu mâinile lor împletite. Citi cuvintele de mai jos: „F., ai încrederea, inima și sufletul meu. Te iubesc. Te rog, căsătorește-te cu mine! G.“

– Este una dintre schițele tale, spuse Lily cu răsuflarea întretăiată. Îți recunosc lucrările oriunde!

Fiona încuviință din cap.

Mama își scuipă ceaiul.

– Unul dintre desenele tale a apărut în ziar?

Fiona nu își dădea seama dacă era consternată sau mândră.

– Lord Ravenport trebuie să-l fi trimis, spuse Fiona.

– Alături de un mesaj scurt. Lily o înghionti ușor. Citește-i mamei!

Fiona o făcu, iar Lily oftă visătoare.

– Ce romantic!

– Nu știu, spuse mama. Mi se pare mai puțin inspirat decât primele poezii.

Poate, dar Fionei nu putea să îi placă mai mult.

– Trebuie să-l văd!

– Nu trebuie să pari prea disperată sau neliniștită, o mustră mama. Îmbracă-ți cea mai frumoasă rochie de dimineață, și Mary să te aranjeze...

Majordomul apăru din nou în ușă și își dresе glasul.

– Scuze că vă întrerup, dar Lord Ravenport este aici. I-am spus că încă luați micul dejun și că ați prefera să primiți musafiri mai târziu.

Fiona împături cu grijă hârtia și o strânse la piept.

– Trebuie să vorbesc cu el. Te rog, mamă, putem să rămânem singuri câteva minute?

Femeia se încruntă, apoi chipul i se îmblânzi.

– Dacă dorești să-i acorzi contelui a doua șansă, eu nu am nici o obiecție.

– Și el îmi acordă mie a doua șansă. Fiona puse șervetul pe masă, se ridică de pe scaun și o îmbrățișă pe mama ei vitregă. Mulțumesc!

– Stai, spuse Lily. Asta înseamnă că o să spui da?

Fiona îi făcu cu ochiul în drum spre ușă.

– De fapt, *el* este cel care spune da. Eu l-am cerut în căsătorie mai întâi.

– Dumnezeu să mă aperse! strigă mama, dar Fiona își ridicase deja fustele și se îndrepta alergând spre salon, într-un fel care sigur ar fi scos-o din sărite pe domnișoara Haywinkle.

Fiona îl găsi așezat și cu coatele proptite pe genunchi. Părul lui întunecat se încrețise puțin în jurul gulerului, iar umerii lați ocupau jumătate de canapea. Haina de un albastru-închis îi îmbrățișa brațele musculoase și i se mula pe talie.

Într-o bună zi, avea să îl deseneze exact așa, hotărât, gânditor și mai chipeș decât ar fi trebuit să fie orice bărbat de pe lume.

– Gray.

El se ridică în picioare și se îndreptă spre ea, picioarele lui lungi reducând distanța dintre ei din doar câțiva pași, dar se opri brusc la un centimetru distanță de ea.

– Doamne, Fiona, mi-a fost dor de tine!

Ea își simți nodul din gât.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

– Știu despre Kirby, spuse el.

Durerea din glasul lui îi frânse inima.

– Poftim?

— Am citit scrisoarea de șantaj și m-am gândit că scrisul putea să fie al lui. Speram să nu fie. Dar l-am urmărit până în parc și l-am văzut luând colierul tău. Îmi pare rău.

El căută în buzunar, scoase săculețul de mătase și i-l întinse.

Ea desfăcu șnururile săculețului și scoase colierul. În lumina dimineții, scânteia cu o lumină orbitoare, amintindu-i Fionei de zâmbetul mamei. Se uită la portretul care atârna deasupra șemineului și văzu cum aceeași bijuterie îi împodobește gâtul frumos.

— Nu mi-am dat seama cât de mult îmi doream bijuteria mamei mele, cât de mult aveam nevoie de ea, până când nu a dispărut. Îți mulțumesc că mi l-ai adus înapoi.

Lacrimile se prelinseră pe obrajii Fionei.

Gray o trase aproape și o sărută pe creștet, dar panica îi inundă din nou venele.

— Așteaptă! Nu înțelegi. El a scris o scrisoare... o scrisoare groaznică și urâtă spre *London Hearsay*. Colierul ăsta a fost singurul lucru care l-a împiedicat să o publice!

— Nu ai de ce să te mai temi de Kirby, spuse el cu seriozitate. Toate s-au terminat. Să ne așezăm și o să-ți povestesc totul.

Se așezară pe canapea, iar Gray o luă de mână, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume... Și chiar era. Fiona simți că i se luă o greutate din piept și începu să respire mai ușor decât o făcuse în ultimele săptămâni.

— Kirby nu o să te mai amenințe niciodată, nici pe Lily, nici pe familia ta.

Fiona clătină din cap neîncrezătoare.

— Ar trebui să vezi scrisoarea pe care a scris-o către *London Hearsay*. Este nemiloasă și rece, aproape încântată de compromiterea reputației surorii mele.

— Știu, pentru că am citit-o. Chiar înainte să o ard. El îi întâlni privirea. Îmi pare rău pentru tot ce ți-a făcut. Dar coșmarul s-a terminat. Nu ai de ce să te mai temi de el. Dacă o să mai îndrăznească să-și arate din nou fața prin oraș, o să aibă de-a face cu mine în zori de zi. Și e prea laș ca să riște un duel.

Fiona se încruntă, fiind într-o câțva confuză.

— Cum a aflat despre trecutul lui Lily?

Gray apăsă un sărut tandru în podul palmei ei.

– Kirby a aflat despre mama naturală a lui Lily chiar de la doamna cu pricina. A avut o relație de doi ani cu Serena Labelle. Este mai în vârstă decât el, dar susține că e îndrăgostit de ea. Gray ridică din umeri. Poate că e.

Fiona coborî privirea spre mâinile lor împletite. Indiferent ce făcuse Kirby, ea detesta gândul că legătura dintre doi prieteni de-o viață era distrusă iremediabil.

– Ți-ai pierdut cel mai bun prieten.

– Nu, nu mi l-am pierdut. *Tu* ești cel mai bun prieten al meu... Și nu doar atât. Ești totul pentru mine.

– Și eu trebuie să-mi cer iertare, spuse ea. Nu trebuia să plec de la Fortăreață fără să-mi iau rămas-bun. Mi-am dat seama că șantajistul era Kirby, dar n-am putut să-ți spun. M-a amenințat că o să facă publică sinuciderea tatălui tău și m-am temut că o să pierzi totul. Așa că am fost lașă și am plecat fără explicații. Am crezut că o să ajungi până la urmă să uiți de mine.

Pentru câteva minute, Gray nu spuse nimic, dar când o făcu, vocea lui vibră de supărare.

– Chiar te-ai gândit la asta?

Ea încuviință din cap și își simți din nou ochii plini de lacrimi.

Gray se lăsă pe genunchi în fața canapelei și ridică rugător privirea spre ea.

– Dumnezeu, Fiona! Ești cea mai de neuitat femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Am știut, după primul nostru dans, că ai de gând să-mi dai viața peste cap și chiar ai făcut-o în cel mai bun mod cu putință. Ești frumoasă, pasională și talentată peste măsură.

Ea zâmbi.

– Presupun că te referi la abilitățile mele de tras cu arcul.

– Talentele tale se extind în multe domenii. Zâmbetul lui necuviincios o lăsă ușor fără suflare. Mi-ai cucerit inima de la început și nu ți-am spus asta pentru că mi-a fost teamă.

– Teamă de ce?

– Că nu o să simți același lucru. Sau că o să descoperi că puteai să te descurci fără un conte crud și lefter. Dar *chiar* trebuia să-ți spun ce am simțit cu mult înaintea nopții de bal. Și îți spun acum: te iubesc, Fiona. Mi-aș dori să am mai multe să-ți ofer, dar tot ce am îți aparține – viața mea, inima mea, sufletul meu. Și, Dumnezeu să mă ajute, o să-mi petrec restul zilelor încercând să fiu bărbatul pe care îl meriți.

Cu răsuflarea întretăiată de uluire, ea îi luă chipul în mâini.

– Și eu te iubesc. Când ți-am propus să ne căsătorim prima dată a fost din disperare, dar acum... Acum nu-mi pot imagina viața fără tine.

– Oh, nu! Zâmbetul lui malițios o făcu să i se înmoaie genunchii. Nu o să mi-o mai iei înainte. De data asta, este rândul meu. El își dres glasul și o ținu de ambele mâini. Domnișoară Fiona Hartley, mi-ai arătat ce înseamnă dragostea prin micile tale fapte bune și marile sacrificii, prin lacrimile tale sincere și zâmbetele ametoitoare. Vreau să împărțăm toate aceste lucruri. Fă-mă cel mai norocos bărbat de pe lume. Spune că o să te căsătorești cu mine!

Căldura înflori în pieptul ei și îi umplu inima.

– Bineînțeles că o să mă căsătoresc cu tine. Nici nu mă deranjează dacă trebuie să-mi scriu poezii și să-mi trimit flori, îl tachină ea. Pentru că ești partenerul meu în toate felurile care contează cu adevărat.

Abia dacă apucă să își termine fraza, că el o trase aproape și îi captură gura într-un sărut atât de tandru și de adânc, încât ea îl simți în toate ungherele ființei. Dumnezeu, cât de dor îi fusese de el!

El i se alătură pe canapea și desenă o ploaie de săruturi pe linia gâtului ei.

– Acum, după ce amenințarea șantajului a fost eliminată, presupun că ai prefera o logodnă mai lungă, tradițională. El îi urmări linia urechii cu vârful degetului. Citirea anunțului de căsătorie și toate celelalte lucruri.

– Nu știi ce să zic, murmură ea fericită. Gretna Green are multe de oferit în clipa asta.

Capitolul 35

– Tatăl tău ar fi făcut o criză de apoplexie dacă fugeați, spuse mama către Fiona. Ea își sorbea mulțumită ceaiul în salonul de la Fortăreață în care ea, contesa, Lily și Fiona se adunaseră ca să planifice nunta. Ești sigură că vrei ca micul dejun de nuntă să aibă loc aici? întrebă mama ei vitregă. Încă se lucrează la daunele provocate de copac, iar grădina este mai degrabă... sălbatică.

Fiona trebuia să recunoască efortul mamei – *încerca* să fie diplomată.

– Sunt sigură.

Fionei i se părea de necrezut că doar cu o săptămână în urmă Gray o ceruse de soție. Ea le convinsese pe mama și pe Lily să revină la Fortăreață ca să se poată ocupa de organizarea nunții la biserica din sat.

Dar, de fapt, ea era interesată mai degrabă să fure câteva momente de intimitate cu Gray decât să aleagă florile și să stabilească meniul.

– Terasa o să fie curățată în curând și nu-mi pasă dacă grădina este un pic sălbatică. Pare destul de exotică așa.

Mama pufni.

– Chiar e exotică!

Dar putea să tolereze câteva buruieni ca fiica ei să devină contesă.

– Să o invităm pe domnișoara Haywinkle la nuntă? glumi Lily.

Ea se așează la birou cu penița deasupra listei de invitați.

– Cred că nu, răspunse Fiona cu o tresărire. O să ne strice distracția.

– Nu o să mai aibă cine să numere câte pahare de șampanie am băut. Ochii contesei sclipiră. Aștept ziua asta de prea multă vreme!

La fel Fiona. Își simțea inima atât de ușoară, încât părea că avea să-i zboare din piept.

– V-am adus un mic cadou, îi spuse ea contesei.

Ea luă peisajul înrămat pe care îl ascunsese în spatele canapelei și îl așează în poala contesei.

Femeia ridică lornionul și studie desenul preț de mai multe momente. Ochii înlăcrimați zăboviră deasupra norilor roz care brăzdau cerul, câmpurilor luxuriante care se întindeau spre orizont și mândrei Fortărețe care era centrul imaginii.

– Este minunat, spuse ea, cu o voce suspect de răgușită. Iar priveliștea din vârful stâncii este exact așa cum îmi amintesc eu de acum câteva decenii. Nici nu pot să-ți spun cât de mult îmi place că o vezi la fel.

Fiona îmbrățișă umerii moi ai contesei.

– Mă bucur că vă place.

– Este frumos, oftă Lily. Ar trebui să adăugăm că nu este deloc ușor să trăiești în umbra unei surori mai mari talentate.

— O să vină și ziua ta, spuse contesa. Probabil mai devreme decât crezi.

— Sper că da, rosti Lily. Ați decis unde o să agățați tabloul?

Contesa se opri ca să se gândească.

— Cred că în bibliotecă. Ca simbol că putem să păstrăm cele mai frumoase părți din trecutul nostru și să renunțăm la restul. Sunt atât de bucuroasă că l-ai convins pe Gray să păstrăm dulapurile și cărțile! O să fie un loc minunat și pașnic când o să fie gata.

Fiona zâmbi.

— Așa sper.

— Pare că avem o adunare foarte importantă aici. Gray intră în cameră cu un zâmbet malițios pe buze, care reuși să îi provoace Fionei fluturi în stomac. Decideți soarta regilor și a națiunilor, nu-i așa?

— Nu ești prea departe.

Bunica se uită lung la el. Gray luă mâna Fionei, apăsă un sărut pe podul palmei și se adresă întregii camere:

— Pot să-mi împrumut logodnica pentru o clipă?

— Bineînțeles, chicotiră toate femeile, aruncându-și una alteia priviri complice.

Fiona începu să răsufle întretăiat în timp ce Gray o conduse afară din încăpere.

— M-ai salvat de la o dezbatere aprinsă despre crini contra lalelelor.

— Nimic nu-mi place mai mult decât să te salvez. Se opriră pe coridor, el o lipi cu spatele de perete și o sărută până când ei i se tăiară genunchii. Ți-am spus cumva în dimineața asta cât de uluitoare ești?

— De două ori, rosti ea. Și ziua abia a început.

— Mai este ceva ce vreau să te întreb cât timp suntem singuri.

— Sună promițător. Ea se aplecă spre el. Continuă!

— Ieri am primit o scrisoare de la persoana cu care am vorbit la *London Hearsay*. Se pare că reacția la schița ta a fost extraordinară. Scrisorile de la cititori nu mai conțin de când a apărut în ziar. Au apreciat pasiunea și misterul din spatele desenului și au cerut să știe cine este cuplul.

— Ce dulce, spuse Fiona. Micul nostru secret.

— Ce ai zice dacă ți-aș spune că *London Hearsay* vrea mai multe desene?

Ea clipi neîncrezătoare spre el.

— Serios?

– Să apară într-o rubrică săptămânală. Una dintre schițele tale și câteva rânduri romantice, care să le însoțească în fiecare săptămână. Poți rămâne anonimă dacă vrei. Și sunt dispuși să te plătească frumos.

Desenele ei. Publicate. Fu cuprinsă de un val de fericire și își înfășură brațele în jurul mijlocului lui tare.

– Ar fi incredibil, dar tu ai scris versul romantic. Ești dispus să devii poet profesionist?

– Nici pomeneală! Eu m-am retras pentru totdeauna. O să fie nevoie să găsești pe altcineva care să îndeplinească rolul. Cineva cu farmec și spirit din plin.

Emoția se aprinse în pieptul Fionei.

– Cred că am persoana perfectă.

În după-amiaza următoare, Fiona stătea pe o piatră plată cu vederea la râu, ținând leagănul din frânghie.

– M-am mai gândit.

Genunchii ei se loveau necontrolat unul de celălalt, iar fibrele aspre îi provocau mâncărimi în palmele asudate.

Fusese o idee îngrozitoare. Nu fusese în toate mințile când acceptase. Săruturile pasionale și mângâierile tandre ale lui Gray o îmbi-aseră până ce nu mai știi ce spune, iar acum se trezi în picioare pe o piatră – poate că era mai degrabă un terasament înclinat –, îmbrăcată doar în cămășuță, gata să-și riște viața și picioarele în timp ce se arunca peste râul de sub ea. „La naiba!”

Gray zâmbi larg în timp ce alunecă prin apă la câțiva metri sub ea, cu umerii goi strălucind în soarele verii.

– Doar ține-te bine și sari! strigă el. Dai drumul funiei când ești chiar deasupra mea, iar eu o să te prind.

– Excelent. O să reușim să ne rupem gâtul amândoi, spuse ea sec.

– Nu, nu o să faci asta. Ai încredere în mine!

Ea inspiră adânc. Da, *chiar* avea încredere în el. Iar acum avea să dovedească o dată pentru totdeauna. Înainte să apuce să se răzgândească, strânse tare frânghia, își luă avânt și pluti prin aer.

Părul îi biciuia umerii, iar cămășuța se lipi ușor de ea în timp ce pluti deasupra râului. Era sentimentul cel mai emoționant și mai glorios pe care și-l imaginase vreodată!

O secundă mai târziu, își aminti că trebuia să dea drumul frânghiei. Se scufundă în apă, chiar în brațele puternice ale lui Gray.

– Am reușit! strigă ea, agățându-se de el din răputeri.

Poate că nu alunecase pe apă ca o lebădă. Degetele de la picioare trecuseră nu foarte elegant peste suprafața apei și se aruncase pe burtă ca să aterizeze, dar făcuse un salt de credință și supraviețuise.

– Sunt mândru de tine, murmură Gray și îi topi inima.

Încă fără suflu, ea își înfășură picioarele în jurul soldurilor lui înguste și își apăsă fruntea pe a lui.

– Sper că ți-a plăcut micul spectacol pentru că o dată pe frânghia asta a fost destul pentru mine. Nu o să se mai repete niciodată.

– Niciodată? El arcui o sprânceană întunecată. Și dacă te înconjoară o armată de păianjeni, iar leagănul ar fi singura cale de scăpare?

Ea se înfioră.

– Dacă m-ar ataca păianjenii, aș leșina înainte să apuc să sar.

O licărire necuviincioasă îi luminează ochii.

– Și dacă te-aș șantaja?

Ea clipi neîncrezătoare spre el.

– Cu ce ai putea să mă șantajezi?

– Cu o scrisoare, răspunse el. O scrisoare în care mi-ai făcut o propunere de căsătorie foarte îndrăzneată. Unii ar spune chiar scandalosă.

– Gray!

Ea îl stropi peste față.

– Aș putea să o trimit la *London Hearsay*, spuse el cu un zâmbet.

– N-ai face asta!

– Domnișoara Haywinkle o să fie atât de dezamăgită!

El clătină din cap cu falsă dezaprobare.

Fiona ridică din umeri.

– Presupun că ar fi un pic umilitor, dar nu o să regret niciodată că am scris scrisoarea aia.

– Bine. Pentru că o ador. Și te iubesc și pe tine.

El o învârti în cerc, ca și cum ar fi valsat prin apă. Numai că, din fericire, nu exista nici o orchestră de care să se ciocnească și nici o posibilitate ca Gray să o lase să cadă.

– Mă gândeam că mi-ar plăcea să desenez puțin cât suntem aici, spuse ea.

– Orice vrei tu.

– Chiar dacă este nevoie să pozezi fără cămașă?

El răspunse cu un chicotit atât de adânc, încât ea îl simți vibrând înăuntrul ei.

– Sunt sigur că o să găsești o cale prin care să mă convingi, sirenă!

Se simțea destul de încrezătoare că avea să găsească. Și, în timp ce înotară spre mal, sărutându-se și râzând, Fiona știu că acel portret al lui Gray avea să depășească tot ce desenase până atunci.

Poate că avea să îi trimită o copie domnișoarei Haywinkle.

Putea să parieze că directoarei avea să i se pară chiar *foarte* educativ.

Nota autoarei

Vă mulțumesc mult că ați citit povestea Fionei și a lui Gray! Sper că v-a bucurat. Mi-a plăcut mult să scriu această carte, mai ales că însemnările din jurnalul Fionei au fost extrem de amuzante. Mi-au amintit de perioada în care scriam și eu zilnic în jurnal și de fiorul (și riscul!) unic care vine odată cu așternerea pe hârtie a unor gânduri atât de personale.

Primul meu jurnal, un caiet roz cu alb și cu lăcășel, era plin de aventuri secrete, drame de liceu și detaliile glorios de incomode privind primul meu sărut adevărat. În mod previzibil, frații mei au descoperit unde îmi ascundeam jurnalul și au spart lăcășelul. Vă puteți închipui cât de îngrozită am fost când au învățat pe de rost și au recitat câteva pasaje la cina de Ziua Recunoștinței. Credeți-mă, jurnalele oferă cele mai bune materiale pentru șantaj!

Am mai ținut un jurnal în facultate, în timpul unui semestru petrecut în Londra. Cu mult timp înainte de apariția telefoanelor cu cameră foto (da!), mi-am încercat mâna desenând locurile pe care le vizitam – castele străvechi, catedrale uluitoare și grădini luxuriante. Am scris despre piesa Rocky Horror Picture Show pe care am văzut-o în Bath și cum am băut prea multe beri la barul universității.

Acum, răsfoitul acestor pagini mă ajută să-mi amintesc acel semestru prin ochii unei fete de douăzeci și ceva de ani.

Într-un mică măsură, aceste jurnale au fost sursă de inspirație pentru jurnalul Fionei. Dacă ați ținut vreodată un jurnal, știți cu siguranță cât de intense pot fi. În jurnale, dezvăluim secrete pe care nu am îndrăzni să le spunem nici celor mai buni prieteni ai noștri. Retrăim momente zguduitoare din viața noastră – cele care ne-au frânt sufletele și cele care ne-au dat aripi. Mai presus de orice, ajungem să înțelegem lumea și să spunem propriul adevăr cât putem de bine.

Tocmai de aceea abia aștept să citiți următoarea poveste din Jurnalul debutantei, *The Duke Is But a Dream*. Veți vedea că Lily duce

jurnalele la cu totul alt nivel, împărtășindu-le cu toată Londra. Desigur, acest lucru nu este văzut cu ochi buni de un anumit duce, și tocmai de aici începe aventura.

Ca întotdeauna, lectură plăcută!

ANNA BENNETT

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandalosă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Pețitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*